ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΡΙΘ. 148 ΑΘΗΝΑΙ ΕΤΟΣ Γ'

ΓΕΡΟΥΣΙΑΝ ΚΑΙ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ!

Προτείνει ὁ κ. ΓΡΗΓ. ΚΑΣΙΜΑΤΗΣ

ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΕΧΝΗΣ

Ἡ συλλογὴ τοῦ κ. ΣΤ. ΝΙΑΡΧΟΥ

Η ΜΙΛΛΙ ΠΕΡΚΙΝΣ

τὸ «Ἡμερολόγιο τῆς Ἄννας Φράνκ»

ἀκτὴ ΑΣΤΗΡ
ΓΛΥΦΑΔΑ

Τὸ ἀρτιώτερο
τὸ πολυτελέστερο
τὸ ἀνετώτερο
τουριστικὸ συγκρότημα
ξενοδοχειακῶν ἐξυπηρετήσεων
εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

Ἑκατὸ περίπτερα πολυτελείας
μὲ ἕνα δωμάτιον δύο κλινῶν
πλῆρες λουτρόν
βεράντα
τηλέφωνο
καὶ πρὸ παντὸς θέρμανσιν.

Ὁ καλύτερος τόπος ξεκουράσματος
τὸν χειμῶνα.
Ἑστιατόρια
Κέντρα διασκεδάσεως
Dancing
Ἀθλοπαιδιαὶ ξηρᾶς
καὶ θαλάσσης.

ΑΚΤΗ ΑΣΤΗΡ
ΓΛΥΦΑΔΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΤΕΥΧΟΣ ΑΡΙΘ. 148 ΔΡΑΧ. 5
25 - 31 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1958

Ἔκδοσις: ΕΛΚΗΝ Ἐλένη Γ. Βλάχου—Η. Γ. Ἠλιόπουλος
Διεύθυνσις: Κων. Κ. Ψύχας (Μογῆς Πετράκη ἀριθ. 8, Ἀθῆναι)
Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Κ. Ζαχοριανίτης (Ἄλδου Μανουτίου 18 Ἀθῆναι)

Γραφεῖα:
Συντάξεως, Σωκράτους 57, Ἀθῆναι, Τηλεφ. 527-081
Ἐκδόσεως, Βουλιαγμένης 352, Ἀθῆναι, Τηλεφ. 90-821

Συνδρομαί:
Ἐσωτερικοῦ, ἐξάμηνος δραχ. 130. Ἐτησία δραχ. 260.
Ἐξωτερικοῦ, ἐξάμηνος δολλάρ. 7. Ἐτησία δολλάρ. 14.

Ἀεροπορικὴ ἀποστολὴ κατόπιν συνεννοήσεως—Διαφημίσεις κατὰ συμφωνίαν. Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ἄρθρων καὶ εἰκόνων τοῦ περιοδικοῦ χωρὶς τὴν ἄδεια τῶν συγγραφέων καὶ τῶν ἐκδοτῶν—Χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται—Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις. ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΘΗΝΑΙ.

«ΕΛΚΗΝ» ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ Ε.Π.Ε. (Κεφ. Καταβεβλημένον δρ. 400.000)

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΚΟΣΜΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ

Ἐκπαιδευτικὰ

Πάει καιρὸς ποὺ διαβάζω τὸ ὄμορφο αὐτὸ περιοδικό, τὸ τόσο πλούσιο σὲ ὕλη, ὥστε κάθε μορφωμένος ἄνθρωπος νὰ εὐχαριστῆται διαβάζοντάς το. Προσωπικὰ μὲ κάνει νὰ ζῶ στιγμὲς πολὺ εὐχάριστες καὶ νὰ νομίζω πὼς εἶμαι στὴν Ἑλλάδα ποὺ τόσο ἀγάτησα καὶ ἀγαπῶ... Στὸ ὑπ' ἀριθ. 133 τεῦχος σας μοῦ ἄρεσε τὸ ἐκπαιδευτικό θέμα: Δάσκαλος ἢ μηχανή! Ἡ ἴδια εἶμαι ἐκπαιδευτικὸς καὶ μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον διάβασα τὴν καινούργια αὐτὴ μέθοδο καὶ τὰς προόδους τῆς παιδαγωγικῆς ἐπιστήμης.

Θὰ σᾶς ἦτο εὔκολο ἄραγε νὰ γράφετε παρόμοια θέματα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν;

ΕΤΑΓΓΕΛΙΑ Φ.
Λευκωσία—Κύπρος

♦ Φροντίζομε, ὅσο εἶναι δυνατὸν νὰ ἱκανοποιοῦμε τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ συγχρόνου ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ, χωρὶς ν' ἀποκτᾶ ἡ ὅλη μας ἀντιαθητικὴ μονομέρεια. Γιὰ τὰ συγκινητικά σας λόγια εὐχαριστοῦμε θερμά.

Ἡ λίβρα

Στὸ 145 τεῦχος διάβασα τὸ ρεπορτάζ «Μ' ἕνα ψωμοντούφεκο ὁ ὠκεανὸς εἶναι δικός σας» καὶ εἶδα νὰ χρησιμοποιῆτε ὡς μονάδα βάρους τὴν λίβραν, ἡ ὁποία εἶναι ἄγνωστη εἰς τοὺς περισσοτέρους ἀναγνώστας τοῦ περιοδικοῦ. Γιατί, λοιπόν, αὐτὴ ἡ ξενομανία; Δὲν φθάνουν οἱ ὀκάδες ἢ τουλάχιστον καὶ τὰ κιλὰ ποὺ καὶ αὐτὰ εἶναι μισοσυνηθισμένη μονάδα βάρους;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β.
Ἀμφίκλεια

♦ Ἔχετε δίκιο. Συνήθως ἀποφεύγομε τὰ ξένα μέτρα καὶ σταθμὰ καὶ ὅταν ὑπάρχουν στὰ κείμενα τὰ μετατρέπομε στὰ καθιερωμένα τοῦ τόπου μας. Αὐτὴν τὴν φορὰ θὰ μᾶς διέφυγε. Πάντως, μὲ τὴν εὐκαιρία, σᾶς ὑπενθυμίζομε ὅτι ἡ λίβρα εἶναι ἕνα ἀοχαιότατο μέτρο βάρους καὶ χωρητικότητος, γνωστὸ στοὺς Λατίνους. Κατὰ τόπους καὶ ἐποχὰς ποικίλλει. Ἡ γαλλικὴ λίβρα εἶναι σήμερα ἴση μὲ 500 γραμμάρια.

Ἂς σημειωθῆ ἀκόμη ὅτι μὲ τὸ ὄνομα λίβρα ὑπάρχουν καὶ νομίσματα, ἔτσι μάλιστα ἀποκαλοῦν οἱ Γάλλοι τὴν πασίγνωστη ἀγγλικὴ λίρα στερλίνα.

Ἐλεύθεραι γνῶμαι

♦ Ἀπὸ τὸν ἀναγνώστη μας κ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ ΕΤΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΚΑΤΟ (Ἀθήνα) πήραμε μιὰ μακροσκελῆ ἐπιστολή, μὲ τὴν φουμπρίκα «Ἐλεύθεραι Γνῶμαι» καὶ σμόττον: «Ἀνάγκη Μυαλοῦ—καὶ τίποτε περισσότερο». Ὁ κύριος τίτλος τῆς ἐπιστολῆς εἶναι «Φῶς» καὶ ὁ ὑπότιτλος «Ἐὰν οὖν τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστί, τὸ σκότος πόσον;» Κι' ἀκολουθεῖ τὸ κείμενο σέ... 12 ὀκτάστιχα (96 στίχοι) μὲ τὰ ὁποῖα ὁ ἐπιστολογράφος μας ἐκθέτει τὶς κοινωνικὲς καὶ φιλοσοφικὲς ἀπόψεις του, ἀφιερώνοντας τὰ 9)12 τῆς ἐμμέτρου πραγματείας του στὴν στηλίτευση τοῦ χρήματος ὡς αἰτίου πάσης συμφορᾶς τῆς ἀνθρωπότητος. Λυπούμεθα πολὺ ποὺ ἡ στενότης τοῦ χώρου δὲν μᾶς ἐπιτρέπει τὴν δημοσίευση τοῦ ποιήματος αὐτοῦ, γιὰ τὸ ὁποῖο ἀσφαλῶς τόσον κόπο κατηνάλωσε ὁ ἐπιστολογράφος μας. Ἐξ ἄλλου ἀφοῦ οἱ γνῶμες τοῦ συγγραφέως ἐκφράζονται ἐμμέτρως θὰ ἔπρεπε τουλάχιστον κ' ἡ ἀπάντησή μας νὰ εἶναι στὸ ἴδιο στύλ, ἀλλ' ἡ στήλη αὐτή, δυστυχῶς, δὲν ἔχει καμμιὰν οἰκειότητα μὲ τὶς ρίμες καὶ τοὺς πόδας. Πρὸς ἀπογοήτευση ἀσφαλῶς, δὲν ἤθελαν νὰ δροσισθοῦν καλοκαιριάτικα...

Ἐξώφυλλα

Σὲ προηγούμενα τεύχη δημοσιεύθηκαν στὸ ἐξώφυλλο θαυμάσιες φωτογραφίες τοπίων (χιονισμένη Ἀθήνα, Παλαιοκαστρίτσα). Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ ζητοῦμε νὰ μὴ δημοσιεύωνται πιὰ φωτογραφίες προσώπων ποὺ θυμίζουν Photopley & Cinémonde καὶ μὴ μᾶς ἀναφέρετε τὴν δικαιολογίαν τῆς ποικιλίας.

Ἀκόμη παρακαλοῦμε νὰ δημοσιεύσετε ἕνα μεγάλο ρεπορτὰζ ποὺ νὰ περιλαμβάνη ὅλες τὶς μεγάλες προσωπικότητες ποὺ ἐπισκέφθηκαν τελευταῖα τὴν Ἀθήνα.

ΔΗΜ. ΧΛΑΠΟΣ
ΜΠΟΤΛΗΣ ΧΑΛΔΑΙΟΓΛΟΥ

♦ Γιὰ τὸ πρῶτο θέμα προσκαλέσαμε—ὅπως θὰ εἴδατε—ὅλους τοὺς ἐρασιτέχνες καὶ ἐπαγγελματίες καλλιτέχνες τῆς ἐν χρώμου φωτογραφίας. Γιὰ τὸ δεύτερο, παρ' ὅλο ποὺ ἡ ἰδέα σας εἶναι ἐνδιαφέρουσα, δὲν νομίζομε ὅτι συντοέχει λόγος ἀφοῦ τὶς προσωπικότητες αὐτὲς τὶς ἐμφανίζομε, ἔστω μεμονωμένα, ἀπὸ τὶς στήλες μας.

Ὁ

Tide Πλένει καθαρώτερα ἀπό κάθε τί!

Ἡ Ἑλληνίδα Νοικοκυρὰ ξέρει καλὰ ὅτι μπορεῖ νὰ βασισθῆ στὸ TIDE γιὰ τὴν καθαρώτερη μπουγάδα. Γιατὶ τὸ TIDE κάνει τὰ ἀσπρόρρουχα λευκότερα, τὰ χρωματιστὰ λαμπερώτερα.

Βάλτε μπουγάδα μὲ TIDE καὶ θὰ διαπιστώσετε μόνη σας, ὅτι τὸ TIDE κάνει τὴν καλύτερη μπουγάδα. Γιατὶ ὁ ἀφρός του περνώντας μέσα ἀπὸ τὸ ροῦχο διαλύει κάθε ξένη οὐσία (σκόνη, βρωμιὰ κλπ.) καὶ τὴν παρασύρει βγαίνοντας.

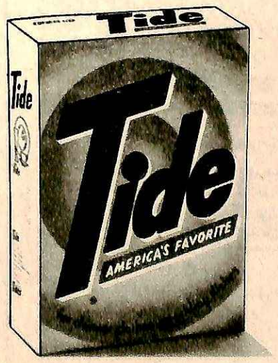

Προσέξτε αὐτὸ τὸ κοριτσάκι. Φοράει πεντακάθαρο φουστανάκι. Ἡ Μητέρα του εἶναι περήφανη καὶ εὐχαριστημένη γιατὶ τώρα ξέρει πὼς ἡ μπουγάδα μὲ TIDE εἶναι ἡ καθαρώτερη καὶ ἡ πιὸ οἰκονομική.
Ἡ Ἑλληνίδα Νοικοκυρὰ γνωρίζει σίγουρα πὼς τὸ

TIDE ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΑ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΤΙ

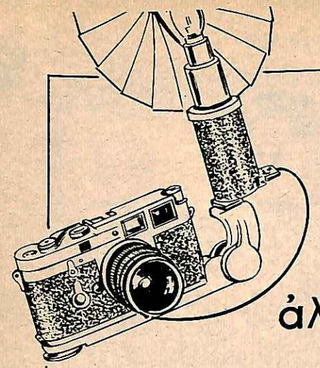

Ἡ ἔγχρωμη φωτογραφία μιὰ ὡραία ἀλλὰ δύσκολη τέχνη

Ἀπὸ τότε ποὺ ἡ τεχνικὴ πρόοδος ἐπέτρεψε, μὲ τὸ πάτημα ἑνὸς μοχλοῦ, ν' ἀποτυπώνεται σ' ἕνα φίλμ ἡ ἀνεξάντλητη μαγεία τῶν χρωμάτων, ποὺ μᾶς προσφέρει ἡ φύση, ἡ ἔγχρωμη φωτογραφία ἀπέκτησε πολυαρίθμους ὀπαδούς. Στὸ ἐξωτερικὸ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ διαδεδομένες, τὶς πιὸ εὐχάριστες καὶ ἐπαγωγὲς ἐνασχολήσεις. Οἱ παρέες μαζεύονται κάθε τόσο σ' ἕνα σπίτι γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν προβολὴ ἐγχρώμων φωτογραφιῶν, ποὺ εἴτε εἶναι μιὰ γνήσια καλλιτεχνικὴ δημιουργία εἴτε συγκρατοῦν, μὲ τὸν ζωηρότερο τρόπο, τὶς ἀναμνήσεις ἑνὸς ταξιδιοῦ, ἑνὸς ἀγαπημένου προσώπου, μιᾶς σπάνιας στιγμῆς. Γιατὶ εἶναι ἄπειρες σήμερα οἱ δυνατότητες ἑνὸς φωτογράφου ποὺ ξέρει νὰ παίρνη ἔγχρωμες φωτογραφίες.

Στὸν τόπο μας ἡ ἔγχρωμη φωτογραφία δὲν ἔχει ἀκόμη διαδοθῆ μὲ εὐρύτητα ἀνάλογη μὲ τὴν ἀξία της καὶ τὴ χαρὰ ποὺ προσφέρει. Γιὰ νὰ ἐνισχύσουν, ἀπὸ τὴν πλευρά τους, τὴν καλλιέργεια τῆς καινούργιας αὐτῆς τέχνης:

Οἱ ΕΙΚΟΝΕΣ θὰ δημοσιεύσουν τὶς καλύτερες ἔγχρωμες φωτογραφίες στὰ ἐξώφυλλά τους

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο πιστεύουν ὅτι δίνουν ἕνα ἀκόμη κίνητρο στοὺς ἐρασιτέχνες καὶ τοὺς ἐπαγγελματίες ποὺ θὰ ἤθελαν ν' ἀσχοληθοῦν σοβαρὰ μὲ τὸ δύσκολο, ἀλλὰ καὶ τόσο εὐχάριστο αὐτὸ εἶδος τῆς φωτογραφίσεως.

ΖΗΤΟΥΝ, ΛΟΙΠΟΝ, ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΧΟΥΣ ΕΓΧΡΩΜΩΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΩΝ ΝΑ ΤΟΥΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΟΥΝ Η ΝΑ ΤΟΥΣ ΑΠΟΣΤΕΙΛΟΥΝ ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΔΕΙΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ ΤΟΥΣ, ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΧΕΣΗ ΟΤΙ ΕΦ' ΟΣΟΝ ΠΛΗΡΟΥΝ ΤΙΣ ΑΙΣΘΗΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΘΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΟΥΝ ΑΥΤΟΥΣΙΕΣ ΩΣ ΕΞΩΦΥΛΛΑ.

Οἱ ἀποστελλόμενες ἔγχρωμες φωτογραφίες πρέπει νὰ ἔχουν ΟΡΘΙΟ σχῆμα ὥστε νὰ μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν ὡς ἐξώφυλλα. Ἐὰν εἶναι τετράγωνες τὸ κεντρικὸ τους θέμα νὰ μπορῆ νὰ καδραρισθῆ σὲ ὄρθιο σχῆμα. Ἀποκλείονται πάντως οἱ πλαγιαστὲς φωτογραφίες.

Προτιμῶνται τὰ κατὰ τὸ δυνατὸν μεγαλύτερα σχήματα (6Χ6, 6Χ9) χωρὶς ν' ἀποκλείωνται τὰ μικρὰ ἐφ' ὅσον ὅμως οἱ λήψεις εἶναι ἐξαιρετικῆς διαυγείας.

Τὰ φίλμς πρέπει νὰ εἶναι σὲ ΔΙΑΘΕΤΙΚΗΝ (DIAPOSITIF) ἐμφάνιση, ν' ἀποδίδουν δηλαδὴ στὴν διαφάνεια τὰ τελικά, φυσικὰ χρώματα.

Τὰ μὴ ἐγκρινόμενα φίλμς θὰ ἐπιστρέφωνται στοὺς ἀποστολεῖς των.

Ἀπὸ τὰ βιβλία

...ποὺ μᾶς ἔστειλαν

«Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ», ΝΙΚΟΛΑΟΥ Δ. Μανούση. Ἀθῆναι 1958.
«Ἡ πενία, ὁπουδήποτε καὶ ἂν ὑπάρχη, ἀποτελεῖ κίνδυνον διὰ τὴν εὐημερίαν πάντων». Τὸ ἀπόσπασμα αὐτὸ ἀπὸ τὴ Διακήρυξη τῆς Φιλαδελφείας (1944), χρησιμοποιεῖ ὁ συγγραφεὺς γιὰ προμετωπίδα τοῦ συγγράματός του. Καὶ αὐτὸ ἐξηγεῖ ὅλη τὴν ἀγάπη —ἀγάπη κυρίως ἐκτὸς τῆς ἀναμφισβήτητης μεθοδικότητος καὶ ἐνημερότητος— μὲ τὴν ὁποία πλησιάζει τὸ θέμα του. Τὴν εἰκόνα τῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς ποὺ κυρίως μετὰ τὸν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο συνειδητοποιήθηκε σὲ διεθνῆ κλίμακα, μᾶς ἐμφανίζει τὸ ἔργο τοῦ κ. Ν.Μ. Τὰ θέματα ποὺ συνθέτουν τὴν σύγχρονη κοινωνικὴ πολιτικὴ ἀναλύονται μὲ διαύγεια καὶ μέ σύστημα. Ὁ συγγραφεὺς ἐξετάζει τὶς θεμελιώδεις ἀρχὲς ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἐμπνέεται ἡ κοινωνικὴ πολιτική, ἀκολούθως τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου καὶ εὐημερία, τὴν νέα ἀποστολὴ τῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς καὶ τὴν καθολικὴ ἐκπαίδευση, ἰδιαίτερα τὴν ἐπέκταση τῆς τεχνικῆς ἐκπαιδεύσεως. Ἐν συνεχείᾳ ἐρευνῶνται τὰ βασικὰ προβλήματα τῆς πλήρους ἀπασχολήσεως, τοῦ εἰσοδήματος καὶ τῆς δικαίας διανομῆς, ἡ ἀνύψωση τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου καὶ ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλιση τῶν ἐργαζομένων κλπ.
Στὸ τέλος τοῦ συγγράμματος ὑπάρχει πλήρης ἑλληνικὴ καὶ ξένη βιβλιογραφία, καὶ σὲ παράρτημα τὰ βασικὰ διεθνῆ κείμενα, ὅπως ὁ Χάρτης τοῦ Ἀτλαντικοῦ, καὶ ἡ Παγκόσμιος Διακήρυξις τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου.

«ΤΑ ΑΘΗΝΑΪΚΑ». ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ. Τεύχος 10. Ἀθῆναι 1958.
Ἡ εὐγενικὴ προσπάθεια τοῦ Συλλόγου Ἀθηναίων, πρόσθεσε ἄλλο ἕνα ὡραῖο τεῦχος μὲ συνεργασίες τῶν Κ. Καιροφύλα. Ἰ.Φ. Ρίβουάρ, Ἀλ. Γέροντα, Ἰ. Δημοπούλου, Ν. Καλέργη, Κ.Δ. Μέρτζιου, Κ. Καζαντζῆ καὶ Δημ. Γέροντα.

«ΑΝΑΒΡΥΤΑ», ΤΕΥΧΟΣ 9. ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΩΝ ΜΑθητῶν Ἐθνικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου Ἀναβρύτων. Ἀθῆναι 1958.
Ὡραιότατο τὸ τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ ποὺ ἐξέδωσαν οἱ μικροὶ μαθηταὶ τῆς Σχολῆς ἀπὸ τὴν ὁποία μόλις πρὸ ὀλίγου ἀπεφοίτησε ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος. Καὶ γενικώτερα, αὐτὸς ὁ θεσμὸς τῶν μαθητικῶν περιοδικῶν πολλὰ προσφέρει στὴν ἀνάπτυξη τῶν παιδιῶν, ὄχι τόσο γιατὶ τὰ μαθαίνει «νὰ γράφουν» —στὸ κάτω-κάτω αὐτὸ δὲν μαθαίνεται— ἀλλὰ γιατὶ τὰ καθιστὰ ὑπεύθυνους ἐργάτες μιᾶς συλλογικῆς προσπαθείας, καὶ χαρίζει ταυτόχρονα τὴν εὐγενικὴ ἱκανοποίηση νὰ βλέπουν τὸ ἔργο τοῦ μόχθου τους.

Ἀπὸ τοὺς δίσκους

...ποὺ κυκλοφοροῦν

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΗΣ ΟΠΕΡΑΣ ΕΧΟΥΜΕ ΣΗΜΕΡΑ ΝΑ ΣΥΣΤΗσουμε μιὰ θαυμάσια ἐγγραφὴ τῆς «Χὶζ Μάστερ'ς Βόϊς». Πρόκειται γιὰ ἕνα δίσκο μακρό, πιστὸ σὲ ἀπόδοση καὶ πλούσιο σὲ περιεχόμενο. Τέσσερις ἄριες ἀπὸ Ἰσάριθμες ὄπερες μᾶς τραγουδᾶ ὁ Μπενιαμίνο Τζίλι, ὁ μεγάλος αὐτὸς καλλιτέχνης τοῦ Ἰταλικοῦ μελοδράματος.
Στὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ δίσκου ὑπάρχουν δύο ἄριες ἀπὸ τοὺς «Μποέμ» καὶ τὴν «Τόσκα» τοῦ Πουτσίνι. Στὴν ἄλλη, ἄλλες δύο ἀπὸ τὸν «Φάουστ» τοῦ Γκουνὼ καὶ τὸν «Ριγολέττο» τοῦ Βέρντι.
Τὴν ὀρχήστρα τοῦ Μιλάνου διευθύνουν ἐναλλὰξ ὁ Εὐγένιος Goossens καὶ ὁ Franko Ghione.

«ΣΟΥΓΚΑΡΗ», ΕΙΝΑΙ Ο ΤΙΤΛΟΣ ΕΝΟΣ ΘΑΥΜΑΣΙΟΥ ΝΕΟΥ ΤΡΑγουδιοῦ μὲ τοὺς Τζόρνταιναίρς. Τὸ συγκρότημα αὐτὸ ἔκανε τὴν ἐμφάνισή του ξαφνικὰ καὶ ἡ ἐπιτυχία του ὑπῆρξε ραγδαία. Σήμερα θεωρεῖται ἕνα ἀπὸ τὰ δημοφιλέστερα μοντέρνα συγκροτήματα καὶ οἱ δίσκοι του ἔχουν γίνει περιζήτητοι. Αὐτὰ φυσικὰ γίνονται στὴν Εὐρώπη, γιατὶ ἐδῶ, στὴν Ἑλλάδα, δὲν τὸ ἔχουμε ἀκόμα γνωρίσει καλά. Εἴμεθα ὅμως βέβαιοι ὅτι σὲ λίγο καιρό, οἱ Τζόρνταιναίρς θὰ ἐπισκιάσουν πολλὰ ἀπὸ τὰ μεσορανοῦντα ἤδη συγκροτήματα μοντέρνων ρυθμῶν.
«Σούγκαρη», δίσκος «Κάπιτολ», 45 στροφῶν.

ΚΑΙ ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΛΒΙΣ ΠΡΙΣΛΕΫ, Ἐχουμε μιὰ τελευταία του ἐπιτυχία σὲ δίσκο τῆς R.C.A.
«Χάρντ Χαίντετ Γούμαν» (Ξεροκέφαλη γυναίκα), λέγεται τὸ νέο αὐτὸ ρὸκ ποὺ μᾶς τραγουδᾶ ὁ ἀπαράμιλλος στὸ εἶδος αὐτὸ Ἔλβις. Νὰ πρόκειται ἄραγε γιὰ καμμιὰ πραγματικὴ γυναίκα ἢ μήπως ἐνοεῖ τὴν πατρίδα του ποὺ τοῦ φόρεσε μὲ τὸ ζόρι τὴ στρατιωτική στολή;
Ὅπως καὶ νάναι, τὸ ρὸκ αὐτὸ πῆρε τὴ θέση του δίπλα στὶς ἄλλες μεγάλες ἐπιτυχίες τοῦ Ἔλβις Πρίσλεϋ.

ΕΝΑΣ ΔΙΣΚΟΣ ΜΑΚΡΑΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ΤΗΣ «ΠΑΤΕ», ΘΑ ΕΝΘΟΥΣΙάση ἀσφαλῶς τοὺς φανατικοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Ρενάτο Καροζόνε. Ὁ τίτλος τοῦ δίσκου εἶναι: «Φεστιβὰλ Καροζόνε». Ἐδῶ ἔχει κανεὶς τὴν εὐκαιρία ν' ἀπολαύσῃ ὀκτὼ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἐπιτυχίες τοῦ συμπαθητικοῦ αὐτοῦ Ἰταλικοῦ συγκροτήματος, ποὺ ἔχει ἀπὸ καιρὸ ἐπιβληθῆ στὴν πατρίδα μας. «Λὰ μπάρκα τόρνα σόλα», «Λὰ πανσέ», «Τὲ βόλιο μπένε» καὶ ἡ «Μαρουτσέλλα» εἶναι μερικὰ ἀπὸ τὰ τραγούδια τοῦ δίσκου αὐτοῦ.

Ἀπὸ τὰ βιβλία

«ΑΛΛΟΙ ΚΑΙΡΟΙ», ΑΝΝΑΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΟΥ. ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ ἠθογραφήματα. Ἀθῆναι 1958.
Τὸ θαυμάσια τυπωμένο αὐτὸ βιβλίο, κατὰ κάποιο τρόπο εἶναι ἕνα μνημεῖο. Ἕνα μνημεῖο, ζωντανὸ ὅμως, παλλόμενο. Οἱ παιδικὲς ἀναμνήσεις τῆς συγγραφέως, ποὺ γεμίζουν τὰ τριανταοκτὼ σύντομα ἀφηγήματα, εἶναι ἡ κάθε μιὰ καὶ ἕνα πετράδι, καὶ συνθέτει ἕναν γενικώτερο πίνακα ποὺ τόσο μοιάζει μὲ βυζαντινὸ ψηφιδωτό. Φαίνεται σχεδὸν παραμυθένια ἐκείνη ἡ ἀτμόσφαιρα, τῆς σκλαβωμένης ἀκόμα Μακεδονίας, φαίνονται ὅτι δὲν ἀνήκουν σ' αὐτὸ τὸν κόσμο οἱ ἁπλοί, ταπεινοὶ ἄνθρωποι μὲ τὸ ὑψηλὸ ἦθος ποὺ παρελαύνουν μέσα ἀπὸ τὸ ὀπτικὸ πεδίο τῶν μικρῶν ἡρώων τοῦ κάθε ἀφηγήματος. Καὶ ὅμως ἡ ἀτμόσφαιρα καὶ οἱ ἄνθρωποι ὑπῆρξαν κάποτε πραγματικότης. Πραγματικότης ποὺ κράτησε ἐπὶ αἰῶνες ἀναμμένη τὴ φλόγα τῆς ἑλληνικῆς θυσίας, καὶ στέλνει ἀκόμα ἀπηχήσεις ὡς τὶς μέρες μας, τώρα ποὺ τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Εἶναι οἱ ἴδιες οἱ ρίζες τοῦ ἀκατάβλητου Ἑλληνισμοῦ.

Νομίζομε, πὼς τὸ ὡραῖο αὐτὸ βιβλίο, μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκπληρώσωμε ἕνα χρέος ἀπέναντι στὴν συγγραφέα του, ποὺ παραμένει ἴσως ἄγνωστη στὸ πολὺ κοινό. Γιατὶ ἀσφαλῶς, ἀπείρως μεγαλύτερη σημασία ἀπὸ μερικὲς —ἔστω καὶ ἐκλεκτές— τυπωμενες σελίδες, ἔχει ἡ πράξη. Καὶ ἡ σεβαστὴ πρεσβύτισσα, εὐτύχησε νὰ ζήση μιὰ μακρὰ ζωὴ ἀφιερωμένη ὅλη στὴν πράξη. Ὅπως γιὰ τὸ βιβλίο της, ἔτσι θὰ μποροῦσε νὰ πῆ καὶ γιὰ τὴν ἴδια κανείς, ὅτι εἶναι ἕνα ζωντανὸ μνημεῖο, ἑνὸς ἄλλου ὑψηλότερου ἤθους, ἀλλὰ ἴσως ὁ χαρακτηρισμὸς γεννοῦσε ἀντιρρήσεις, ἀφοῦ πρόκειται γιὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ καὶ στὰ ἐνενήντα ἕνα της ἀκόμα χρόνια, ἐξακολουθεῖ νὰ θητεύη ἐνεργῶς τὴν παιδαγωγική της ἀποστολή.
Ἡ κ. Ἄννα Τριανταφυλλίδου γεννήθηκε στὶς Σέρραις στὰ 1867. Κατάγεται ἀπὸ παλιὰ διακεκριμένη οἰκογένεια τοῦ τόπου, ποὺ τόσο ζωντανὰ μᾶς ἀνέστησε στὶς σελίδες τοῦ ἔργου της. Σπούδασε στὸ Ἀρσάκειο, ὑπότροφος, καὶ κατόπιν γύρισε στὴ σκλαβωμένη τότε πατρίδα της γιὰ ν' ἀναλάβη τὴν ὑψηλὴ ἀποστολὴ ποὺ εἶχε ὁρίσει στὸν ἑαυτό της. Ἦταν ἀκόμα πολὺ νέα, καὶ παρ' ὅλ' αὐτά, διωρίσθηκε ἀμέσως ὑποδιευθύντρια στὸ Παρθεναγωγεῖο τῶν Σερρῶν, ὅπου καταρτίζονταν οἱ διδασκάλισσες ὅλης τῆς Μακεδονίας. Τέσσερα χρόνια ἐργάσθηκε στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα της γιὰ τὴν ἀναζωπήρηση τοῦ πατριωτικοῦ αἰσθήματος τῶν ὑποδούλων. Στὰ 1890 ἐγκαταστάθηκε ὁριστικὰ στὴν Ἀθήνα, ὅπου συνέχισε τὴν ἐκπαιδευτική της δράση, πρῶτα καθηγήτρια στὸ Παρθεναγωγεῖο Χίλλ, κατόπιν διευθύντρια στὸ Πρότυπο Παρθεναγωγεῖο, τὸ ὁποῖο ἀργότερα περιῆλθε στὴν ἰδιοκτησία της. Ἐπὶ εἴκοσι χρόνια διηύθυνε τὸ λαμπρὸ τοῦτο ἵδρυμα, καὶ ἐφήρμοσε μὲ περίσκεψη ὅλα τὰ νεώτερα ἐκπαιδευτικὰ συστήματα, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ γίνονταν γνωστὰ στὴν Ἑλλάδα μὲ δική της πρωτοβουλία.

Ἔφθασαν τότε οἱ Βαλκανικοὶ πόλεμοι τοῦ 1912-13. Οἱ μαθήτριες τῆς Τριανταφυλλίδου ὠργάνωσαν ἀμέσως σύνδεσμο, ποὺ ἀποστολή του εἶχε νὰ παρέχη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ βοήθεια στὰ παιδιὰ τῶν στρατευμένων. Ὁ σύνδεσμος συνέχισε τὴ δράση του καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς Μακεδονίας, στέλνοντας σημαντικὰ χρηματικὰ ποσὰ γιὰ τὰ ὀρφανὰ καὶ γιὰ τὴν ἀνοικοδόμηση τῶν κατεστραμμένων σχολείων. Στὸ Παρθεναγωγεῖο τέλος αὐτό, ὠργανώθηκαν ἀπὸ τὸ 1899, ἀνώτερα μαθήματα γιὰ κυρίες καὶ δεσποινίδες, κατὰ τὰ ὁποῖα δίδαξαν καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἄλλες ἐξέχουσες προσωπικότητες.
Ἀλλὰ παράλληλα μὲ τὴ διεύθυνση τοῦ σχολείου, ἡ ἀκάματος Ἑλληνίς, ἐπεξέτεινε τὴ μορφωτικὴ δράση της καὶ σὲ ἐξωσχολικοὺς κύκλους. Διαλέξεις καὶ μαθήματα ἀρχαίου δράματος σὲ κυρίες ἀνωτέρας μορφώσεως, συμπληρώνουν τὴν δραστηριότητά της. Τὰ μαθήματα ἀρχαίου δράματος μάλιστα, συνεχίζονται μέχρι σήμερα, στὸ «Λύκειο τῶν Ἑλληνίδων», καὶ οἱ εἰσπράξεις διατίθενται ὑπὲρ τῶν δεκαοκτὼ κέντρων ἀγραμμάτων μητέρων, ποὺ ἵδρυσε μὲ πρωτοβουλία τῆς κ. Ἄννας Τριανταφυλλίδου τὸ Λύκειο.

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

ΑΠΟ ΠΕΡΙΖΗΤΗΤΟ «κόβερ γκέρλ» ἡ Μίλλι Πέρκινς, ἀνεδείχθη ξαφνικὰ σὲ δραματικὴν ἠθοποιὸ μεγάλων ἀξιώσεων, παίζοντας στὸν κινηματογράφο τὸν ρόλο τῆς Ἄννας Φράνκ. Ἀνάμεσα ἀπὸ 10.000 ὑποψήφιες, ὁ παραγωγὸς καὶ σκηνοθέτης Στῆβενς, αὐτὴν προτίμησε γιὰ τὸν μεγάλο ρόλο.

ROL: ΡΟΥΧΑ ΠΕΝΤΑΚΑΘΑΡΑ
ROL: ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ Π' ΑΣΤΡΑΦΤΕΙ
ROL: ΤΟ ΜΟΝΟ ΑΠΑΛΟ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ

- Χρησιμοποιεῖστε στὴν μπουγάδα σας ROL καὶ θὰ πεισθῆτε μόνες σας ὅτι μὲ τὸ ROL Ἐξασφαλίζετε τὴν πιὸ ΚΑΘΑΡΗ ΜΠΟΥΓΑΔΑ καὶ συγχρόνως τὴν ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΤΕΡΗ
- ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΙΣ

Εἶναι πραγματικότης

Γιὰ τὸ ROL μιλοῦν οἱ χιλιάδες νοικοκυρὲς ποὺ τὸ ἐδοκίμασαν καὶ τὸ χρησιμοποιοῦν σήμερα φανατικά!..

ROL

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΡΟΪΟΝ ΓΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΠΙΤΙ
ΠΡΟΪΟΝ "ΒΙΑΝΙΛ" ΧΡΩΜΑΤΟΥΡΓΕΙΟΥ ΜΟΣΧΑΤΟΥ

ΕΙΚΟΝΕΣ
ΑΡ. 148 25.8.58

(United Press International Photo)

Μὲ τοὺς σωτῆρες: Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰορδανίας Χουσεὶν ἐπεσκέφθη στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ἀμμὰν τοὺς Ἄγγλους ἀλεξιπτωτιστάς, τοὺς ὁποίους ἐκάλεσε σὲ ἐνίσχυση τοῦ καθεστῶτος του, μόλις ἐξερράγη ἡ ἐπανάσταση στὸ Ἰράκ. Μετὰ τὴν ἐπιθεώρηση, οἱ ἀλεξιπτωτισταὶ παρευλάνουν πρὸς τιμήν του. ←

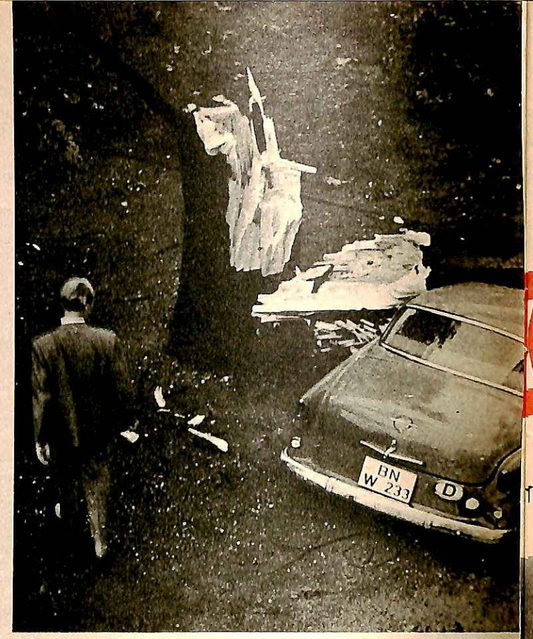

(D.P.A.)

Αὐλαία: Ἡ περίεργη ἐπανάσταση τοῦ Λιβάνου φαίνεται ὅτι θὰ λήξη μετὰ τὴν ἐκλογὴ τοῦ νέου προέδρου. Στὴ φωτογραφία, ὁ πρόεδρος, στρατηγὸς Σεχάμπ, δέχεται τὰ συγχαρητήρια τοῦ προκατόχου του προέδρου, κ. Καμὶλ Σαμούν, ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ του. ↓

(intercontinentale)

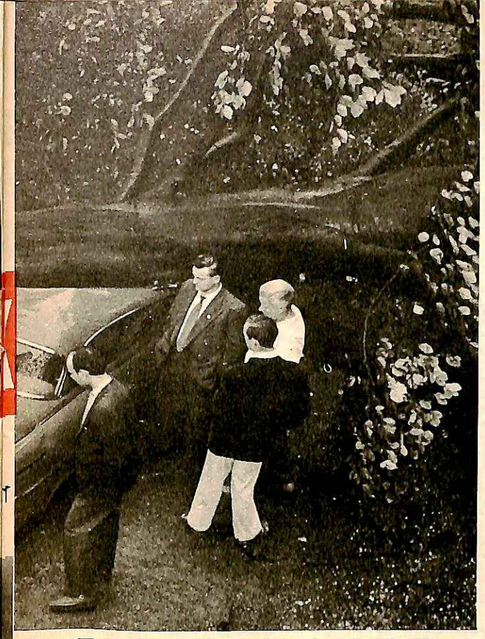

↑ **Τυφών:** Τὸ αὐτοκίνητο ἦταν ἐντελῶς ἄδειο, ὅταν ἔπεσε πάνω του ὁ πελώριος κορμός, θῦμα καὶ αὐτὸς —μαζὶ μὲ στέγες καὶ ἀπειράριθμα ἄλλα δένδρα— τοῦ τρομεροῦ τυφῶνος, ποὺ ἐνέσκηψε τὸ ἀπόγευμα τῆς 1ης Αὐγούστου στὶς γερμανικὲς περιοχὲς τοῦ Ρήνου, τοῦ Μάϊν καὶ τοῦ Σάαρ.

Καταδίωξη: Οἱ φωτορεπόρτερς ἀκολουθοῦν κατὰ πόδας τὴν πριγκίπισσα Φαζιλέτ, μνηστὴ τοῦ δολοφονηθέντος βασιλέως Φεϋζάλ. Ἀφοῦ τὴν πολιόρκησαν στὸ Λονδῖνο καὶ στὸ Παρίσι, ἔφθασαν μαζύ της μέχρι τὸ Αἰάκιο τῆς Κορσικῆς, ὅπου ζητεῖ νὰ λησμονήση τὴν τραγωδία της. →

(Keystone)

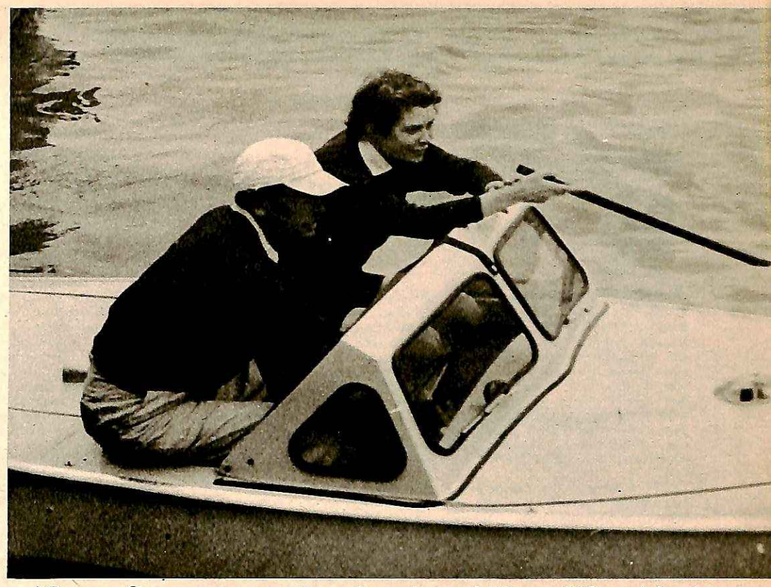

Ὁ καρδιοκατακτητής: Ὁ μακρήσιος τοῦ Μίλφορντ Χέϊβεν, ποὺ θεωρεῖται ὁ μεγαλύτερος Δὸν Ζουὰν τῆς ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας καὶ ποὺ τὸ σκάνδαλό του μὲ τὴν ἠθοποιὸ Εὔα Μπάροντσκ εἶχε ἀναστατώσει τοὺς διεθνεῖς κοσμικοὺς κύκλους, ἐνεφανίσθη τελευταῖα στοὺς ἱστιοπλοϊκοὺς ἀγῶνες τοῦ Κόους, συνοδεύοντας μιὰ πολὺ ὡραία ξανθὴ νέα, τῆς ὁποίας ἡ ταυτότης παραμένει, ὡς τώρα, ἄγνωστος ↑

(FARABOLA)

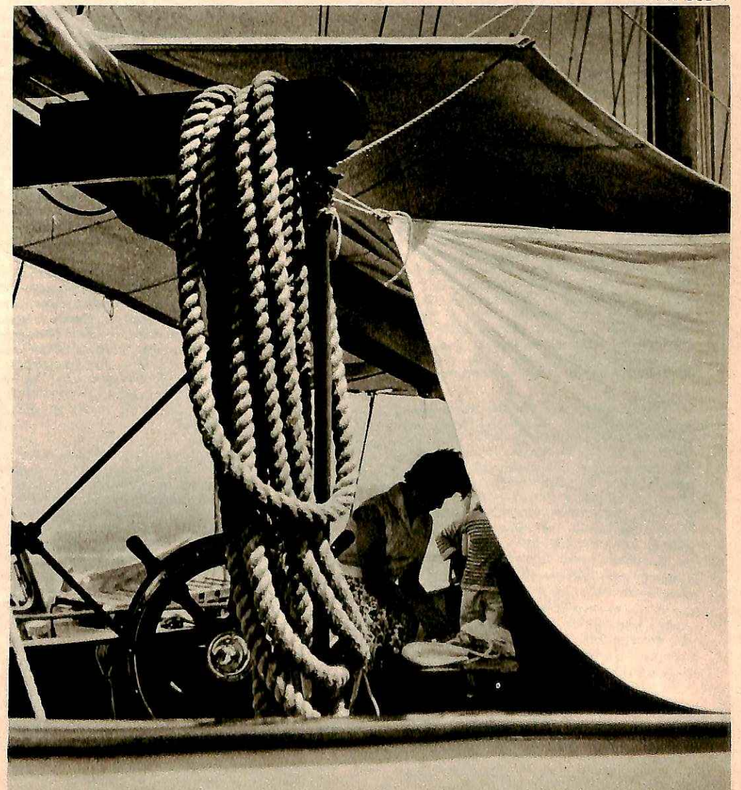

(Keystone)

Τὸ τέλος τοῦ ἄσσου: Μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἐμφανίσεις τοῦ Βρεταννοῦ ἄσσου τῶν αὐτοκινητοδρομιῶν Πήτερ Κόλλινς, ποὺ σκοτώθηκε κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ γερμανικοῦ Γκρὰν Πρί, στὶς ἀρχὲς Αὐγούστου. Ὁ Πήτερ Κόλλινς, ἡλικίας μόλις 27 ἐτῶν, ἔτρεχε, ὅταν ἀνετράπη, μὲ ἑκατὸ μίλια τὴν ὥρα.

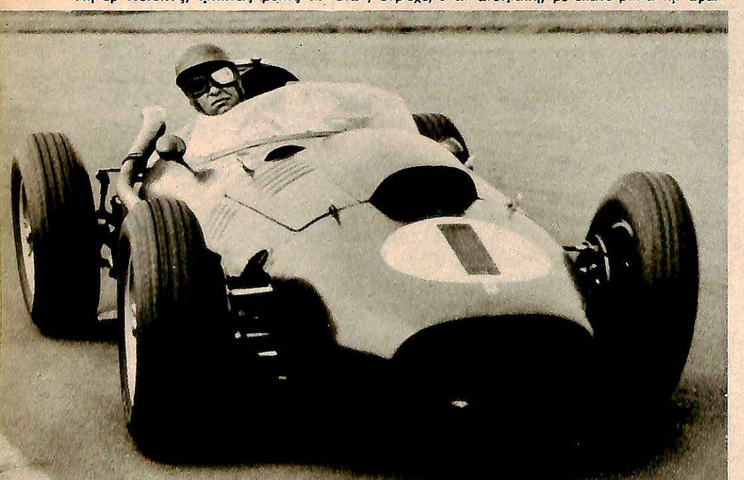

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ ΜΑΣ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΥΤΥΧΙΑ ;

ΤΟΥ κ. Θ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Ἀνεγράφη πρὸ καιροῦ ὅτι τὸ ἀμερικανικὸν Ἰνστιτοῦτον Σφυγμομετρήσεως τῆς Κοινῆς Γνώμης, τὸ γνωστὸν ὡς Ἰνστιτοῦτον Γκάλλοπ, ἐπεφορτίσθη μὲ τὴν ἔρευναν ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος : «Τί εἶναι εὐτυχία;» καὶ ὅτι, κατὰ τὸν διευθυντήν του, ἂν ἀνακαλυφθῆ τί εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον κάμνει τὸν ἄνθρωπον εὐτυχισμένον θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ θεραπεύεται πλέον ἡ δυστυχία κλινικῶς, σὰν νόσος. Ὁ δόκτωρ Γκάλλοπ φιλοδοξεῖ νὰ εὕρῃ καὶ νὰ συγκεντρώσῃ ὅλα τὰ στοιχεῖα, ποὺ συμβάλλουν εἰς τὴν πλήρη ἱκανοποίησιν καὶ εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου, πιστεύει δὲ ὅτι ἔχει εὕρει ἀρκετὰ μέχρι τοῦδε.

Τὸ ἐρώτημα εἶναι πανάρχαιον καὶ ἡ παγκόσμιος λαογραφία εἶναι γεμάτη ἀπὸ διηγήσεις καὶ παραδόσεις, ποὺ ἀσχολοῦνται φιλοτίμως νὰ δώσουν ἀπάντησιν εἰς αὐτό. Διὰ νὰ ἐξακολουθῇ ὅμως νὰ τίθεται σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ καταταγῇ εἰς τὰ αἰώνια ἐρωτήματα. Διότι οἱ ἄνθρωποι ξέρουν ἐκάστοτε ὅτι δὲν εἶναι εὐτυχεῖς, ἀλλὰ δὲν ξέρουν συνήθως ποῖα πράγματα θὰ τοὺς καθιστοῦσαν εὐτυχεῖς. Καὶ ἴσως αὐτὸ νὰ ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι ἡ εὐτυχία δὲν εἶναι μόνιμος κατάστασις, ἀλλὰ παροδικὴ στιγμή.

Μεταξὺ ἐκείνων, ποὺ ἠσχολήθησαν μὲ τὸ πρόβλημα καὶ ποὺ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔζων ὑπὸ ἀνέτους συνθήκας, ὑπάρχει ἡ τάσις νὰ ἐξαίρουν τοὺς ἐσωτερικοὺς παράγοντας τῆς εὐτυχίας. Ὅτι συντελοῦν οὗτοι εἰς τὴν εὐτυχίαν εἶναι ἀναμφισβήτητον.

Ὅσοι ὅμως ἰσχυρίζονται ὅτι ἀρκοῦν ἀπολύτως οἱ ἐσωτερικοὶ παράγοντες διὰ νὰ καταστήσουν ἕνα ἄνθρωπον εὐτυχῆ, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξαναγκασθοῦν ὅπως παραμείνουν ἐπὶ 48 ὥρας ρακένδυτοι καὶ νήστεις μέσα εἰς ἕνα χιονοστρόβιλον. Ὅσοι θὰ κατώρθωναν καὶ ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας νὰ αἰσθάνωνται ἑαυτοὺς εὐτυχεῖς, θὰ ἦσαν ἀσφαλῶς ἀνισόρροποι. Διότι διὰ τὴν συντριπτικὴν πλειοψηφίαν τῶν ἀνθρώπων, ὡρισμέναι στοιχειώδεις ἀνέσεις ἀποτελοῦν ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν τῆς εὐτυχίας.

Διὰ τοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους —καὶ ὄχι διὰ τοὺς ἰδεολήπτους, τοὺς ἁγίους καὶ τοὺς μεγαλοφυεῖς— αἱ προϋποθέσεις τῆς τροφῆς, τῆς στέγης καὶ τῆς ὑγείας εἶναι τὸ κρηπίδωμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ στηριχθῇ τὸ οἰκοδόμημα τῆς εὐτυχίας. Δι' αὐτὸ καὶ σήμερον ἡ οἰκονομικὴ ἀβεβαιότης συμβάλλει μεγάλως εἰς τὸ νὰ αἰσθάνωνται οἱ ἄνθρωποι ἑαυτοὺς δυστυχεῖς καὶ νὰ ρέπουν πρὸς τὴν ἀναζήτησιν μεσσιανικῶν λύσεων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν τοῦτο τὸ καλόν: ὅτι δὲν ἐπιτρέπουν πλέον εἰς τοὺς δυστυχεῖς νὰ παραπονοῦνται διὰ τὴν κατάστασίν των.

Πέραν ὅμως τῶν ὑλικῶν προϋποθέσεων τῆς εὐτυχίας (ἐξωτερικὸς παράγων), εἶναι καὶ αἱ ψυχολογικαὶ (ἐσωτερικὸς παράγων). Ὅλοι γνωρίζομεν ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι καὶ καλὴν ὑγείαν ἔχουν καὶ πολλὰς ἀνέσεις καὶ δὲν εἶναι, ἐν τούτοις εὐτυχεῖς. Τὰ περισσότερα ἐκ τῶν ψυχολογικῶν αἰτίων τῆς δυστυχίας, ἔχουν τὴν πηγήν των εἰς τὴν ἀσύνετον μεταχείρισιν τῆς ὁποίας τυγχάνουν συνήθως τὰ παιδιά. Ὅταν ἕνα παιδὶ δὲν ἀγαπᾶται, ἢ αἰσθάνεται ὅτι ἀδίκως εὐνοοῦν ἕνα ἄλλο εἰς βάρος του, μοιραίως θὰ γεννηθοῦν μέσα του τὰ συναισθήματα τῆς δυσφορίας καὶ τοῦ φθόνου καὶ τῆς ἐχθρότητος. Ὅπως θὰ γίνῃ ἀναποφεύκτως δειλὸν ἢ τυφλὰ ἐπαναστατημένον ὅταν τὸ περιβάλλον του τοῦ ἀναστείλῃ τὰς θεμιτὰς παρορμήσεις περιπετείας καὶ ἀναζητήσεως, τὰς ὁποίας ἔχει κάθε ὑγιὲς παιδί. Τὸ σφάλμα αὐτὸ διαπράττουν συνήθως οἱ ἀμόρφωτοι γονεῖς, οἱ ὁποῖοι λέγουν πάντοτε: «μή!».

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀντίθετος συμπεριφορὰ «χαλᾶ» τὸν ἄνθρωπον. Ἡ μεγάλη ἀδυναμία καὶ τρυφερότης πρὸς τὸ παιδὶ καὶ ἡ ἀποφυγὴ ἐξασκήσεώς του εἰς τὴν πειθαρχίαν, δημιουργεῖ ἐνηλίκους, οἱ ὁποῖοι εἶναι τόσον συνδεδεμένοι μὲ ἕνα ἐκ τῶν γονέων των, ὥστε ἀδυνατοῦν νὰ συνάψουν νέους δεσμοὺς ἢ εἶναι τόσο συνειθισμένοι εἰς τὴν ἐπιείκειαν, ὥστε ἔχουν παραλόγους ἀπαιτήσεις ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους. Τόσον τὰ παιδιὰ τῆς πρώτης κατηγορίας (τὰ πικραμένα καὶ παραλόγως ἠμποδισμένα), ὅσον καὶ τὰ παιδιὰ τῆς δευτέρας κατηγορίας (τὰ χαϊδεμένα) εἶναι δύσκολον, συνεπείᾳ ψυχολογικῶν ἐλαττωμάτων, νὰ γνωρίσουν τὴν εὐτυχίαν καὶ ἂν ἀκόμη ἔχουν εἰς τὴν διάθεσίν των ὅλας τὰς ἐξωτερικὰς προϋποθέσεις.

Διὰ νὰ ἔχῃ βάθος καὶ σταθερότητα ἡ εὐτυχία πρέπει ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου νὰ στρέφεται γύρω ἀπὸ ἕνα κεντρικὸν σκοπόν, ὁ ὁποῖος ἀπαιτεῖ συνεχῆ δρᾶσιν καὶ ἐπιτρέπει προοδευτικὴν αὔξησιν τῆς ἐπιτυχίας. Ὁ σκοπὸς πρέπει νὰ εἶναι ἕνας ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἔχουν τὰ θεμέλιά των εἰς τὸ ἔνστικτον, ἄπως ἡ ἐπιθυμία τῆς δυνάμεως, ἡ ἐπιθυμία τῆς διακρίσεως, ἡ στοργὴ τῶν γονέων κλπ. Εἶναι συνεπῶς, δυναμικῆς —καὶ ὄχι στατικῆς— ὑφῆς κατάστασις ἡ εὐτυχία. Ὑπάρχουν, βέβαια, ἀρκετοὶ ἄνθρωποι, σὰν τὶς γάτες, οἱ ὁποῖοι εἶναι εὐχαριστημένοι ἐφ' ὅσον ἠμποροῦν νὰ εἶναι ξαπλωμένοι εἰς τὸν ἥλιον. Ὅσον, ὅμως, περισσότερον ἀναπτύσσεται ἡ πνευματικὴ ζωή, τόσον οἱ ἄνθρωποι χάνουν τὴν ἱκανότητα νὰ εὑρίσκουν τὴν εὐτυχίαν εἰς τὴν παθητικὴν ἀπόλαυσιν.

Εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον ἡ εὐτυχεστέρα ἴσως κατηγορία ἀνθρώπων εἶναι οἱ ἐπιστήμονες ἐρευνηταί. Τὸ ἔργον των εἶναι ἐνδιαφέρον καὶ δυσχερές, ἀλλ' ὄχι πάρα πολὺ δυσχερές. Τὸ θεωροῦν σημαντικὸν καὶ ὁ κόσμος συμφωνεῖ μαζύ τους. Ἱκανοποιοῦν τὸ ἔνστικτον τῆς δυνάμεως, διότι ἡ ἐπιστήμη μὲ τὰς προόδους της μεταμορφώνει τὴν ἀνθρωπίνην ζωήν. Πιστεύουν ὅτι ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἐπιστημονικῆς γνώσεως θὰ ὠφελήσῃ τὴν ἀνθρωπότητα. Ἀπολαμβάνουν τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ἐξασκήσεως μιᾶς ὑψηλῆς ἱκανότητος, τὴν εὐχαρίστησιν τῆς κατακτήσεως τοῦ σεβασμοῦ τοῦ κοινοῦ καὶ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ βλέπουν τοὺς πρακτικοὺς καρποὺς τῶν ἀνακαλύψεών των. Ἐπὶ πλέον τὸ ἔργον των ἔχει εὐρὺ ἀπρόσωπον ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον τοὺς προστατεύει ἀπὸ τοὺς κινδύνους τῆς αὐτοαπορροφήσεως.

Ἀπό τινος χρόνου, ὅμως, αὐτὴ ἡ τόσον ἐκλεκτὴς ποιότητος εὐτυχία τῶν πραγματικῶν ἐπιστημόνων ἤρχισε νὰ νοθεύεται διὰ σημαντικὴν μερίδα ἐξ αὐτῶν. Αἱ πρόοδοι τῆς φυσικῆς ἔχουν παραδώσει ἤδη εἰς χεῖρας τῶν ἀνθρώπων τὰ μέσα ὁλοσχεροῦς καταστροφῆς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τὸ γεγονὸς δὲ αὐτὸ ἐκαλλιέργησεν εἰς τοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὰς πυρηνικὰς ἐρεύνας τὸ αἴσθημα μιᾶς ἐφιαλτικῆς εὐθύνης, ποὺ ἐξεδηλώθη ἐπανειλημμένως καὶ δημοσίᾳ μὲ ματαίας ἐκκλήσεις πρὸς τοὺς χειριζομένους τὰς τύχας τῶν λαῶν.

Κατὰ τὸν ἐπικρατέστερον φιλοσοφικὸν ὁρισμόν —ὁ ὁποῖος δὲν φαίνεται πολὺ διαφωτιστικὸς— «εὐτυχία εἶναι ἡ ἱκανοποίησις ὅλων τῶν κλίσεών μας κατ' ἔκτασιν, δηλαδὴ κατὰ τὸ πλῆθος των, κατ' ἔντασιν, δηλαδὴ κατὰ τὸν βαθμόν των, καὶ κατὰ προβολήν, δηλαδὴ ἐν διαρκείᾳ». Πάντως οἱ δροι μιᾶς εὐτυχοῦς ζωῆς εἶναι: πρῶτον, ὑγεία καὶ ἕνας ἱκανοποιητικὸς βαθμὸς οἰκονομικῆς ἀσφαλείας· δεύτερον, ἐργασία ἡ ὁποία νὰ γεμίζῃ ἱκανοποίησιν, τόσον διότι θεωρεῖται ἀξία νὰ μᾶς ἀπασχολῇ, ὅσον καὶ διότι χρησιμοποιεῖ τὰς ἱκανότητας ποὺ κατέχει κάθε ἄνθρωπος· τρίτον, ἱκανοποιητικαὶ προσωπικαὶ σχέσεις καὶ εἰδικῶς εὐχάριστος οἰκογενειακὴ ζωή· καὶ τέταρτον, εὐρύτης ἐνδιαφερόντων, ἡ ὁποία αὐθάνει τὸν ἀριθμὸν τῶν πραγμάτων ποὺ ἠμποροῦμε νὰ χαροῦμε.

ΦΡΑΓΚΦΟΥΡΤΗ

Τὸ μοναδικὸν εἰς τὸν κόσμον Μουσεῖον Ἄρτου τοῦ Οὔλμ, ἐπεκτείνεται διὰ τὴν ἐγκατάστασιν εἰδικῆς βιβλιοθήκης τῆς Ἱστορίας τοῦ ἄρτου. Τὸ μουσεῖον περιέχει ἑκατὸν ἑβδομήντα δίδοντα εἰκόνα τριῶν χιλιάδων ἐτῶν τῆς βασικῆς αὐτῆς τροφῆς τοῦ ἀνθρώπου.

ΠΑΡΙΣΙ

Δύο Γάλλοι δημοδιδάσκαλοι ἐπενόησαν ἠλεκτρικὸν μηχάνημα ἐγγραφῆς, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ μουσικοσυνθέται θὰ δύνανται νὰ ἐγγράφουν αὐτομάτως τὰ σύνοχεδιάσματά των, τὰ ὁποῖα θὰ δύνανται νὰ ἐπεξεργασθοῦν μεταγενεστέρως.

ΟΥΑΣΙΓΚΤΟΝ

Ὁ ἀμερικανικὸς στρατὸς δοκιμάζει ἕνα νέον τύπον ὀχήματος, τὸ «Καγκουρώ», ποὺ εἶναι ἕνα φορτηγὸν αὐτοκίνητον ἑκτὸς τόνων, ὁμοιάζει σὰν κουτί, δύναται νὰ μεταφέρῃ ἐννέα στρατιώτας, ἔχει ταχύτητα 30 μιλίων τὴν ὥραν καὶ προστατεύει τοὺς ἐπιβαίνοντας ἀπὸ σφαίρας, ἐλαφρὰ βλήματα καὶ ραδιενέργειαν.

ΣΤΟΚΧΟΛΜΗ

Ὑπὸ μουσείου τῆς πόλεως ἠγοράσθη εἰς τὴν Κολωνίαν ἀντὶ δραχμῶν 189. 000, μινιατοῦρα τοῦ Λουδοβίκου 16ου, τὴν ὁποίαν εἶχε δωρίσει οὗτος κατὰ τοὺς ἀρραβῶνας των εἰς τὴν σύζυγόν του Μαρίαν - Ἀντουανέττην.

ΜΟΣΧΑ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ἀνωτάτου Σοβιέτ, ἡ αὐτόνομος περιοχὴ τῆς Καλμουχίας ἀνεκηρύχθη εἰς σοβιετικὴν δημοκρατίαν, μὲ πρωτεύουσαν τὸ Ἀστραχὰν ἐπὶ τῆς Κασπίας Θαλάσσης. Οἱ Καλμοῦχοι εἶναι, ὡς γνωστόν, μογγολικὴ φυλὴ εἰσελθοῦσα ἐντὸς τῶν ρωσικῶν ἐδαφῶν τὸ 1618. Ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τῶν Καλμούχων ἀνέρχεται σήμερον εἰς 120.000 ψυχάς.

ΒΟΝΝΗ

Ὁ καθηγητὴς Λανγκεννέρφ τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Φρειδούργου, ἀνεκοίνωσεν ὅτι διὰ τῆς ναρκώσεως τοῦ κεντρικοῦ νευρικοῦ συστήματος εἶναι δυνατὴ ἡ προφύλαξις ἀπὸ τὰς ἀκτινοβολίας. Ποντικοὶ τοὺς ὁποίους ἐνάρκωσε διὰ πεντοθάλης, ἐθιπάν, ναρκονομάλ κλπ. οὐδεμίαν ὑπέστησαν βλάβην ἀπὸ τὴν ἀκτινοβολίαν εἰς τὴν ὁποίαν τοὺς ὑπέβαλε.

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

Εἰς τὸ συνέδριον τῆς θρησκευτικῆς ἀλεύσεως «Οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ» —οἱ ὁποῖοι πιστεύουν ὅτι ἐγγίζει ἡ Δευτέρα Παρουσία— ἔλαβον μέρος 194 000 ἄτομα ἀπὸ ὅλην τὴν Ἀμερικὴν καὶ 122 ξένας χώρας.

ΠΑΡΙΣΙ

Τὸ συσταθὲν εἰς μνήμην τοῦ λοχαγοῦ Φορριέ —ὁ ὁποῖος πρὸ 50 ἐτῶν κατώρθωσε νὰ συνδέσῃ ραδιοτηλεγραφικῶς τὸ Μαρόκον μὲ τὴν Γαλλίαν— βραβεῖον ἐξ 100.000 φράγκων, ἀπενεμήθη εἰς τὸν Ἕλληνα μηχανικὸν κ. Σιδεριάδην διὰ τὴν ἐργασίαν του: «ἡ ἐφαρμογὴ τῶν τοπολογικῶν μεθόδων εἰς τὴν ἠλεκτρονικήν».

Μιὰ ἑβδομάδα πέρασε, μιὰ ἑβδομάδα ἔρχεται... Μιὰ ἑβδομάδα πέρασε, μιὰ ἑβδομάδα ἔρχεται... Μιὰ ἑβδομάδα πέρασε, μιὰ ἑβδομάδα ἔρχεται... Μιὰ ἑβδομάδα πέρασε, μιὰ ἑβδομάδα ἔρχεται...

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Εὐθὺς μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του ἐκ Πεκίνου, ὁ κ. Κρούστσεφ ἀπηύθυνε τὰς ἀπαντήσεις του εἰς τοὺς ἡγέτας τῶν τριῶν δυτικῶν κρατῶν, διὰ τῶν ὁποίων, προφασιζόμενος ὅτι τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας ἔχει μεταβληθῆ εἰς παράφτημα τοῦ Σταίητ Ντιπάρτμεντ, ἐζήτησεν ἁπλῶς τὴν ἔκτακτον σύγκλησιν τῆς Γενικῆς συνελεύσεως διὰ νὰ συζητηθῇ ἡ κρίσις τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καὶ ἡ ἀποχώρησις τῶν Ἀγγλοαμερικανικῶν δυνάμεων ἐκ τοῦ Λιβάνου καὶ τῆς Ἰορδανίας. Ἡ ἐγκατάλειψις τῆς ἐπὶ ἀνωτάτου ἐπιπέδου συνόδου τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας, τὴν ὁποίαν ἐφαίνετο ἀποδεχόμενος ὁ Ρῶσος πρωθυπουργός, ἀποδίδεται εἰς τὴν ἀντίδρασιν τοῦ Μάο Τσὲ Τοὺγκ, ὁ ὁποῖος διὰ λόγους γοήτρου δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀνεχθῇ τὴν παρουσίαν τοῦ ἀντιπάλου του στρατάρχου Τσὰγκ Κάϊ Σὲκ μεταξὺ τῶν ἡγετῶν τῶν μεγάλων δυνάμεων. Ὁ Ρῶσος πρωθυπουργός, ἐξ ἄλλου, κατόπιν τῆς ἀναμφισβητήτου χαλαρώσεως τῆς ἐντάσεως καὶ τῆς ἐμφανοῦς ἀπροθυμίας τῶν Ἄγγλων καὶ Ἀμερικανῶν νὰ μετάσχουν εἰς διάσκεψιν ἐπὶ ἀνωτάτου ἐπιπέδου, δεῖξε προφανῶς ὅτι εἰς τὰ στενὰ πλαίσια τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας ἡ προπαγανδιστικὴ ἐκμετάλευσις θὰ εἶναι περιωρισμένης ἐκτάσεως καὶ ἀπηχήσεως, ἐνῶ εἰς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν αἱ σοβιετικαὶ κατηγορίαι θὰ εὕρουν τὴν ὑποστήριξιν τῆς μεγίστης πλειοψηφίας τῶν ἀραβικῶν, ἀσιατικῶν καὶ ἀφρικανικῶν κρατῶν, τῶν οὐδετέρων καὶ ἀκόμη μερικῶν λατινοαμερικανικῶν χωρῶν. Οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν ἀντετάχθησαν εἰς τὴν σύγκλησιν τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως διότι τοῦτο θὰ τοὺς ἐξέθετε σοβαρῶς εἰς τὰ ὄμματα τῆς παγκοσμίου κοινῆς γνώμης καὶ διότι οὕτω ἀποφεύγουν τὸ μεῖζον κακόν: τὴν ἐπίσημον ἀναγνώρισιν τοῦ σοβιετικοῦ ἐνδιαφέροντος διὰ τὴν Μέσην Ἀνατολήν, εἰς τὴν ὁποίαν μοιραίως θὰ ἀπέληγε μία διάσκεψις ἐπὶ ἀνωτάτου ἐπιπέδου.

Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι ἐλπίζουν νὰ ἐξουδετερώσουν τὴν σοβιετικὴν ἐπίθεσιν εἰς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν διὰ τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ σχεδίου ποὺ θὰ προτείνῃ ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ ΟΗΕ καὶ διὰ τοῦ ὁποίου θὰ κατοχυροῦται ἡ ἀκεραιότης τοῦ Λιβάνου καὶ τῆς Ἰορδανίας, θὰ προβλέπεται σύστημα οἰκονομικῆς συνεργασίας τῶν χωρῶν ποὺ παράγουν καὶ τῶν χωρῶν ποὺ καταναλίσκουν τὰ πετρέλαια τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καὶ θὰ διαδηλοῦται δι' ἐπισήμου διακηρύξεως ἡ μὴ ἀνάμιξις εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῶν ἀραβικῶν κρατῶν.

◆ Τὰ πορίσματα ἐκ τῶν προσπαθειῶν εἰς τὸν Λίβανον, τῶν συνομιλιῶν εἰς Βαγδάτην, Ἀμμὰν καὶ Κάϊρον, φαίνονται ὀδηγοῦντα τὸν Ἀμερικανὸν ὑφυπουργὸν κ. Μόρφυ εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ εἰσηγηθῇ εἰς τὸ Σταίητ Ντιπάρτμεντ ριζικὴν ἀλλαγὴν τῆς ἀμερικανικῆς καὶ δυτικῆς πολιτικῆς ἔναντι τοῦ ἀραβικοῦ κόσμου. Ἐκ τῆς ἐπιτοπίου μελέτης τῆς καταστάσεως, ὁ κ. Μόρφυ διεπίστωσεν ὅτι αἱ κατηγορίαι τῶν κυβερνήσεων τοῦ Λιβάνου καὶ τῆς Ἰορδανίας περὶ ἐξωτερικῶν ἐπεμβάσεων δὲν εὐσταθοῦν καὶ ὅτι ἡ κρίσις εἰς τὰς δύο αὐτὰς χώρας ὀφείλεται κατὰ κύριον λόγον εἰς τὴν ἀντίθεσιν μεταξὺ τῶν παναραβικῶν αἰσθημάτων τοῦ λαοῦ καὶ τῆς φιλοδυτικῆς πολιτικῆς τῶν κυβερνώντων, ὅπως τὸ ἀπέδειξεν ἡ δι' ἀκαθαρῆς ἐσωτερικῆς ἐξεγέρσεως διαείᾳ ἀνατροπὴ τῆς μοναρχίας εἰς τὸ Ἰράκ. Αἱ πρῶται ἐνδείξεις τῆς συνεπείᾳ τῶν εἰσηγήσεων τοῦ κ. Μόρφυ μεταβολῆς τῆς ἀμερικανικῆς πολιτικῆς ἔναντι τοῦ ἀραβικοῦ ἐθνικισμοῦ —ἐπικινδύνως συγχεομένου μὲ τὴν κομμουνιστικὴν διείσδυσιν— εἶναι ἡ ταχεῖα ἀναγνώρισις ὑφ' ὅλων σχεδὸν τῶν δυτικῶν κρατῶν τοῦ νέου δημοκρατικοῦ καθεστῶτος τοῦ Ἰράκ, ἡ προσπάθεια βελτιώσεως τῶν σχέσεων μὲ τὴν Ἡνωμένην Ἀραβικὴν Δημοκρατίαν καὶ ἡ συζητουμένη ἐγκατάλειψις τοῦ βασιλέως Χουσεΐν.

Ἀλλὰ ἡ ἐνίσχυσις τῶν ἀμερικανικῶν δυνάμεων εἰς τὸν Λίβανον, ἡ ὑποστήριξις πρὸς τὸ Σύμφωνον τῆς Βαγδάτης, ἡ σιωπηρὰ ἔγκρισις τῶν Γαλλικῶν σχεδίων διὰ τὴν Ἀλγερίαν καὶ ἡ ἐπίμονος ἐχθρότης τοῦ κ. Ντάλλες πρὸς τὸν ἀραβικὸν ἐθνικισμόν, δεικνύουν ὅτι αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι δὲν εἶναι ἀκόμη ἀποφασισμέναι εἰς τὴν πλήρη ἀναθεώρησιν τῆς ἀραβικῆς πολιτικῆς των.

◆ Αἱ βραστήριαι προσπάθειαι τοῦ στρατηγοῦ Ντὲ Γκώλλ, παραλλήλως πρὸς τὰς ἐσωτερικὰς μεταρρυθμίσεις, νὰ προβάλη τὴν ἰδιαιτέραν φυσιογνωμίαν τῆς Γαλλίας εἰς τὸν διεθνῆ στίβον, δὲν φαίνεται νὰ στέφωνται ὑπὸ ἐπιτυχίας. Ἡ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἄλλους δυτικοὺς ἑταίρους του σύμπτωσις ἀπόψεων μὲ τὸν κ. Κρούστσεφ ἐπὶ τῆς ἀναγκαιότητος καὶ τοῦ τρόπου συγκλήσεως διασκέψεως ἐπὶ ἀνωτάτου ἐπιπέδου, δὲν εἶχε πρακτικὴν συνέχειαν κατόπιν τῆς ἐμφανοῦς ἀντιδράσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ τῆς Ἀγγλίας. Αἱ κρούσεις, ἐξ ἄλλου, πρὸς τὴν Δυτικὴν Γερμανίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν, τὰς ὁποίας ἐπεσκέφθη ὁ Γάλλος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Κοὺβ ντὲ Μυρβίλλ, δὲν εὗρον ἀπήχησιν, τῶν δύο χωρῶν τῆς Εὐρώπης μὴ ἐπιθυμουσῶν νὰ δυσαρεστήσουν τὸν ἀμερικανικὸν παράγοντα. Κατόπιν τούτου ἡ ἀνάληψις περαιτέρω πρωτοβουλιῶν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῶν ἄλλων εὐρωπαϊκῶν χωρῶν διὰ τὴν κοινὴν ἐμφάνισιν, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Γαλλίας, ἑνὸς εὐρωπαϊκοῦ συνασπισμοῦ ἐνεργοῦντος, ἐν τινι μέτρῳ, ἀνεξαρτήτως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, δὲν εἶναι πιθανὸν ὅτι θὰ συνεχισθῇ.

Ἡ πρώτη αὐτὴ ἀποτυχία δὲν θ' ἀποθαρρύνῃ τὸν στρατηγὸν Ντὲ Γκώλλ εἰς τὴν ἐπιδίωξιν ἀνεξαρτησίας πολιτικῆς, ἰδίως μετὰ τὴν τακτοποίησιν τῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἀποικιακῶν προβλημάτων τῆς χώρας, ἀλλὰ ἡ ἐπιτυχία τῆς πολιτικῆς αὐτῆς ἀκόμη καὶ εἰς τὸ ἀπώτερον μέλλον διαγράφεται μᾶλλον προβληματική, λόγῳ τοῦ ἐντεινομένου ἀνταγωνισμοῦ τῶν δύο γιγάντων ποὺ ἀφίνει ἐλάχιστα περιθώρια δράσεως εἰς τὰς διαμέσους δυνάμεις.

Π

Ἄαγαγ, ξεκουράστηκα!..

πλένω μὲ

• Δὲν φθείρει τὰ ροῦχα
• Χέρια χιὰ χεροφίλημα
• Οἰκονομικό.—

3 ΑΠΛΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ

FAB

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΥΧΑΙΟ ΠΡΟΪΟΝ.... ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΪΟΝ
COLGATE - PALMOLIVE

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΕΠΙΠΛΩΣΕΤΕ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ;

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 37, τηλ. 27.763 - 70.643

Νίκου καὶ Καῆνε.

Τὸ κατάστημα ἐπίπλων ΝΙΚΟΥ, ΚΑΙ ΚΑΨΗΣ σᾶς διαθέτει τὸν Γάλλον νεκοράτερ κ. RENE FRANCOIS MARTIN, διπλωματοῦχον τῆς L' ECOLE NATIONALE SUPERIEURE DES ARTS DECORATIFS DE PARIS.

ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Οἱ ΕΙΚΟΝΕΣ δίδουν τὶς στῆλες τους στὴν ἔρευνα τῶν μεγάλων πολιτικῶν θεμάτων ποὺ ἀπασχολοῦν τὸν τόπο

ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΙΝ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ...

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΨΥΧΑΣ ΜΑΣ

Ὁ κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΚΑΣΙΜΑΤΗΣ προτείνει:

- τὴν ἵδρυσιν Γερουσίας
- τὴν κατάρτισιν νέου Συντάγματος
- τὴν ἔγκρισίν του διὰ δημοψηφίσματος

Κάθε συζήτησις διὰ τὴν κρίσιν τῆς Κοινοβουλευτικῆς Δημοκρατίας καὶ τὰς ἐνδεδειγμένας ἑκάστοτε συνταγματικὰς μεταρρυθμίσεις ἐνθυμίζει ὀλίγον. ὅπου καὶ ἂν γίνεται, τὸν Πύργον τῆς Βαβέλ. Παράδειγμα τὸ τί συμβαίνει τὴν ἐποχὴν αὐτὴν εἰς τὴν Γαλλίαν, μὲ τὸ Σχέδιον Νέου Συντάγματος τοῦ Ντὲ Γκώλλ. Ὄχι δὲ τόσον διὰ τὴν προφανῆ σύγχυσιν γλωσσῶν, ποὺ διαπιστώνεται ἀπὸ κάθε τέτιαν συζήτησιν, ἀλλά, νομίζω, δι' ἕνα βαθύτερον λόγον. Ὅπως εἰς τὸν βιβλικὸν μῦθον λέγεται ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποσσέκρουσαν εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ, διότι ἠθέλησαν νὰ τὸν φθάσουν, ἔτσι καὶ μὲ τὴν Κοινοβουλευτικὴν Δημοκρατίαν θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ εἴπῃ ὅτι προσέκρουσαν εἰς τὴν ἰδίαν των τὴν φύσιν καὶ εἰς τὴν δύναμιν τῶν πραγμάτων, διότι ἐφιλοδόξησαν νὰ φθάσουν εἰς ἕνα τέλειον πολίτευμα. Ἐξ οὗ καὶ ἡ σύγχυσις.

Μήπως, ὅμως, δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ ἔννοια τοῦ μύθου τῆς Βαβέλ; Οὔτε καὶ ἡ αἰτία τῆς ἀποτυχίας τῆς Κοινοβουλευτικῆς Δημοκρατίας; Ὁ Franz Kafka, π.χ., δίδει μίαν ἄλλην ἐξήγησιν, ποὺ νομίζω ὅτι πηγαίνει ἄριστα καὶ εἰς τὸ ἰδικόν μας θέμα. Ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ, πραγματικά, δὲν ἠμποροῦσε νὰ προκληθῇ ἀπὸ τὴν προσπάθειαν τοῦ ἀνθρώπου νὰ τὸν φθάσῃ, κατὰ τὴν χριστιανικὴν τουλάχιστον ἀντίληψιν, ποὺ οἰκειοποιεῖται ἀναδοσμικῶς, ὅπως εἶναι φυσικόν, τὴν Παλαιὰν Διαθήκην. Ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ὠφείλετο εἰς τὸ ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐγκατέλειψαν τὸν Πύργον ἡμιτελῆ! Ἀδιαφοροῦντες διὰ τὸν σκοπὸν ποὺ ἔταξαν οἱ ἴδιοι, ἐσταμάτησαν εἰς τὸ μέσον καὶ ἤρχισαν νὰ ὀργανώνωνται διὰ τὴν προσωρινότητα, δηλαδή, διὰ τὴν καλοπέρασίν τους καὶ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ὀμέσων συμφερόντων τους. Ἔτσι, ἡ ἀνθρωπότης ἐπήγαινε νὰ χαθῇ στὸν λαβύρινθο τοῦ κόσμου, χωρὶς τὸ νόημα τοῦ τελικοῦ σκοποῦ. Τότε ἐπῆλθε ἡ ἀντίδρασις τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν σύγχυσιν τῶν γλωσσῶν καὶ τὴν κατάρρευσιν τῆς προσπαθείας ποὺ εἶχε ξεχάσει τὸν σκοπόν της.

Ἡ ἀνάγκη ἀναθεωρήσεως τοῦ Συντάγματος

Φοβοῦμαι ὅτι τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τὴν Κοινοβουλευτικὴν Δημοκρατίαν καὶ εἰς τὸν τόπον μας. Ἰδίως μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ 1944. Τότε, ὅλα ἦσαν δυνατά 'Αφ' ἑνὸς δὲν ὑπῆρχε κανένα πλαίσιον ποὺ νὰ δεσμεύῃ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν σφυρηλάτησιν τῶν νέων θεσμῶν. 'Αφ' ἑτέρου, μακρὰ πεῖρα εἶχε κατοστήσει φανερὰ τὰ μειονεκτήματα τοῦ Κοινοβουλευτισμοῦ, καθ' ἃ οὗτος ἐν Ἑλλάδι ἐπολιτεύετο.... Καὶ ἐκ τρίτου, τὸ καθαρτήριον τοῦ πολέμου καὶ τῆς κατοχῆς εἶχε προκαλέσει τὴν ἄνθησιν τῶν ἰδεῶν ποὺ θὰ ἀποτελοῦσαν, δι' ὅσους ἐσκέπτοντο μὲ συνείδησιν τῆς σχετικότητος τῶν πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν πραγμάτων, χρησιμώτατον φάρον προσανατολισμοῦ μέσα εἰς τὰς συμπληγάδας τῶν συμφερόντων καὶ τῶν ὑστεροβουλιῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ζώσης, δηλαδή, καὶ δρώσης τῆς 4ης 'Αναθεωρητικῆς Βουλῆς. 'Αλλ' ἡ ἑλληνικὴ πολιτικὴ ἡγεσία ὑπῆρξε τότε χαιτωτέρα τῆς ἀποστολῆς της. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀοχίζουν πολλὰ ἀπὸ τὰ κατοπινὰ δεινά. Δὲν εἶναι εὐπρεπὲς νὰ καλυπτώμεθα πίσω ἀπὸ τὴν ἀνάγκην τῆς ἀντιμετωπίσεως τοῦ συμμοριτοπολέμου πρὸς δικαιολογίαν τῆς κατοιστάσεως. Ὁ συμμοριτοπόλεμος δὲν ἠμπόδισε οὔτε τὰς πολυλογίας τῶν ἀλληλοδιαδόχων Συντογματικῶν Ἐπιτροπῶν, ποὺ ἐτυπάθησαν μάλιστα εἰς ἀτελειώτους τόμους, οὔτε τὰς ἀτασθαλίας τῶν ἑκάστοτε κυβερνήσεων, ὅταν αὐτὲς τοὺς ἦσαν «κομματικῶς ὠφέλιμοι... Οὐδεὶς, ἄλλωστε, εἶναι δυνατὸν νὰ πεισθῇ ὅτι μία πράγματι ἱκανὴ ἡγεσία ἠμπορεῖ ποτέ, ἀπορροφημένη ἀπὸ ἕνα μεγάλο ἐθνικὸ θέμα, νὰ παραμελῇ τὰ ἄλλα.

'Αφέθη, λοιπόν, ἡμιτελὲς τὸ ἔργον τῆς συντάξεως τῆς Πολιτείας. Δηλαδή, ἐλησμονήθη εἰς τὴν οὐσίαν ὁ σκοπός. Ὅπως καὶ εἰς τὸν Πύργον τῆς Βαβέλ. Καὶ ἤρχισεν ἡ ὀργάνωσις τῆς προσωρινότητος, ποὺ οἱ κρατοῦντες ἐπίστευον αἰωνίαν. Δὲν ἀπεκτήσαμεν πράγματι πολίτευμα. Οἱ κυβερνῆται τῆς ἐποχῆς κατεσκεύασαν ἕνα ἀτελὲς οἰκοδόμημα, τύπου πρὸ πολλοῦ ξεπερασμένου, ποὺ ἐνόμιζαν ὅτι θὰ τοὺς ἐξασφαλίζῃ τὴν διαρκῆ νομὴν τῆς ἐξουσίας. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι τὸ 1948 συζητοῦσα μὲ ἕναν ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων —τότε— πολιτικῶν ἀρχηγῶν καὶ τοῦ ἔλεγα ὅτι, κατὰ τὴν γνώμην μου, ἡ Κοινοβουλευτικὴ Δημοκρατία καὶ δὴ ἡ Βασιλευομένη, ὑπὸ πολυκομματικὸν μάλιστα σύστημα, ἔχει ἀνάγκην δευτέρας Βουλῆς. Καὶ ἡ ἀντίδρασις τοῦ συνομιλητοῦ μου ἦταν ἀπότομη: «Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐξαρτῶμαι ἀπὸ δύο Βουλάς». Φυσικά, σήμερα δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ κομμίσαν. Καὶ τοῦτο διότι ἡ ἰσορροπία τῶν πολιτικῶν δυνάμεων εἶναι ἀπαραίτητη διὰ τὴν δημιουργίαν καὶ ὑγιοῦς πολιτικῆς ζωῆς καὶ πραγματικῶν πολιτικῶν κομμάτων, τῶν ὁποίων ἡ τύχη νὰ μὴ ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ τὴν φευγαλέαν —κατ' ὀ ἀνθρωπίνην— ἀκτινοβολίαν τῶν ἀρχηγῶν τους, οὔτε ἀπὸ τὰς ἀγχώδεις ἐκρήξεις τῆς εὐμεταβλήτου καὶ ἀρνητικῆς, κατὰ βάσιν, κοινῆς γνώμης. Ἡ λαϊκὴ κυριαρχία εἶναι κάτι τὸ πολὺ σοβαρώτερον ἀπὸ τὰ προεκλογικὰ προγράμματα, τὰ ὁποῖα οἱ συντάκται των, καὶ ἂν ἀκόμη τὰ πιστεύουν πρὸς στιγμήν, εἶναι πρόθυμοι νὰ τὰ ἐγκαταλείψουν ὅταν ἔλθουν εἰς τὴν ἐξουσίαν. Διότι, διὰ νὰ θυμηθοῦμε τὸν Μολιέρον,

κατὰ τὴν θέσιν ποὺ διατελεῖ ὁ πράττων,
τὰ πράγματα ἀλλάσσουν τὸ ὄνομά των.

Τῆς ἀληθείας τοῦ ἀφορισμοῦ τοῦ Μολιέρου εἶναι ἄπειρα τὰ παραδείγματα. Ἐκεῖνοι ἀκριβῶς ποὺ εἰσήγαγαν καὶ ἐφήρμοσαν τὸ δόγμα ὅτι πρέπει κάθε βουλευτὴς νὰ γίνῃ λίγον καιρὸν καὶ ὑπουργός, διὰ νὰ ἐπέρχεται ἐξίσωσις ὅλων καὶ νὰ ὑπερέχῃ μόνον ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κόμματος, οἱ ἴδιοι ὑποστηρίζουν τώρα ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνεται κανεὶς βουλευτὴς ὑπουργός. Διαφορὰ ὀπτικῆς, ἢ διαφορὰ θέσεως καὶ συμφερόντων;...

Εἶχα τὴν ἀφέλειαν, τὸ 1948, νὰ ὑποβάλω, ὡς ἀνεξάρτητος βουλευτὴς

Μιὰ πρόσφατη φωτογραφία τοῦ κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΚΑΣΙΜΑΤΗ, στὴν ἐξοχική του κατοικία στὴν Βάρκιζα.

ΤΟ ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ κ. Γ. ΚΑΣΙΜΑΤΗ

Μετὰ τὴν κριτικὴ ἀνάλυση τῶν φαινομένων: Ἕνα συγκεκριμένο σχέδιο μὲ 7 σημεῖα! (220 βουλευταὶ - 120 γερουσιασταί)

Ἀθηνῶν, εἰς τὴν Βουλὴν ὡρισμένας ἰδέας περὶ τῶν ἐνδεδειγμένων συνταγματικῶν μεταρρυθμίσεων. Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε νὰ μὴ συμπερληφθῶ εἰς καμμίαν ἀπὸ τὰς συνταγματικὰς ἐπιτροπάς καὶ νὰ μοῦ ἐπιτραπῇ —χάρις εἰς τὸ ἐπικρατοῦν παρ' ἡμῖν σύστημα τοῦ κομματικοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς— νὰ ὁμιλήσω μόνον ἐπὶ δέκα λεπτά, εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ὀλίγας θερινὰς συνεδριάσεις, ποὺ ἀφιέρωσε ἡ 4η Ἀναθεωρητικὴ Βουλὴ εἰς τὴν συζήτησιν τοῦ Συντάγματος. Παρὰ ταῦτα, μολονότι ἔχω κακὴν ἰδέαν περὶ τοῦ τότε μαγειρευθέντος Συντάγματος, ἐθέχθην νὰ ὑπογράψω ὡς ὑπουργὸς τῆς κυβερνήσεως Βενιζέλου-Πλαστήρα τὸ Σύνταγμα τοῦ 1952. Τὸ Σύνταγμα αὐτὸ ἐτέθη ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς Βουλῆς, ὡς σύνολον ἑτοιμασθὲν ἀπὸ μίαν ἐπιτροπὴν καὶ συμφωνηθὲν ἀπὸ τοὺς τότε πολιτικοὺς ἀρχηγούς, χωρὶς γενικωτέραν συζήτησιν. Εὑρέθημεν, δηλαδή, εἰς τὴν Βουλὴν τοῦ 1951 ἐνώπιον τοῦ διλήμματος ἢ νὰ δεχθῶμεν τὸ Σύνταγμα ὅπως ἦτο ἢ νὰ ματαιώσωμεν τὴν ψήφισιν νέου Καταστατικοῦ Χάρτου. Δηλαδή, ὅπως εἶπε ἐξ ἀφορμῆς τοῦ Κώδικος τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων εἰς τὴν Βουλὴν ὁ φίλτατος Ντῖνος Βουδούρης, ἢ νὰ φάμε ὁλόκληρο τὸ ταψὶ τοῦ παστίτσιου ἢ νὰ μείνουμε νηστικοί. Δὲν θὰ ἔστεργα, ὅμως, παρὰ ταῦτα, εἰς τὴν παράδοξον πολιτικὴν πρᾶξιν τῆς uno actu ψηφίσεως ἑνὸς Συντάγματος ἀπὸ βουλευόμενον σῶμα —τοῦτο μόνον ἀπὸ τὸν λαὸν ἀπευθείας εἶναι νοητὸν— ἐὰν δὲν εἶχα ζήσει τὴν ἀκολασίαν τῶν ἀναγκαστικῶν νόμων, οἱ ὁποῖοι κατεσκευάζοντο διὰ νευκτὸς ἀπὸ τὰς κυβερνήσεις καὶ τοὺς ὑπουργούς —πολιτικοὺς ἢ ὑπηρεσιακοὺς— διότι οἱ συντάκται ἦσαν πάντοτε οἱ ἴδιοι, δηλαδή, οἱ ὑπάλληλοι —μὲ τὴν ἰδίαν φαυλοκρατικὴν διάθεσιν— καὶ μετέβαλαν ριζικῶς τὴν φύσιν τοῦ πολιτεύματος. Διὰ νὰ σταματήσῃ ἡ ἀκολασία αὐτή, κάθε θυσία ἦταν ἐπιβεβλημένη. Καὶ ἐνόμισα ὅτι ἔπρεπε νὰ θυσιάσω προσωρινῶς τὰς ἀντιλήψεις μου, διὰ νὰ σταματήσῃ ἡ ἀσχημία τῶν ἀναγκαστικῶν νόμων, μὲ τὴν ἐνδόμυχον δὲ εὐχὴν τὸ νέον Σύνταγμα νὰ ἐφαρμοσθῇ μὲ εὐφυΐαν καὶ φαντασίαν διὰ νὰ προσαρμοσθῇ πρὸς τὰ πράγματα.

Ἔλλειψις φαντασίας

Δυστυχῶς, τίποτε τέτιο δὲν ἔγινε. Ἐθεΐξαμεν τραγικὴν ἔλλειψιν φαντασίας καὶ εἰς τὸ ζήτημα αὐτό, ὅπως καὶ εἰς ὅλα τὰ μεγάλα μας θέματα. Καὶ σήμερα προβάλλει ἐπιτακτικὴ ἡ ἀνάγκη τῆς ἀναθεωρήσεως. Ποίας ἀναθεωρήσεως ὅμως;

Ἡ ἀναθεώρησις τοῦ Συντάγματος ἔγινε τοῦ συρμοῦ ἀπὸ τότε ποὺ ο στρατηγὸς Ντὲ Γκώλλ κατέλαβε τὴν ἀρχὴν εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ προσπαθεῖ νὰ κάμῃ Σύνταγμα ποὺ νὰ διορθώνῃ, κατὰ τὴν γνώμην του, τὰ μειονεκτήματα ποὺ ἀπέδειξε ὅτι ἔχει ἡ Γαλλικὴ Κοινοβουλευτικὴ Δημοκρατία. Ἄλλο θέμα ποῖον θὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σάλου ποὺ ἄρχισε. Ὁ Σάλων ἐγνώριζε ἄριστα τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν σχετικότητα τῶν θεσμῶν ὅταν ἔλεγεν εἰς τοὺς ἐρωτῶντας ποῖον εἶναι τὸ καλύτερον πολίτευμα, νὰ τοῦ διευκρινίσουν πρῶτα διὰ ποῖον λαὸν καὶ διὰ ποίαν ἐποχὴν ἐζήτουν τὸ καλύτερον πολίτευμα. Τὸ Σχέδιον τοῦ Γαλλικοῦ Συντάγματος δὲν ἠμπορεῖ νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ ὡς τυφλοσούρτης. Τὰ μειονεκτήματα πράγματι τοῦ γαλλικοῦ πολιτικοῦ βίου εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ ἰδικά μας. Τὸ κυριώτερον ἐλάττωμα τῆς 4ης Δημοκρατίας ἦτο ἡ κυβερνητικὴ ἀστάθεια, ὀφειλομένη εἰς τὰς συχνὰς ἀνατροπὰς τῶν κυβερνήσεων ἀπὸ τὴν Βουλήν. Σ' ἐμάς, καθ' ὅλην τὴν ἀπὸ τοῦ 1946 περίοδον, μόνον ἅπαξ ἀνετράπη ἡ κυβέρνησις διὰ ψήφου τῆς Βουλῆς. Ἦτο δὲ ἡ ἀνατραπεῖσα κυβέρνησις Βενιζέλου ἐκ προοιμίων κυβέρνησις μειοψηφίας. Εἰς τὴν Γαλλίαν αἱ κυβερνήσεις μεταβάλλονται ἀπὸ τῆς μιᾶς ἡμέρας εἰς τὴν ἄλλην, ἀπὸ κυβερνήσεις πλειοψηφίας εἰς κυβερνήσεις μειοψηφίας. Εἰς τὴν χώραν μας οὐδέποτε ὑπῆρξε παντοδυναμία τῆς Βουλῆς. Ὑπῆρξε παντοδυναμία τῶν ἀρχηγῶν τῶν κομμάτων, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὰς ὁρέξεις τῶν διέλυον τὰς κυβερνήσεις εἰς τὰς ὁποίας συμμετεῖχον καὶ ἐσπευδαν εἰς ἐκλογάς, ἐνῶ ἠμποροῦσαν ἀκόμη νὰ κυβερνήσουν ἐπὶ μακρὸν χρόνον.

Ὅσοι κατηγοροῦν τὸν κ. Καραμανλῆν διὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς 11ης Μαΐου, ἄς ἐνθυμηθοῦν ὅτι ἡ Βουλὴ τοῦ 1950 ἔζησε μόνον ἑνάμισυ χρόνο καὶ ἡ Βουλὴ τοῦ 1951 ἕνα. Τὴν ἰδίαν ἐποχήν, ὁ Ἀντενάουερ ἐκυβέρνησε ἐπὶ τετραετίαν —εἰς κυβέρνησιν συνασπισμοῦ— μὲ πλειοψηφίαν μιᾶς ψήφου καὶ ὁ Ἄττλη ἐπὶ τριετίαν, μὲ τεσσάρων. Ἀλλ' οἱ Ἕλληνες πολιτικοὶ ἀρχηγοὶ ἤθελαν πάντοτε «μεγάλην» πλειοψηφίαν, σπεύδοντες, διὰ τὸν λόγον αὐτὸν καὶ μόνον, εἰς ἐκλογὰς ποὺ κατὰ κανόνα ἀπέβαιναν εἰς ζημίαν των.

Ἀλλοῦ ἔχει τὴν ρίζαν του, εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὸ πρόβλημα, τὸ ὁποῖον ἐπιχειρεῖ ὁ Ντὲ Γκώλλ νὰ λύσῃ μὲ τὸ νέον του Σύνταγμα. Τὸ κακὸν ποὺ παρουσιάζει ἡ ἑλληνικὴ πολιτικὴ ζωὴ εἶναι ἡ ἀπόλυτος συνύφανσις τοῦ κόμματος μὲ τὴν κυβέρνησιν. Καὶ δι' αὐτό, ὅσον μεγαλύτερη εἶναι ἡ κομματικὴ πλειοψηφία τῆς κυβερνήσεως, τόσον χειρότερα λειτουργεῖ τὸ ποσὸν τῆς ἰδιότητος τοῦ προέδρου τῆς κυβερνήσεως καὶ τῆς τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ κόμματος. Τὸ ἴδιο συμβαίνει μὲν καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἀλλὰ ἐκεῖ ὑπάρχουν κόμματα πραγματικά, μὲ μακρὰν ἱστορίαν καὶ ἄσχετα ἐντελῶς ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς τους, ποὺ δὲν εἶναι παρὰ ἁπλᾶ ὄργανα, κάθε ἄλλο δὲ παρὰ παντοδύναμα, τῶν κομμάτων. Καὶ ἐκεῖ δὲ ἀκόμη εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων, ὑπάρχουν περιπτώσεις ἀπειθαρχίας ἔναντι τῶν μέτρων τῆς κυβερνήσεως χωρὶς νὰ τίθεται ὁ ἀσυζήτητος κανὼν ὅτι οἱ διαφωνοῦντες «ἐκτὸς κόμματος».

Τὸ θέμα εἶναι βέβαια πῶς θὰ κατορθωθῇ νὰ ὑπάρξῃ πραγματικὸς χωρισμὸς μεταξὺ κυβερνήσεως καὶ κυβερνώντος κόμματος, εἰς τρόπον ὥστε οὔτε ἡ κυβέρνησις νὰ εἶναι ὑποχείριος τοῦ κόμματος, οὔτε ὅμως τὸ κόμμα νὰ μεταβάλλεται εἰς ἀγέλην βελάζουσαν κατὰ τὰς ὁρέξεις τῆς κυβερνήσεως. Τούτου μὴ γενομένου κινδυνεύει οὔτε κόμματα νὰ ὑπάρχουν, οὔτε κυβερνητικὸν ἔργον νὰ γίνεται. Εἰς χρόνον ἀνύποπτον, τὸ 1948, εἶχα προτείνει τὴν συνταγματικὴν καθιέρωσιν τῆς ὑποχρεωτικῆς διευθύνσεως τῶν κομμάτων ἀπὸ ἐπιτροπὴν ἐκλεγομένην εἰς τὴν ἀρχὴν ἑκάστου ἔτους, ἀλλά, φυσικά, οἱ τότε ἀρχηγοὶ τῶν κομμάτων, πιστεύοντες εἰς τὴν αἰωνιότητα τῆς ἀρχῆς των, οὔτε συζήτησιν ἐθέχθησαν. Τὸ ἐπιχείρημα εἶναι γνωστόν. Ὁ λαὸς θέλει ἕνα. Ναί, εἶναι ἡ ἀπάντησις, ἕνα πρωθυπουργό, πρῶτον ἐν ἴσοις, διευθύνοντα τὸ κυβερνητικὸν ἔργον καὶ ἑναρμονίζοντα τὰς διαφόρους ἀπόψεις ποὺ ἐκπροσωποῦνται εἰς τὴν κυβέρνησιν. Ἀλλὰ διὰ τὸ κόμμα, τὸ πρᾶγμα εἶναι διαφορετικόν. Ἡ δημοκρατικώτερη διοίκησις εἶναι ἀναμφισβήτητα σκοπιμώτερη, ἰδίως ὅταν τὸ κόμμα εὑρίσκεται εἰς τὴν ἐξουσίαν. Καὶ ὕστερα, γενικώτερα, τί ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ ἕνας ἄνθρωπος εἰς τὴν σημερινὴν σύνθεσιν τῶν πολλῶν προβλημάτων, ἰδίως ὅταν δὲν ἔχῃ τὴν μεγάλην ἐθνικήν, ἀλλὰ καὶ διεθνῆ ἀκτινοβολίαν καὶ τὴν μυθικὴν προσωπικότητα ἑνὸς Τσῶρτσιλ ἢ ἑνὸς Ντὲ Γκώλλ, ποὺ ἠμποροῦν, βοηθούσων καὶ τῶν περιστάσεων, νὰ κάμουν πραγματικὸν ἐθνικὸν συναγερμὸν περὶ αὐτούς; Καὶ αὐτό, ἄλλωστε, εἶναι συζητήσιμον ἂν τελικῶς ἐὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὴν Γαλλίαν. Οἱ Πυγμαλίωνες ὑπάρχουν, φεῦ, μόνον εἰς τοὺς μύθους!

Εἰς τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ ἀποβλέπει ἡ ρύθμισις ποὺ προτείνεται παρακάτω, ἐν σχέσει μὲ τὴν ψῆφον μομφῆς. Πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὴν κυβερνητικὴν σταθερότητα, τῆς ὁποίας δὲν ἐστερήθη ποτὲ ἐξ αἰτίας τῆς Βουλῆς μεταπολεμικῶς ἡ Ἑλλάς, οἱ περιορισμοὶ τῆς ψήφου ἐμπιστοσύνης, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἴδρυσιν δευτέρου ἀντιπροσωπευτικοῦ σώματος, καὶ ἡ μεταβολὴ τοῦ ἐκλογικοῦ συστήματος θὰ ἠμπορέσουν νὰ λυτρώσουν τὴν κυβέρνησιν ἀπὸ τὸ κόμμα καὶ τὸ κόμμα ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν. Ἔτσι θὰ ἐχωμέν ἴσως καὶ κυβερνήσεις καὶ κόμματα.

Βασιλευομένη καὶ Ἀβασίλευτος Δημοκρατία

Πρὶν ἀπ' ὅλα, ὅμως, καὶ ἐν ὄψει οἱασδήποτε ἀναθεωρήσεως τοῦ Συντάγματος, πρέπει νὰ τονισθῇ ἡ θεμελιώδης διαφορὰ ποὺ ὑπάρχει ἐν σχέσει μὲ τὸ θέμα τῆς διακρίσεως τῶν ἐξουσιῶν μεταξὺ βασιλευομένης καὶ ἀβασιλεύτου Δημοκρατίας. Εἰς τὴν ἀβασίλευτον Δημοκρατίαν, ἰδίως δὲ εἰς τὴν προεδρικήν, εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ μεγαλυτέρα διάκρισις τῶν ἐξουσιῶν. Πλήρης, βέβαια, δὲν θὰ ὑπάρξῃ ποτέ. Καὶ διότι οὔτε εἰς τὴν σκέψιν τοῦ Μοντεσκιὲ ἐβλάστησε ποτὲ αὐτὴ ἡ ἰδέα, ἀλλὰ καὶ διότι εἰς τὴν σύγχρονον Δημοκρατίαν ἐδημιουργήθη μία τετάρτη, ἰσχυροτέρα ὅλων, ἐξουσία, ἡ ἐξουσία τοῦ ἐλέγχου, ἡ ὁποία εἶναι τόσον ἐμφυτωμένη ἐκ φύσεως, ὥστε νὰ ἐμπλέκεται μοιραίως εἰς τὰς τρεῖς ἄλλας. Οὔτε ἡ ἐκτελεστική, οὔτε ἡ νομοθετική, οὔτε ἡ δικαστικὴ ἐξουσία διαφύγουν τὴν κρίσιν τῆς ἐξουσίας τοῦ ἐλέγχου, ἡ ὁποία, πέραν ἀπὸ τὰ τυπικὰ ὄργανα ποὺ τὴν ἀσκοῦν, ἔχει τὴν ρίζαν της πολὺ βαθύτερα. Εἰς τὴν οὐσίαν ὀνομάζεται κοινὴ γνώμη. Καὶ αὐτῆς φωνὴ καὶ τυπικὴ ἐκδήλωσις εἶναι τὸ Κοινοβούλιον.

Εἰς τὴν προεδρικὴν Δημοκρατίαν ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἀρκετὰ ἔντονος χωρισμὸς ἐκτελεστικῆς καὶ νομοθετικῆς ἐξουσίας, διότι καὶ αἱ δύο πηγάζουν ἀπὸ τὸν λαόν, ἡ θέλησις τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ τὴν μόνην βάσιν τῆς συγχρόνου Δημοκρατίας. Εἰς τὴν Δημοκρατίαν αὐτὴν καὶ διὰ τὸν ἴδιον λόγον ἠμπορεῖ ἡ ἐξουσία τοῦ ἐλέγχου νὰ μὴ ἔχῃ τὴν ἀπόλυτον σημασίαν ποὺ ἔχει εἰς τὴν βασιλευομένην Δημοκρατίαν. Ἔτσι ὁ περιορισμὸς τῆς ἐξαρτήσεως τῆς κυβερνήσεως ἀπὸ τὴν Βουλὴν εἶναι δυνατός, καθ' ὃν τρόπον τὸν προβλέπει τὸ Σχέδιον τοῦ Συντάγματος Ντὲ Γκώλλ, δεχόμενον ὅτι ἡ Βουλὴ ἠμπορεῖ νὰ ἀνατρέψῃ τὴν κυβέρνησιν διὰ τῆς σαφοῦς ἀπολύτου πλειοψηφίας τῶν παρόντων μελῶν της, δὲν τῆς παρέχει ὅμως ψῆφον ἐμπιστοσύνης, διότι ἡ κυβέρνησις ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας, προερχόμενον καὶ αὐτὸν ἀπὸ λαϊκὴν ἐντολήν. Εἰς τὴν βασιλευομένην Δημοκρατίαν, ἐξ ἀντιθέτου, ἠμποροῦν νὰ ὑπάρξουν περιορισμοὶ εἰς τὴν ὑπερβολικὴν χρῆσιν τῶν προτάσεων μομφῆς —ὅπως συμβαίνει, π.χ., εἰς τὴν Ὁμοσπονδιακὴν Γερμανίαν— ἀπεκλεῖεται ὅμως κάθε λύσις ποὺ θὰ ἐνισχύῃ τὰ ἔναντι τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας δικαιώματα τοῦ παράγοντος, ποὺ δὲν ἀντλεῖ κατ' εὐθεῖαν ἐξ αὐτῆς τὴν ἐξουσίαν. Εἰς τὴν βασιλευομένην Δημοκρατίαν, πράγματι, ὁ Ἀιώτατος Ἄρχων εἶναι ἁπλοῦς διαιτητὴς τῶν ὀργάνων, τὰ ὁποῖα, πηγάζοντα ἀπὸ τὸν λαόν, συγκρούονται τυχὸν εἰς δεδομένην στιγμὴν μεταξύ των.

Ὁ Βολιβάρ, ὁ Οὐάσιγκτων αὐτὸς τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς, τὸν ὁποῖον ἐδίδαξε μακρὰ πεῖρα δημιουργίας κρατῶν, ἔλεγε ὅτι εἰς τὰς μοναρχίας πρέπει νὰ εἶναι ἰσχυρότερη ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία —δηλαδὴ ἡ Βουλὴ— διότι τὸ πᾶν συνωμοτεῖ ὑπὲρ τοῦ μονάρχου, ἐνῶ εἰς τὴν Δημοκρατίαν πρέπει νὰ ἐνισχύεται ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία, διότι ὅλα συνωμοτοῦν ἐναντίον της. Εἰς τὴν βασιλευομένην, ὅμως, Δημοκρατίαν, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχεν ὑπ' ὄψιν του ὁ Βολιβάρ, τὰ πράγματα εἶναι διαφορετικά. Ἀντὶ ἐνισχύσεως τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης ἐξουσίας, χρειάζεται ἰσορροπία μεταξὺ αὐτῶν διὰ τῆς δημιουργίας ὀργάνων πού, ὑπὸ τὴν παρακολούθησιν τοῦ ρυθμιστοῦ, θὰ ἐξουδετερώνουν κάθε συνωμοσίαν. Εἰς τὸ πολίτευμα αὐτὸ ἀντὶ τοῦ κλασικοῦ δόγματος il faut que le pouvoir arrête le pouvoir, εἶναι ἀπαραίτητον νὰ εὑρεθῇ μέθοδος ἰσορροπήσεως τῶν ἐξουσιῶν καὶ τῆς δυνάμεως τῶν ὀργάνων ποὺ τὰς ἀσκοῦν.

Ὄργανα τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας

Ἀκοιβῶς, ὅμως, αὐτὴ ἡ ἰδιαίτερη θεμελίωσις τῆς βασιλευομένης Δημοκρατίας ἐπιβάλλει τὴν δημιουργίαν ὀργάνων, ποὺ νὰ ἀπαμβλύουν τὴν παντοδυναμίαν τῶν χωριστῶν φορέων τῆς λαϊκῆς θελήσεως. Τοῦτο δὲ μόνον διὰ τὴς ὑπάρξεως περισσοτέρων τέτιων φορέων, μεταξὺ τῶν ὁποίων θὰ εἶναι διαιτητὴς ὁ Ὁρένος εἶναι δυνατόν. Ἡ λύσις, λοιπόν, εἶναι μία. Ἡ ὕπαρξις δευτέρου σώματος πηγάζοντος ἀπὸ τὴν λαϊκὴν κυριαρχίαν καὶ ἐκπροσωποῦντος τὴν κοινὴν γνώμην. Μὲ τὴν ὕπαρξιν τῶν δύο σωμάτων, πρῶτον μὲν καθίσταται οὐσιαστικὸς ὁ ρόλος τοῦ ρυθμιστοῦ τοῦ πολιτεύματος. Σήμερον, ἰδιαίτερα. Διότι παλαιότερον ἡ προσφυγὴ εἰς τὰς ἐκλογὰς ἀπετέλει λογικὸν τρόπον ἄρσεως τῆς διαφωνίας Στέμματος καὶ Βουλῆς. Οὔτε βέβαια καὶ τότε τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀκίνδυνον. Καὶ ἔχει ἡ Ἑλλὰς καὶ ἡ Δυναστεία πεῖραν τούτου. Σήμερον ὅμως ἡ συχνὴ προσφυγὴ εἰς ἐκλογὰς εἶναι σαφῶς ἐπικίνδυνος. Καὶ διότι χαλαρώνει τὴν προσοχὴν τοῦ ἔθνους καὶ τῶν ἀσθενῶν ἐκλογικῶν κυβερνήσεων, εἴτε εἶναι αὗται πολιτικαί, εἴτε —κατὰ μείζονα λόγον τότε— ὑπηρεσιακαί. Ἀλλὰ καὶ διότι δημιουργεῖ εἰς διαρκῶς εὐρυνόμενα σπρώματα λαοῦ τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ ἐθνικὸς πολιτικὸς κόσμος εἶναι ἀνίκανος νὰ ἀρθῇ εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων καὶ συνεπῶς χρειάζεται ἀλλαγὴ βαθύτερη ἀπὸ ἐκείνην ποὺ πράγματι ἀπαιτεῖται. Καὶ τὰ ἀποτελέσματα τὰ βλέπομεν...

Ἐνῶ, ὑπάρχοντος δευτέρου αἱρετοῦ σώματος, ἠμπορεῖ νὰ δημιουργηθῇ ἕνα καθεστὼς ἰσορροπίας ποὺ νὰ ἐπιτρέπῃ τὴν ἀδιάθλητον παρέμβασιν τοῦ Θρόνου πρὸς τὸ καλὸν τοῦ τόπου.

Γενικὴ γραμμὴ συγκεκριμένου σχεδίου

Δὲν εἶναι γενικαὶ σκέψεις αὐταί. Ἀναφέρονται εἰς τὴν συγκεκριμένην περίοδον ποὺ περνᾶμε, εἰς τοὺς κινδύνους ποὺ διατρέχει ἡ ἐθνική μας ὕπαρξις καὶ εἰς τὴν ψυχολογίαν, τὴν σύγχρονον ἰδίως ψυχολογίαν, τοῦ λαοῦ μας. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου ὑπάρχουν δύο κόμματα καὶ ὅπου —ποῖον εἶναι συνέπεια τοῦ ἄλλου, ἂς μὴ τὸ ἐξετάσωμεν— δὲν ὑπάρχει κομμουνιστικὸν κόμμα, ὡς ἔσχατον καταφύγιον κάθε δυσαρεσκείας καί, ἀκόμη, ὅπου ὁ χαρακτὴρ τοῦ λαοῦ εἶναι διαφορετικός, ἠμπορεῖ νὰ εἶναι τυπικὸς καὶ μηχανικὸς ὁ ρόλος τοῦ Στέμματος καὶ τῆς Ἄνω Βουλῆς. Ἴσως μάλιστα ὁ ρόλος τῆς δευτέρας εἶναι μικρότερος, διότι δὲν ἔχει τὴν ρίζαν της εἰς τὴν λαϊκὴν κυριαρχίαν. Μολονότι καὶ ἐκεῖ ὑπάρχουν στιγμαὶ ποὺ ὁ ρόλος τοῦ Στέματος εἶναι καίριος. Τὸ Στέμμα, π.χ., ἐξέλεξε τὸν κ. Μὰκ Μίλλαν καὶ ὄχι τὸ κόμμα, ὡς πρωθυπουργόν. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ κατάστασις εἶναι διάφορος. Διὰ τοῦτο ὁ ρόλος τοῦ Στέμματος πρέπει νὰ καταστῇ οὐσιαστικὸς ρόλος ἀληθοῦς ρυθμιστοῦ, χωρὶς τὸν κίνδυνον νὰ κατηγορῆται ἑκάστοτε ἐπὶ εὐνοιοκρατίᾳ.

Δὲν εἶναι βέβοια δυνατὸν νὰ συνεχισθοῦν μέχρις ἐξαντλήσεως τοῦ θέματος αἱ σκέψεις αὐταί. Εἶναι ὅμως ὅσα ἐλέχθησαν ἐπαρκῆ νομίζω διὰ νὰ καταστήσουν νοητὰ τὰ πλαίσια ποὺ τίθενται κατωτέρω διὰ τὸ καλύτερον πολίτευμα τοῦ 1958 εἰς τὸν τόπον μας. Ἂς διατυπώσωμεν ὡς ἀρχὰς τὰ πλαίσια αὐτά, χωρὶς λεπτομερεῖς ἐξηγήσεις καὶ δικαιολογίας τῶν εἰδικῶν προτάσεων:

1. Ὅλαι αἱ ἐξουσίαι πηγάζουν ἀπὸ τὸν λαὸν καὶ ἀσκοῦνται ἐν ὀνόματί του καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ.

2. Ρυθμιστὴς τοῦ πολιτεύματος εἶναι ὁ Βασιλεύς, διορίζων καὶ παύων τοὺς ὑπουργοὺς καὶ αἴρων τὰς συγκρούσεις μεταξὺ τῶν σωμάτων τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας.

3. Ἡ λαϊκὴ κυριαρχία ἐκδηλώνεται:

α) Διὰ δημοψηφίσματος ἐπὶ συγκεκριμένων μεγάλων ἐθνικῶν θεμάτων, οὐδέποτε δὲ ἐπὶ προσωπικῶν. Τὸ δημοψήφισμα προκηρύσσεται ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, κατόπιν προτάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ μετὰ σύμφωνον γνώμην τῆς πλειοψηφίας τοῦ ἑτέρου τουλάχιστον ἐκ τῶν δύο αἱρετῶν ὀργάνων τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας.

β) Διὰ τὰν ἐκλογὰν τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Γερουσίας. Οἱ βουλευταὶ ἐκλέγονται ἀνὰ τετραετίαν, μὴ δυνάμενοι νὰ ὑπερβοῦν τοὺς 220, κατὰ μονοεδρικὸν σύστημα ἐκλογῆς. Ἡ Βουλὴ δύναται νὰ διαλυθῇ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, τῇ προτάσει τῆς κυβερνήσεως καὶ μετὰ σύμφωνον γνώμην τῆς Γερουσίας. Οἱ γερουσιασταὶ ἐκλέγονται, ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ μέχρι ὁργανώσεως τῶν κοινωνικῶν τάξεων, μὲ σύστημα ἁπλῆς ἀναλογικῆς, εἰς μίαν κατανομήν, κατὰ εὐρυπέτειαν, περιφερείας κατὰ τὰ 3)4, καὶ ὑπὸ τῆς Βουλῆς, μετὰ πᾶσαν ἀνανέωσιν αὐτῆς, κατὰ τὸ 1)4. Διὰ τὰς ἐκλογὰς ὑπὸ τῆς Βουλῆς, ἕκαστος βουλευτὴς ψηφίζει ἀριθμὸν γερουσιαστῶν ἴσον πρὸς τὰ 2)3 τῶν ἐκλεκτέων. Ὁ ἀριθμὸς τῶν γερουσιαστῶν ἐν ὅλῳ δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τοὺς 120. Ἡ Γερουσία ἀνανεοῦται κατὰ τὸ ἓν τρίτον αὐτῆς ἀνὰ τριετίαν.

4. Τὰ αἱρετὰ ὄργανα τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας ἀσκοῦν τὴν λειτουργίαν τοῦ ἐλέγχου τῆς ἐθνικῆς ζωῆς. Ὁ πρόεδρος αὐτῶν, ἐκλεγόμενος διὰ μὲν τὴν Βουλὴν δι' ὅλην τὴν διάρκειαν αὐτῆς, διὰ δὲ τὴν Γερουσίαν δι' ἑκάστην τριετίαν, δὲν μετέχει εἰς τὰς ψηφοφορίας.

5. Ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία συγκροτεῖται ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, ἐγκρίνεται ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ εἶναι ὑπεύθυνος ἐνώπιον τῶν ὀργάνων τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας. Καὶ δὴ ἡ κυβέρνησις, ὅμα τῇ συγκροτήσει της, δέον νὰ τύχῃ τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς Βουλῆς. Ὑποχρεοῦται δὲ νὰ παραιτηθῇ ἂν πρότασίς μομφῆς κατ' αὐτῆς τύχῃ τῆς ἀπολύτου πλειοψηφίας τῆς Βουλῆς ἢ τῶν 2)3 τῶν μελῶν τῆς Γερουσίας, μὴ ἐπιτρεπομένης τῆς ὑποβολῆς προτάσεως μομφῆς εἰς καθένα ἀπὸ τὰ σώματα αὐτὰ πρὸ τῆς παρόδου ἐξαμήνου ἀπὸ τῆς παρόδου τῆς προηγουμένης. Ἕκαστον σῶμα συνέρχεται ὑποχρεωτικῶς πρὸς συζήτησιν προτάσεως μομφῆς ἢ γενικωτέραν πολιτικὴν συζήτησιν εἰς οἱανδήποτε στιγμήν, ἂν ἡ σχετικὴ αἴτησις ἔχει ὑπογραφὴ ὑπὸ τῶν 25)00 τῶν μελῶν του.

6. Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον ἀποτελεῖται ἐκ δέκα τὸ πολὺ μελῶν καὶ ἀπαρτίζεται ἐκ τοῦ προέδρου αὐτοῦ, ἑνὸς ἢ περισσοτέρων ἀντιπροέδρων, δύο τὸ πολὺ ὑπουργῶν ἄνευ Χαρτοφυλακίου καὶ πέντε ὑπουργῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων κατανέμεται ἡ ὅλη διοίκησις κατὰ τομεῖς. Εἰς ἕκαστον τομέα διορίζονται εἷς ἢ πλείονες ὑφυπουργοί, τελοῦντες ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὑπουργοῦ καὶ μὴ μετέχοντες τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.

7. Ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία ἀσκεῖται διὰ νόμων καὶ νομοθετικῶν διατάγματων. Οἱ νόμοι, ψηφιζόμενοι ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Γερουσίας, περιέχουν μόνον τὰς γενικὰς ἀρχὰς τῶν θεσμῶν, θεωρουμένης αὐτοδικαίως ἀκύρου πάσης λεπτομερείας περιλαμβανομένης ἐν αὐτοῖς ὡς καὶ πάσης προσωπικῆς διατάξεως. Ἐξαιρετικῶς περιέχουν πᾶσαν σχετικὴν διάταξιν ὡρισμένοι νόμοι ὡς, π.χ., ὁ προϋπολογισμός, ψηφιζόμενοι διὰ θεσπισμάτων τῆς Γερουσίας καὶ τῆς Βουλῆς, συνερχομένων εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν. Τὰ νομοθετικὰ διατάγματα, περιλαμβάνοντα τὰς λεπτομερείας τῶν ὑπὸ τῶν

→

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΟΥ DAL

μᾶς ἔδωσε τὴ δυνατότητα νὰ ὁλοκληρώσουμε τὴ σειρὰ τῶν διεθνῶς καθιερωμένων συσκευασιῶν καὶ νὰ προσφέρουμε στὶς Ἑλληνίδες νοικοκυρὲς τὴ νέα μας συσκευασία: τὸ DAL σὲ

ΦΑΚΕΛΛΟ

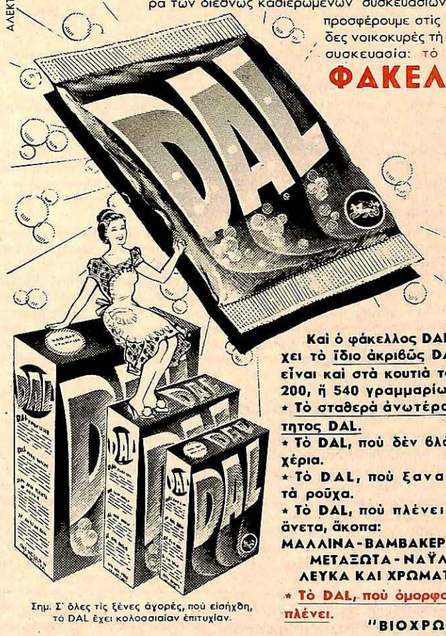

Σημ. Σ' ὅλες τὶς ξένες ἀγορές, ποὺ εἰσήχθη, τὸ DAL ἔχει κολοσσιαίαν ἐπιτυχίαν.

Καὶ ὁ φάκελλος DAL περιέχει τὸ ἴδιο ἀκριβῶς DAL, ποὺ εἶναι καὶ στὰ κουτιὰ τῶν 100, 200, ἢ 540 γραμμαρίων:

* Τὸ σταθερὰ ἀνωτέρας ποιότητος DAL.
* Τὸ DAL, ποὺ δὲν θλάπτει τὰ χέρια.
* Τὸ DAL, ποὺ ξανανιώνει τὰ ροῦχα.
* Τὸ DAL, ποὺ πλένει εὔκολα, ἄνετα, ἀκόπα:

ΜΑΛΛΙΝΑ-ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ-ΛΙΝΑ
ΜΕΤΑΞΩΤΑ-ΝΑΫΛΟΝ
ΛΕΥΚΑ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΑ

* Τὸ DAL, ποὺ ὁμορφαίνει ὅ,τι πλένει.

"Β

Μέχρι τοῦ νέου ἔτους εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχη γίνει τὸ δημοψήφισμα καὶ νὰ λειτουργήση ἡ Γερουσία

νόμων ἐπιβαλλομένων γενικῶν ἀρχῶν, ἐκδίδονται ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, προσυπογραφόμενα ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως. Τὸ αὐτὸ λαμβάνει χώραν καὶ διὰ τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν νόμων διατάγματα.

Ἀπαγορεύεται ἡ κατ' ἐξουσιοδότησιν ἀνάθεσις τῆς προτάσεως πρὸς ἔκδοσιν νόμων εἰς τὴν κυβέρνησιν, ἢ νομοθετικῶν ἢ κατ' ἐκτέλεσιν τῶν νόμων διαταγμάτων εἰς ἕνα ἢ πλείονας ὑπουργούς.

Εἰδικὴ μικτὴ Κοινοβουλευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἐγκρίνει, πρὸ τῆς δημοσιεύσεώς των, τὸ πρὸς τὰς ἀνωτέρω διατάξεις σύμφωνον τῶν νομοθετικῶν ἢ πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν νόμων διαταγμάτων. Ἡ Ἐπιτροπὴ ὑποχρεοῦται ν' ἀποφανθῇ ἐντὸς πενθημέρου ἀπὸ τῆς ἀποστολῆς εἰς αὐτὴν τῶν σχεδίων, θεωρουμένη ἄλλως ὡς ἀποδεχομένη τὴν κανονικότητά των.

Διαρκούσης τῆς διακοπῆς ἢ ἀναστολῆς τῶν ἐργασιῶν τῶν Ἀντιπροσωπευτικῶν Σωμάτων, ἡ κυβέρνησις δύναται, ἐν περιπτώσει ἀναποδράστου ἀνάγκης, βεβαιουμένης ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω μικτῆς Κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς, νὰ ἐκδίδη ὑπ' εὐθύνην της ἀναγκαστικοὺς νόμους, ὑποβαλλομένους πρὸς κύρωσιν εἰς τὴν Βουλὴν καὶ τὴν Γερουσίαν, ἅμα τῇ συνόδῳ των.

Ἀναγκαστικοὶ νόμοι, μὴ κυρωθέντες ἐντὸς τετραμήνου, ἀποβάλλουν πᾶσαν ἰσχύν, τὰ ἐπελθόντα δὲ ἀποτελέσματα αὐτῶν ἀνατρέπονται, πλὴν ἂν ἀνοφέρωνται εἰς κεκτημένα ἰδιωτικὰ περιουσιακὰ δικαιώματα. Οἱ βάσει τῶν ἀναγκαστικῶν νόμων διορισθέντες ὑπάλληλοι, μετὰ τὴν ἀκύρωσιν αὐτῶν, ἀπολύονται.

Οἱ βουλευταὶ νὰ γίνωνται ὑπουργοί;

Δὲν πρόκειται, μὲ μόνας τὰς παραπάνω σκέψεις, νὰ λυθῇ τὸ πρόβλημα. Μερικὲς κατευθυντήριες γραμμὲς τίθενται, ποὺ εἶναι φυσικὰ δυνατὸν νὰ συζητηθοῦν καὶ νὰ ὁδηγήσουν σὲ καλύτερες λύσεις. Οἱαδήποτε, ὅμως, λύσις καὶ ἂν εὑρεθῇ πρέπει νὰ εἶναι σύμφωνη μὲ τὴν ἑλληνικὴν πραγματικότητα. Καὶ ἐξομολογοῦμαι ὅτι δὲν εὑρίσκω σύμφωνη μὲ τὴν πραγματικότητα αὐτὴν τὴν πρότασιν τοῦ κ. Βενιζέλου καὶ τοῦ κ. Στεφανοπούλου, νὰ ὑπάρχη ἀσυμβίβαστον μεταξὺ βουλευτικοῦ καὶ ὑπουργικοῦ ἀξιώματος. Ὁ Ἀντρὲ Ζιγκφρὴντ κατεδίκασε πρὸ ὀλίγου μὲ μίαν φράσιν τὴν ἀνάλογον διάταξιν τοῦ σχεδίου τοῦ νέου Γαλλικοῦ Συντάγματος, προβλέποντος εἰς τὸ ἄρθρον 21 αὐτοῦ ὅτι ὁ βουλευτὴς ὁ διοριζόμενος ὑπουργὸς —καὶ φυσικὰ καὶ ὁ πρωθυπουργὸς— χάνει μέχρι τῶν προσεχῶν ἐκλογῶν τὴν ἕδραν του. «Διερωτῶμαι, λέγει ὁ Γάλλος διανοητής, ἂν τὸ ἀντάλλαγμα διὰ τὴν ἀποφυγὴν τοῦ ἐκβιασμοῦ τῶν βουλευτῶν διὰ νὰ γίνουν ὑπουργοί, δὲν εἶναι πολὺ βαρύ. Διότι, μὲ τὴν λύσιν αὐτήν, οὔτε τῶν βουλευτῶν, οὔτε τῶν ὑπουργῶν ἡ στάθμη θὰ κερδίση τίποτε. Τὸ Κοινοβούλιον εἶναι ἕνα σχολεῖον πολιτικῶν ἀνδρῶν, οἱ δὲ ὑπουργοὶ δὲν εἶναι ἁπλοὶ διοικητικοὶ ὑπάλληλοι. Πόσον τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶναι ἀληθές, ἔπρεπε νὰ τὸ αἰσθάνωνται οἱ ἑκάστοτε πρωθυπουργοί». Ἂν αὐτὰ λέγη ὁ Ζιγκφρὴντ διὰ τὴν Γαλλίαν, μὲ τὴν ἀρτίαν διοικητικὴν ὀργάνωσιν καὶ τὴν ἀφθονίαν ἀνδρῶπων ποὺ διαθέτει, τί νὰ πῇ κανεὶς διὰ τὴν Ἑλλάδα; Ἄλλωστε, καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν φαίνεται ὅτι ἡ σχετικὴ διάταξις δὲν θὰ διατηρηθῇ τελικῶς.

Ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἐπροτάθη εἰς τὴν Γαλλίαν ἡ καινοτομία, δὲν ἰσχύει παρ' ἡμῖν. Εἰς τὴν Ἑλλάδα καιμμία κυβέρνησις δὲν ἔπεσεν ἀπὸ τοὺς δυσπρεστημένους ποὺ ἐσπευδαν νὰ γίνουν ὑπουργοί. Αὐτοὶ εἶναι, βέβαια, πολλοὶ καὶ ἐνισχύονται εἰς τὰς ἀξιώσεις των ἀπὸ τὴν πεῖραν τῆς συνθέσεως τῶν κυβερνήσεων. Δὲν ρίχνουν, ὅμως, κυβερνήσεις. Πίπτουν αἱ κυβερνήσεις εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ ταὺς ἰδίους τοὺς ὑπουργούς. Ὕστερα, μὲ τὴν ἑλληνικὴν παράδοσιν τῆς ὑπουργικῆς θητείας, ποῖος θὰ δεχθῇ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Βουλὴν διὰ νὰ γίνῃ ὑπουργός; Καὶ θὰ εἶναι πράγματι πολὺ εὐχάριστος ἡ θέσις τῶν ὑπουργῶν, δευτερευόντων κατ' ἀρχὴν προσώπων, ἐλκόντων τὴν δύναμίν των ἀπὸ τὸ κέφι τοῦ πρωθυπουργοῦ, ὅταν ὑφίστανται τὴν κριτικὴν τῶν ἀρίστων στελεχῶν τῆς Βουλῆς. Ἀλλοῦ ἔγκειται ἡ διόρθωσις. Πρῶτον εἰς τὴν ἤδη σημειωθεῖσαν ἀνάγκην διακρίσεως κυβερνήσεως καὶ κόμματος. Ἔπειτα, εἰς τὸν περιορισμὸν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὑπουργῶν-μελῶν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ τὴν χρησιμοποίησιν ὑφυπουργῶν ἐκ τῆς Βουλῆς, ἀλλὰ καὶ ἔξω αὐτῆς, μὴ μελῶν ὅμως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὅπως προτείνεται ἀνωτέρω, καὶ τέλος εἰς τὴν ἐπιλογὴν τῶν ὑπουργῶν ἀπὸ τὸν πρωθυπουργόν, μὲ τὴν οὐσιαστικὴν καὶ ὄχι μόνον τυπικὴν ἔγκρισιν τοῦ ρυθμιστοῦ, χωρὶς μικροκομματικὰ κριτήρια καὶ προσωπικὰς ὑστεροβουλίας, ποὺ πάντοτε ὁδηγοῦν εἰς τὴν διάλυσιν καὶ τὴς ἰσχυροτέρας κυβερνήσεως. Μὲ τὴν ἀνωτέρω, ἄλλωστε, διαγραφεῖσαν διαδικασίαν τῆς μομφῆς, ἡ ἀναστροπὴ τῆς κυβερνήσεως διὰ προσωπικὰ αἴτια καθίσταται ἐκτάκτως δυσχερής. Ἀντὶ μηχανικῶν καὶ ἐντελῶς ἀπελεσφόρων μέτρων διορθώσεων, ἂς διορθώσουν οἱ ἑκάστοτε πρωθυπουργοὶ ποὺς ἑαυτούς των.

Ἀπομένει ἕνα ζήτημα, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητον νὰ λυθῇ. Τὰ ἄλλα—Οἰκονομικὸν Συμβούλιον. Μέτρα ἐκτάκτου ἀνάγκης. Ἀτομικαὶ ἐλευθερίαι. Τύπος. Συνταγματικὸν Δικαστήριον. Συγχρονισμένη διοδικασία ἀναθεωρήσεως τοῦ Συντάγματος— ἠμποροῦν νὰ συζητηθοῦν ὅταν γίνῃ κατ' ἀρχὴν δεκτὴ ἡ ἀνάγκη τῆς μεταρρυθμίσεως. Χωρὶς ὅμως λύσιν τοῦ ζητήματος τῆς μεθόδου, καὶ ἡ ἁπλῆ πρότασις περὶ ἀνοθεωρήσεως τοῦ Συντάγματος εἶναι ἀτελής.

Ἡ διαδικασία τῆς ἀναθεωρήσεως

Τὸ ζήτημα γεννᾶται διότι τὸ Σύνταγμα τοῦ 1952 καθορίζει εἰς τὸ ἄρθρον 108 αὐτοῦ μίαν μακράν, ἀλλὰ καὶ ἀλυσιτελῆ διαδικασίαν ἀναθεωρήσεως τῶν δυναμένων νὰ ἀναθεωρηθοῦν διατάξεών του. Περὶ τοιούτων δὲ διατάξεων πρόκειται καὶ κατὰ τὴν ἰδικήν μου σκέψιν. Ἡ διαδικασία εἶναι μακρά, διότι ἀπαιτεῖ ὁπλῆν προαπόφασιν τῆς Βουλῆς μὲ ἐνισχυμένην πλειοψηφίαν καὶ ἐκλογάς, ἀλυσιτελῆς δὲ διότι προϋποθέτει συζήτησιν εἰς τὴν Βουλήν. Ἂν ἀκολουθηθῇ αὐτή ἡ διαδικασία, δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ τίποτε.

Ὅταν, τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1955, προανήγγελλα μὲ τέσσερα ἄρθρα μου ὡς ἐθνικὴν ἀνάγκην τὴν δημιουργίαν τοῦ συνθετικοῦ κομματικοῦ σχήματος, ποὺ ὠνομάσθη κατόπιν «Ἐθνικὴ Ριζοσπαστικὴ Ἕνωσις», ἐτόνιζα ὅτι χρειάζεται μία ἐπανάσπασις εἰς τὰς ψυχάς μας. Ἕνα λύτρωμα ἀπὸ τὸ παρελθόν, χάριν τοῦ μέλλοντος τῆς φυλῆς, ἀπὸ τοὺς νεκροὺς τύπους, χάριν τῆς οὐσίας.

Παράλληλα μὲ τὴν ἐπανάστασιν αὐτήν, ποὺ ἡ ἀνάγκη της ἐξακολουθεῖ τὰ ὑπάρχη ἐπιτακτική, χρειάζεται καὶ μία ἐπανάστασις τῶν ἁρμοδίων. Ἡ ἐπανάστασις ποὺ γίνεται ἀπὸ τοὺς ἀναρμοδίους δημιουργεῖ δίκαιον, ἀλλὰ ἔχει τὸ στίγμα τῆς ἀνατροπῆς. Ἡ ἐπανάστασις ποὺ γίνεται ἀπὸ τὰ ὑπεύθυνα ὄργανα, μὲ ἄμεσον ρητὴν ἔγκρισιν τοῦ λαοῦ, δὲν ἔχει τὸ ἴδιον στίγμα.

Νομίζω ὅτι εἰς τοῦτο ἠμπορεῖ νὰ ἀκολουθηθῇ τὸ γαλλικὸν παράδειγμα. Βέβαια, ἐκεῖ ἦτο συνταγματικὴ τύποις ἡ διαδικασία. Οὐσίᾳ, ὅμως, ἐθύμιζε τὸν κοινοβουλευτικὸν μανδύαν τοῦ Παγκάλου. Ἐδῶ, ἡ ἀνάλογος διαδικασία θὰ ἦτο ἀντισυνταγματική, χάρις εἰς τὴν κοντοφθαλμίαν τῆς 4ης Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς. Εἰς τὴν οὐσίαν, ὅμως, θὰ ἦτο ὁμαλή. Ἀποφασιζούσης τῆς Βουλῆς καὶ συμφωνούντος τοῦ Βασιλέως νὰ κατορτισθῇ ἐπιτροπὴ ἐκ κοινοβουλευτικῶν καὶ μὴ παραγόντων, ποὺ θὰ κατήρτιζε σχέδιον νέου Συντάγματος, τὸ ὁποῖον, ἐγκριθέμενον ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως, θὰ ἐτίθετο ὑπὸ τὴν κρίσιν τοῦ λαοῦ διὰ δημοψηφίσματος. Εἰς διάστημα τριῶν μηνῶν ὅλη ἡ διαδικασία θὰ εἶχε λήξει καὶ ἀπὸ τὴν Ἰην Ἰανουαρίου 1959 θὰ ἐτίθεντο εἰς ἰσχὺν οἱ νέοι θεσμοί. Φυσικά, δὲν ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἐκλογῶν νέας Βουλῆς. Ἡ παροῦσα Βουλὴ θὰ παραμείνῃ μέχρι λήξεως τῆς θητείας της. Ἡ Γερουσία, ὅμως, θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἐκλεγῇ ἐντὸς τοῦ Ἰανουαρίου χωρὶς μέλη ἐκλεγόμενα ἀπὸ τὴν Βουλήν, μέχρι τῆς ἀνανεώσεώς της, δηλαδή, μὲ 90 μόνον μέλη, ἐφ' ὅσον ἡ Βουλὴ διατηρεῖται εἰς τὰ 300.

Αἱ ἀντιρρήσεις

Προβλέπω τὰς ἀντιρρήσεις. Θὰ εἶναι διττταί. Θὰ συνίστανται πρῶτον εἰς τὸ κακὸν προηγούμενον τῆς ἀντισυνταγματικῆς τυπικῶς μεταβολῆς καὶ δεύτερον εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ δημοψηφίσματος.

Δέν νομίζω ὅτι χρειάζεται ἀναλυτικὴ ἀπάντησις. Ὅποιος ζῇ τὴν ἐποχή μας, ἀναπνέει τὸν ἀέρα ποὺ φυσᾶνει εἰς ἡμᾶς, διαισθάνεται τὰς διεθνεῖς ζυμώσεις ἢ ἔστω καὶ γνωρίζει νὰ διαβάζῃ τὶς ἐφημερίδες, ἀντιλαμβάνεται ὅτι παρῆλθεν ἡ ἐποχὴ ποὺ οἱ ἡγέται τῶν λαῶν ἐπετρέπετο, καλυπτόμενοι ἀπὸ τὸν τύπον, νὰ ἀφήνουν τὰ πράγματα νὰ φθάνουν εἰς τὸ ἀδιέξοδον. Ἀλλ' ἀνεξαρτήτως αὐτοῦ, καὶ διὰ νὰ μὴ κρυπτώμεθα πίσω ἀπὸ τὸ δάκτυλό μας, εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποστηρίξη κανεὶς ὅτι ἡ ἀνώμαλος ἔστω τυπικῶς αὐτὴ διαδικασία περιέχει κανένα κίνδυνον διὰ τὸ πολίτευμα; Οἱ κίνδυνοι διὰ τὸ πολίτευμα δὲν ἔχουν σχέσιν μὲ τὴν νομιμότητα. Ὅταν δημιουργοῦνται δὲν περιμένουν νὰ περιβληθοῦν τὴν τυπικὴν ἔγκρισιν τῶν ἐξουσιῶν, ποὺ ἔρχονται νὰ σαρώσουν. Εὐτυχῶς διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἡ βασιλευομένη Δημοκρατία οὐδένα διατρέχει κίνδυνον. Εἶναι τὸ πολίτευμα πού, διὰ διαφορετικοὺς ἴσως καθένας λόγους, δέχονται καὶ θέλουν σήμερα ὅλοι οἱ Ἕλληνες. Εἰς τὴν σταθεροποίησιν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν αὐτοῦ ἀποθλέπουν καὶ αἱ μεταρρυθμίσεις ποὺ ἐσημειώθησαν καὶ ἡ διαδικασία ποὺ ἐπροτάθη. Ἂν εἶχε γίνει δεκτὴ ἡ πρότασίς μου τοῦ 1948, περὶ ἑνὸς ὁμαλοῦ καὶ εὐκόλου τρόπου ἀναθεωρήσεως τοῦ Συντάγματος, διὰ κοινῆς ἀποφάσεως Βουλῆς καὶ Γερουσίας, δὲν θὰ ἐχρειάζετο ἡ ἀπαραίτητος σήμερον παρέκκλισις. Ἡ ἀφέλεια τοῦ παλαιοῦ συνταγματικοῦ νομοθέτου καθιστᾶ ἀπαραίτητον τὴν σημειωθεῖσαν λύσιν. Οὔτε καὶ προηγούμενον εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρηθῇ ὅτι καθιεροῦται. Ἂν, φυσικά, εἰς τὸ νέον Σύνταγμα ὑπάρχουν λογικαὶ διατάξεις ἀναθεωρήσεως. Ἡ ζωὴ σταματᾶ καὶ ἡ δύναμις τοῦ νομοθέτου, καὶ αὐτοῦ τοῦ συντακτικοῦ, εἶναι σχετική.

Ἡ δευτέρα ἀντίρρησις εἶναι ὅτι εἰσάγεται ἡ ἔννοια τοῦ δημοψηφίσματος. Ὅταν, ὅμως, ἔχουν ἤδη γίνει τόσα δημοψηφίσματα διὰ τὴν μορφὴν τοῦ πολιτεύματος, δὲν νομίζω ὅτι εἶναι σοβαρὰ ἡ ἄποψις ὅτι εἶναι ἐπικίνδυνον νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὰ ἤθη μας ἡ ἔννοια τοῦ δημοψηφίσματος. Διὰ τὰς κοθεστηκυῖας ἀρχάς, τὸ δημοψήφισμα εἶναι καὶλύτερον ἀπὸ μίαν συντακτικὴν συνέλευσιν. Διὰ τὰς ἐπαναστάσεις δέ δὲν ὑπάρχει κανένα τυπικὸν ἐμπόδιον. Ἂν ἤμουν σύμβουλος τοῦ Βασιλέως, δὲν θὰ ἐδίσταζα οὔτε στιγμὴν νὰ τοῦ συστήσω νὰ στέρξῃ εἰς τὴν λύσιν πού, κατοχυρουμένη ταχέως ἀπὸ τὴν λαϊκὴν κυριαρχίαν, θὰ καθίστα οὐσιαστικὰς χρήσιμον τὸν ρόλον τοῦ Θρόνου καὶ θὰ ἔβιδε τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ λειτουργήσουν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀδιαβλήτως οἱ δημοκρατικοὶ θεσμοί.

Πρέπει, ὅμως, νὰ διερωτηθῶμεν: Τί περιμένομεν ἀπὸ τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ Συντάγματος; Μήπως τὴν αὐτόματον διόρθωσιν τῶν κακῶς κειμένων; Διότι, φεῦ, πολλὰ κεῖνται κακῶς!

Ὅποιος θὰ ἐνάμιζε κάτι τέτιο, θὰ ἦτο πολὺ ἀφελής. Δυστυχῶς, ἡ κρατική μας μηχανή ἔχει φοβερὰ ἐλαττώματα, ποὺ δὲν ἠμποροῦν νὰ διορθωθοῦν μόνον μὲ συνταγματικὰς μεταρρυθμίσεις. Δὲν κατωρθώσαμεν ἀκόμη νὰ γίνωμεν σύγχρονον κράτος. Καὶ ὁποῖος λέγει ὅτι εἰς τοῦτο φταίει ὁ ἕνας ἢ ὁ ἄλλος τομεύς μοιάζει μὲ τὸν ἀρχαιολόγον ποὺ εὑρῆκε ἕνα κομμάτι ἀρχαίου μνημείου καὶ νομίζει ὅτι ἠμπορεῖ νὰ τὸ ἀναπαραστήσῃ ὁλόκληρον. Ἔτσι, ἄλλοι κατηγοροῦν τὰ κόμματα, ἄλλοι τοὺς βουλευτάς, ἄλλοι τοὺς ὑπουργούς, ἄλλοι τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, ἄλλοι τὴν οἰκονομικὴν ὀλιγαρχίαν, ἄλλοι τὰ ἐργατικὰ σωματεῖα τους, ἄλλοι τοὺς κομμουνιστάς, ἄλλοι τοὺς δεξιούς καὶ κανεὶς δὲν κατηγορεῖ τὸν ἑαυτόν του. Ἐν τούτοις, εἴμεθα ὅλοι ὑπεύθυνοι, διότι, καθένας μὲ τὸν τρόπον του, ὅλοι, ἰδίως δὲ ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ ἡγετὶς τάξις, συντελοῦμεν εἰς τὸ ξεχαρβάλωμα.

Ἡ ἀναθεώρησις τοῦ Συντάγματος εἶναι μία μόνον, ἀπαραίτητος βέβαια, ἀλλ' ἀνεπαρκὴς πτυχὴ τῆς ὅλης προσπαθείας ριζικῆς ἀνασυγκροτήσεως τοῦ τόπου μας. Διότι ἡ Ἑλλὰς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐπιβιώση ἂν δὲν συγχρονισθῇ, ἂν δὲν ἀνασυγκροτηθῇ μὲ τὴν κοινὴν προσπάθειαν ὅλων τῶν Ἑλλήνων.

Μόνον κυβερνήσεις συνασπισμοῦ;

Πιθανεύει τοῦτο ὅτι ἔχει δίκαιον ὁ κ. Βενιζέλος, ὅταν ὑποστηρίζη ὅτι μόνον κυβερνήσεις συνασπισμοῦ πρέπει νὰ σχηματίζωνται; Δὲν τὸ πιστεύω. Ὅπως νομίζω ὅτι δὲν ἔχουν δίκαιον ὅσοι ὑποστηρίζουν ὅτι μόνον αἱ ὁμοιογενεῖς κυβερνήσεις ἀποδίδουν. Τὸ πρόβλημα εἶναι ἀπὸ ποίους ἀποτελοῦνται αἱ κυβερνήσεις αὐταί, ὁμοιογενεῖς ἢ συνασπισμοί, εἰς ποίαν λαϊκὴν βάσιν καὶ εἰς ποίαν ἐντολὴν στηρίζονται καὶ ποῖον εἶναι τὸ ἰδεολογικὸν θεμέλιον ποὺ τὰς ἑνώνει. Πῶς εἶναι, ὅμως, δυνατὸν νὰ γίνῃ σήμερα σκέψις, ὑποκρυούσης ἀργαοῦς τῆς πλειοψηφίας τῆς ΕΡΕ, περὶ κυβερνήσεως συνασπισμοῦ, ὅταν ὅλος ὁ προεκλογικὸς ἀγὼν διεξήχθη ἐξ ὅλων τῶν πλευρῶν μὲ τὸ ἔμβλημα τῆς μονοκομματικῆς κυβερνήσεως; Δὲν θὰ ἀπετέλει καὶ ἡ σκέψις περὶ κυβερνήσεως συνασπισμοῦ προδοσίαν τῆς λαϊκῆς ἐντολῆς; Ὕστερα, ἡ διαμόρφωσις τῶν πολιτικῶν πραγμάτων εἰς τὴν χώραν μας ἀπέληξε εἰς τὴν δημιουργίαν ἑνὸς μόνον μεγάλου κόμματος. Δεύτερον μεγάλο κόμμα, διὰ λόγους ποὺ δὲν ἠμποροῦμεν νὰ ἐξετάσωμεν τώρα, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρξη ἐπὶ τοῦ παρόντος. Δὲν εἶναι μόνον ἑλληνικὸν τὸ φαινόμενον αὐτό. Ἀποντᾶ παντοῦ ὅπου ὑπάρχει πολυκομματισμός. Καὶ στερεώνεται τόσον περισσότερον, ὅσον μὲ τὴν ἐξέλιξιν ὑποχωρεῖ ἡ ἔννοια τῶν προσωπικῶν κομμάτων. Εἰς τὴν Ἰταλίαν, π.χ., τὸ μεγάλο κόμμα εἶναι ἡ Χριστιανοδημοκρατία, εἰς τὰ σκανδιναβικὰ κράτη ὁ σοσιαλισμός.

Εἶναι, νομίζω, πλάνη νὰ θεωρῆται τοῦτο ὡς ἀποκλειστικὸν ἀποτέλεσμα μιᾶς διαγραφομένης πολώσεως. Διότι εἰς τὴν Ἑλλάδα τοιαύτη πόλωσις δὲν ἔχει προγματοποιηθῇ, ἀκόμη τουλάχιστον, καὶ ἠμπορεῖ ν' ἀποφευχθῇ. Ὅπως, π.χ., εἰς τὴν Ἰταλίαν ὅπου ἐν τούτοις ὑπάρχει ἀπὸ δεκαετηρίδος ἰσχυρότατον κομμουνιστικὸν κόμμα καὶ συνεχῆς εἶναι ἡ δημιουργία ἀμέσου ἢ ἐμμέσου λαϊκοῦ μετώπου, ἐπίσης ἀποφεύγεται ἡ πόλωσις. Ὄχι ὅμως μὲ τὴν δημιουργίαν νέου μέσου κόμματος, ὅπως νομίζεται ἀπὸ πολλούς, ἀλλὰ μὲ τὴν σύμφωνον ποὸς τὴν λαϊκὴν ἐντολὴν ἐφαρμογὴν ριζοσπαστικοῦ καὶ δημοκρατικοῦ ἐθνικοῦ καὶ κοινωνικοῦ προγράμματος ἀπὸ τὸ εὑρισκόμενον εἰς τὴν ἐξουσίαν μεγάλο κόμμα.

Ἡ ὕπαρξις ἑνὸς μόνον μεγάλου κόμματος δὲν ἀποκλείει τὴν δημιουργίαν περισσοτέρων, μικρῶν ὅμως κομμάτων, μὲ σαφεῖς ἰδεολογικὰς ἢ πολιτικὰς κατευθύνσεις ἢ σκοπούς. Ὑπαρχόντων τοιούτων κομμάτων εἶναι δυνατὴ ἡ κυβέρνησις συνασπισμοῦ, διότι τὰ μικρὰ κόμματα δίδουν τὴν εἰσφοράν τους εἰς τὸ ἔθνος καὶ τὴν κυβέρνησιν, λόγῳ κύρους καὶ ἱκανότητος τῶν στελεχῶν τους, λόγῳ ἰδεολογικοῦ των προσανατολισμοῦ καὶ συνεπείας εἰς τὰς ἀρχάς των καὶ ὄχι λόγῳ κομματικῆς δυνάμεως. Ἔτσι ἐξηγοῦνται τὰ, διὰ τὴν ἑλληνικὴν κομματικὴν νοοτροπίαν, ἀκατάληπτα σχήματα συνεργασίας εἰς Γερμανίαν, π.χ., ἢ εἰς τὴν Ἰταλίαν, παντοδυνάμων κομμάτων μὲ μικροὺς κομματικοὺς ὀργανισμούς. Οἱ ὀργανισμοὶ οὗτοι δὲν διεκδικοῦν τὴν κυβέρνησιν, ἀλλὰ συμμετέχουν εἰς αὐτήν. Καὶ εὑρίσκονται ἰδεολογικῶς εἰς κάποιαν συγγένειαν. Εἰς τὴν χώραν μας καὶ αἱ συνθῆκαι καὶ αἱ ἀντιλήψεις εἶναι ἀκόμη μακρὰν τῆς πραγματικότητος αὐτῆς.

Ἐπανάστασις εἰς τὰς ψυχάς μας

Ἀναδιάβαζα τὸν τελευταῖο καιρὸ τὴν «Ὀρέστεια» τοῦ Αἰσχύλου, καὶ ἐσκεπτόμουν πῶς, ὅπως στὴν τριλογία τοῦ μεγάλου τραγικοῦ, ἐξελίσσεται μὲ καθαρὴ πλοτωνικὴ διαλεκτικὴ τὸ δράμα τῶν Ἀτρειδῶν, μὲ τὰς ἐναλλαγὰς τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου μέρους, μέχρις ὅτου στὶς «Εὐμενίδες» ἡ παλαιὰ διένεξις ἔχει πιὰ στὴν οὐσία σβήσει καὶ μεταβάλεται σὲ ζήτημα δήξεν ἠθικῶν ἀρχῶν, ἔτσι καὶ τὰ σημερινά μας βάσανα, ἡ ἀδυναμία μας νὰ γίνουμε σύγχρονον κράτος, πηγάζουν ἀπὸ τὸν παλαιὸν διχασμὸν τοῦ πρώτου Μεγάλου πολέμου. Τὰ στοιχεῖα τοῦ διχασμοῦ ἐξεχάσθησαν, οἱ πρωταγωνισταί του ἐξέλιπαν, οἱ γενεὲς ποὺ τὸν ἔζησαν στὴν πρώτη του μορφὴ λιγοστεύουν, μὰ τὰ ἀποτελέσματα ἐπιζοῦν στὸ ὑποσυνείδητον τῶν μαζῶν. Εἶναι οἱ Ἐρινύες τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς. Ἡ δεξιὰ καὶ τὸ κέντρον, ἡ ἐθνικοφροσύνη καὶ ὁ ἀριστερισμὸς εἶναι τὰ ἐπιχειρήματα τῶν θυγατέρων τῆς Γῆς, ποὺ ἐπικαλοῦνται τοὺς μύθους, μὲ τὴν μανίαν καὶ ἴσως καὶ τὴν καλὴν πίστιν τῶν ἀδύναμων ἐπιγόνων.

Ἡ ἵδρυσις τῆς ΕΡΕ, συνθετικὴ κομματικὴ προσπάθεια, ποὺ ξεπερνοῦσε τὸν διχασμὸν καὶ τὰ ὑπολείμματά του, αὐτὰ τὰ κατάλοιπα τοῦ διχασμοῦ, εἶχε τὸν σκοπὸν καὶ τὴν ἀποστολὴν νὰ κτυπήση. Πρέπει νὰ συνεχίση τὴν προσπάθειαν καὶ νὰ ἀποφύγη νὰ πέση στὸ πλέγμα τῶν Εὐμενίδων. Καὶ μέσα στὴν προσπάθειαν αὐτὴν καὶ μόνον τοποθετεῖται καὶ ἡ ἀναθεώρησις τοῦ Συντάγματος.

Καιρὸς ὅμως εἶναι νὰ καταλήξω.

Ἡ ἀνάγκη τῆς ἐθνικῆς ἐπαναστάσεως εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Ἑλλήνων ἐξακολουθεῖ. Χωρὶς αὐτὴν εἶναι σκοτεινὸν τὸ μέλλον τῆς φυλῆς μας. Καὶ δὲν μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ ἐπανάστασις αὐτὴ προχωρεῖ μὲ τὸν γοργὸν ρυθμόν, ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ ἀτομικὴ ἐποχή μας!

Ἀλεξανδρόπουλος

Ἂν καταθέτης τὶς οἰκονομίες σου:

στὰ Ταμιευτήρια Τραπεζῶν

στὸ Ταχ)κὸν Ταμιευτήριον

στὸ Ταμεῖον Παρακαταθηκῶν & Δανείων

• παίρνεις ἕνα τόκο 8% ἀφορολόγητο

• δημιουργεῖς ἕνα ἀποκοῦμπι γιὰ σένα καὶ τὰ παιδιά σου.

Πρέπει νὰ μάθης Ἀγγλικά!

Ὁ ἀγώνας γιὰ ἕνα καλλίτερο μέλλον γίνεται σκληρότερος.
Γνωρίζεις ὅτι ἡ Ἐθνικὴ τράπεζα τῆς Ἑλλάδος, τὸ Δημόσιον καὶ ἄλλοι ὀργανισμοὶ στοὺς προσφάτους εἰσαγωγικοὺς διαγωνισμοὺς ζήτησαν ΠΡΙΝ ἀπ' ὅλα νὰ ξέρης μιὰ ξένη Γλῶσσα;
Παντοῦ πρέπει νὰ ξέρης Ἀγγλικά.
Εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον Ἀμερικανικῶν Σπουδῶν -IAS- Φειδίου 5Γ διδάσκουν οἱ πλέον διακεκριμένοι ξένοι καὶ Ἕλληνες Καθηγηταί.

IAS
ΦΕΙΔΙΟΥ 5Γ

Προϊὸν τῶν Γερμανικῶν Ἐργοστασίων WELLA Α.Ε.
ΒΕΛΛΑ - ΕΛΛΑΣ
Νίκης καὶ Ξενοφῶντος 14
Τηλ. 32.749

ΑΠΟ ΤΙΣ ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΕΣ
ΤΗΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΙΑΡΧΟΥ

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἑλλάδα ἐκτίθεται τώρα συγκεντρωμένος τόσος καλλιτεχνικὸς θησαυρὸς

Ποτὲ μέχρι σήμερα δὲν εἶχαν συγκεντρωθῆ στὴν Ἑλλάδα τόσα ἀριστουργήματα τῶν μεγάλων τῆς ζωγραφικῆς, ὅσα περιέχει ἡ συλλογὴ τοῦ κ. Στ. Νιάρχου. Λίγες ἡμέρες πρὶν ἀνοίξη ἡ ἔκθεση, οἱ πίνακες, ποὺ ἡ συνολικὴ ἀξία τους ὑπολογίζεται σὲ ἑκατομμύρια δολλάρια, εἶχαν τοποθετηθῆ σὲ δυὸ αἴθουσες τοῦ Ζαππείου καὶ περίμεναν τὴν ἀνάρτησή τους ἀπὸ τοὺς εἰδικούς.

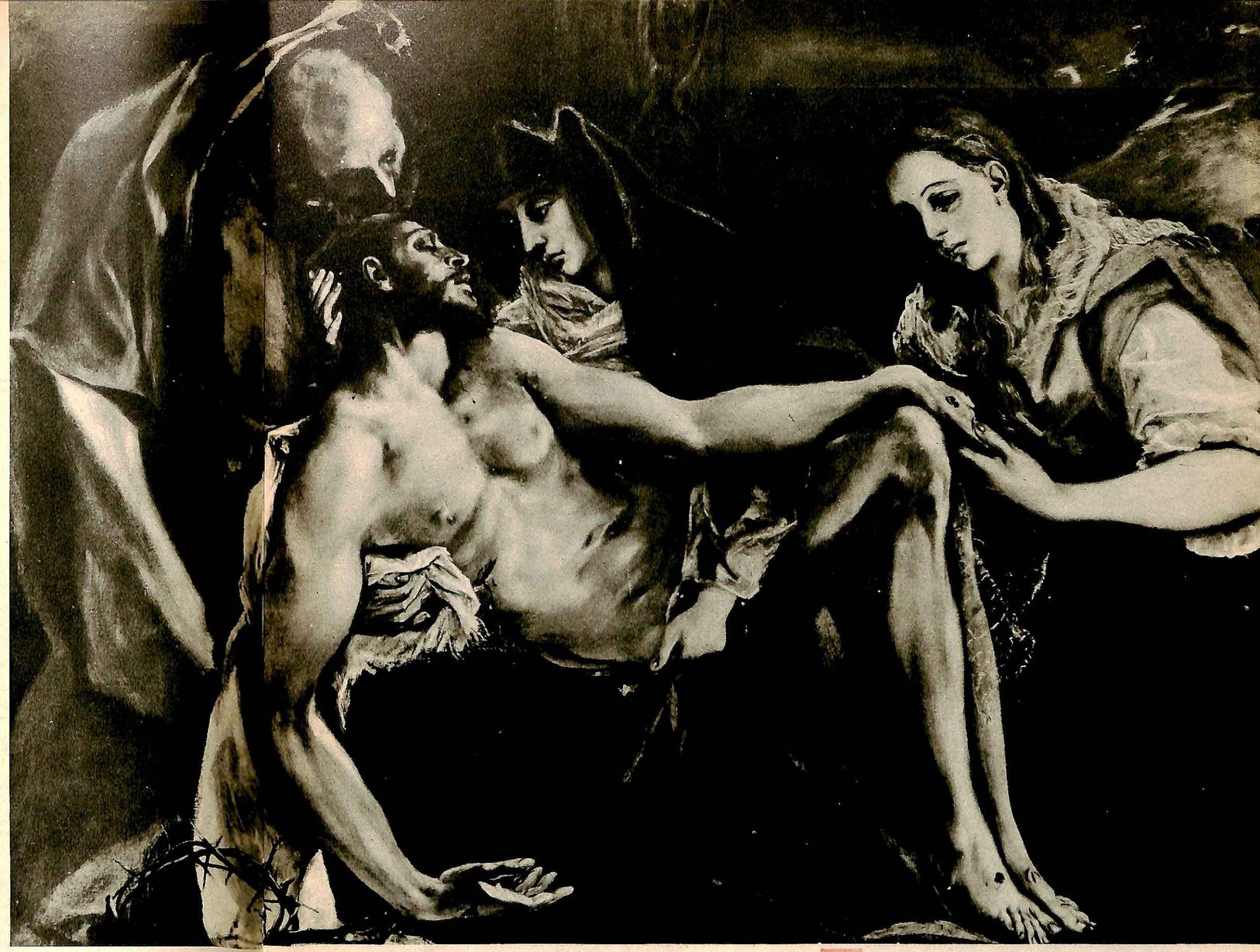

Τὸ μεγαλούργημα τοῦ Δομήνικου Θεοτοκόπουλου — Γκρέκο «Ἀποκαθήλωση» θεωρεῖται ἀπὸ πολλοὺς ὁ κορυφαῖος πίναξ τῆς συλλογῆς τοῦ κ. Στ. Νιάρχου. Σὰν ἐπιβεβαίωση τῆς καλλιτεχνικῆς του ἀξίας ἔρχεται καὶ ἡ τιμή του: 400.000 δολλάρια!

Ἑξῆντα ἑπτὰ πίνακες καὶ τρία γλυπτὰ — μιὰ μεγαλόπρεπη, φανταστικὴ γιὰ ἰδιωτικὴ συλλογή, συγκέντρωση ἀριστουργημάτων τοῦ ἐμπρεσσιονισμοῦ — ἀποτελοῦν τὴν συλλογὴ Σταύρου Νιάρχου. Εἴκοσι ἑπτὰ ζωγράφοι, μεγαλοφυΐες τῆς τέχνης, ποὺ κάλυψαν μὲ τὸ ἔργο τους πεντακόσια χρόνια εὐρωπαϊκῆς ζωῆς, ἀποτελοῦν τοὺς ἑταίρους τῆς θαυμαστῆς αὐτῆς καλλιτεχνικῆς συλλογῆς, ποὺ ἡ ἀξία της φθάνει τὰ 5.000.000 δολλάρια! Σήμερα ἡ συλλογὴ Νιάρχου βρίσκεται στὴν Ἀθήνα προσφέροντας σ' ὅλον τὸν κόσμον τὴν μεγάλη εὐκαιρία ν' ἀποθαυμάσῃ μιὰ πρωτοφανῆ γιὰ τὴν Ἑλλάδα συγκέντρωση ἀριστουργημάτων τῶν μεγαλυτέρων ζωγράφων τοῦ κόσμου. Ὁ Γκρέκο καὶ ὁ Ροῦμπενς, ὁ Γκόγια καὶ ὁ Ντελακρουὰ ὁ Κορὼ καὶ ὁ Ζερικὼ κι' ἀπ' τοὺς πιὸ κατοπινοὺς ὅλοι οἱ γίγαντες τῆς γαλλικῆς ζωγραφικῆς: ὁ Ντεγκά, ὁ Γκωγκέν, ὁ Βὰν Γκὸγκ, ὁ Ματίς, ὁ Λωτρέκ, ὁ Ρενουάρ, ὁ Μανέ, ὁ Σερά, ὁ Μονέ κι' ὁ Οὐτριλλό, κι' ὁ κορυφαῖος Σεζὰν μ' ἕνα ἢ περισσότερα ἔργα τους βρίσκονται αὐτὲς τὶς ἡμέρες σὲ δυὸ αἴθουσες τοῦ Ζαππείου, προσφέροντας μὲ τὴν παρουσία τους τὴν δυνατότητα μιᾶς ἐπικοινωνίας μὲ ὅτι ὑψηλότερο δημιούργησαν οἱ μεγάλοι τῆς ζωγραφικῆς.

Η ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΙΑΡΧΟΥ

Κορίτσι μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὸ χέρι» εἶναι ὁ τίτλος ἑνὸς ἀπὸ τοὺς δέκα πίνακες τοῦ Ρενουάρ, ποὺ περιλαμβάνονται στὴ συλλογὴ Νιάρχου, καὶ ἡ ἀξία του ὑπολογίζεται σὲ 60.000 δολλάρια. Ὁ πίνακας φέρει τὴν ὑπογραφὴ τοῦ καλλιτέχνου, κάτω δεξιά, καὶ ἔχει διαστάσεις 18 καὶ 3/8X16 καὶ 3/8 ἴντσες. Ὁ Γάλλος ζωγράφος Αὔγουστος Ρενουάρ (1841-1919) θεωρεῖται ὁ «ἀρχηγὸς» τοῦ ἐμπρεσσιονισμοῦ καὶ οἱ πίνακές του, ὅλων τῶν περιόδων, θαυμάζονται γιὰ τὴν χρωματικὴ δύναμη, τὸ φῶς καὶ τὸ σχέδιό τους.

Ἄλλος ἕνας πίνακας τοῦ Ρενουάρ: «Πλὰς ντὲ λὰ Τρινιτέ». Ἡ ἀξία τοῦ πίνακος ὑπολογίζεται σήμερα σὲ 100.000 δολλάρια. Ἀγοράσθηκε, πρὶν ἀπὸ λίγο χρονικὸ διάστημα, ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία Καλῶν Τεχνῶν τῆς Χονολουλοῦ, στὴν ὁποία ἀνῆκε. Ὁ πίνακας ἔχει διαστάσεις 21½X26 ἴντσες. Ἡ ὑπογραφὴ τοῦ καλιτέχνου βρίσκεται κάτω ἀριστερά.

Τὸ ἑλληνικὸ κοινὸ καλεῖται νὰ θαυμάση ἀριστουργήματα ἀνεκλίμπτα, ποὺ καλύπτουν πέντε αἰῶνες στὴ ζωγραφικὴ

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τοῦ Σεζὰν εἶναι «Τὸ μαῦρο ρολόϊ». Ὁ πίνακας ἀγοράσθηκε στὴν ἀρχὴ ἀπὸ τὸν Ἐμίλιο Ζολᾶ (φίλο, ὡς μιὰ ὡρισμένη ἐποχή, τοῦ μεγαλοφυοῦς καλλιτέχνου) καὶ ἀνῆκε τελευταία στὴ συλλογὴ Ἔντουαρντ Ρόμπινσον. Ἡ σημερινὴ ἐμπορική του ἀξία ὑπολογίζεται γύρω στὶς 250.000 δολλάρια. Ὁ Πὼλ Σεζὰν (1839-1906) ξεκίνησε ἀπὸ τὸν ἐμπρεσσιονισμό, ἀλλὰ ἔδωσε στὸ ἔργο του τὰ ζωντανὰ σπέρματα τοῦ ἐξπρεσσιονισμοῦ, γι' αὐτὸ καὶ θεωρεῖται ὁ πατέρας τῆς σύγχρονης ζωγραφικῆς.

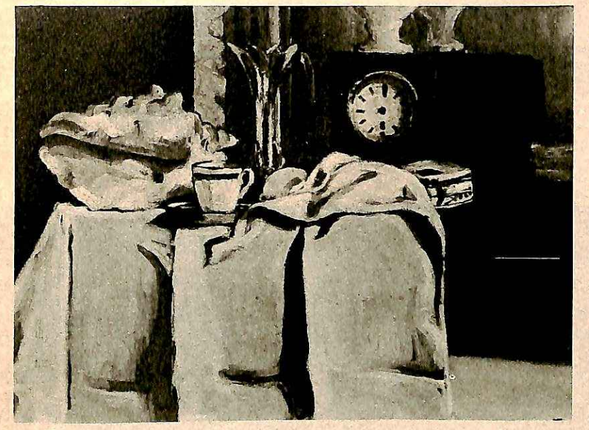

Ἡ συλλογὴ περιλαμβάνει καὶ ἕνιαν Ματίς, ποὺ θεωρεῖται σήμερα σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα δημιουργήματα τοῦ καλλιτέχνου. Ὁ τίτλος του εἶναι τὸ «Δεῖπνο» καὶ ἡ ἀξία του ἀνέρχεται σὲ 150.000 δολλάρια περίπου. Κάτω ἀριστερά, ὑπάρχουν τὰ ἀρχικὰ «Η.Μ.». Ὁ Ἀνρὺ Ματίς, ἀπὸ τοὺς κορυφαίους ζωγράφους τῆς ἐποχῆς μας, γεννήθηκε τὸ 1869 καὶ πέθανε τὸ 1954.

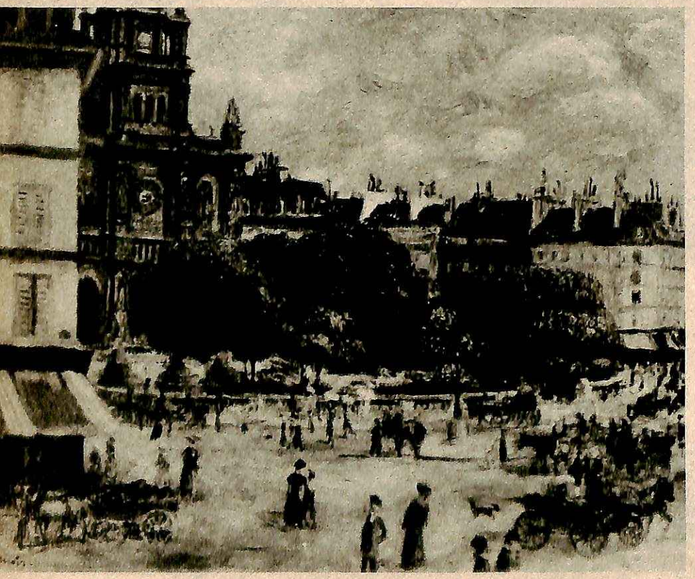

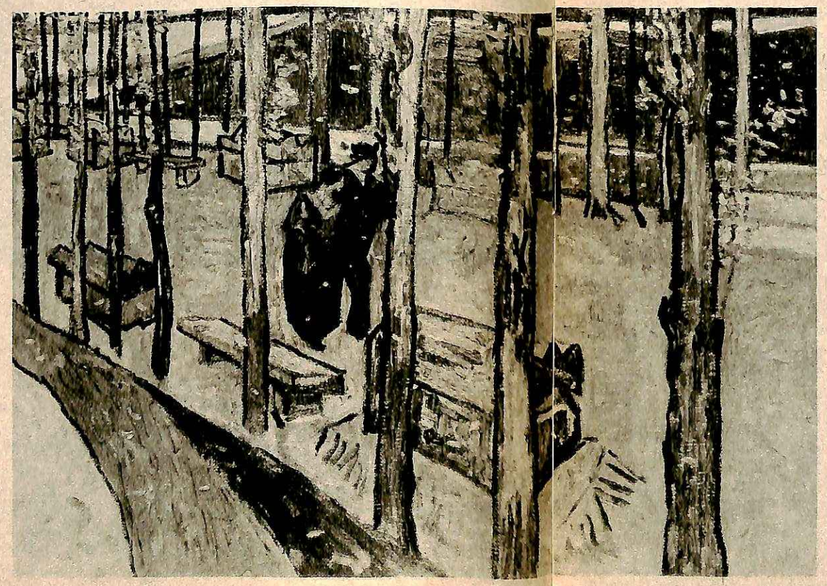

Τὰ «Ἠλύσια Πεδία», στὴν Ἄρλ, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἔργα τῶν τριῶν τελευταίων χρόνων τοῦ Βὰν Γκόγκ, ἐπηρεασμένο χρωματικὰ ἀπὸ τὴν τεχνοτροπία τοῦ Γκωγκέν, ποὺ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ εἶχε ἐπισκεφθῆ τὸν Βὰν Γκόγκ κ' ἔζησε γιὰ ἕνα διάστημα μαζύ του. Ἡ ἀξία τοῦ πίνακος (διαστάσεις 29X36½) ὑπολογίζεται σήμερα σὲ 200.000 δολλ.

Ἀπὸ τοὺς πιὸ γνωστοὺς καὶ πιὸ σημαντικοὺς πίνακες τοῦ Σεζὰν εἶναι ἡ «Αὐτοπροσωπογραφία» του. Μὲ τὸν γαλλικὸ τίτλο εἶναι «Ὁ Σεζὰν, μὲ σκληρὸ καπέλλο». Πρὶν περιέλθη στὴν ἰδιοκτησία τοῦ κ. Νιάρχου, ἀνῆκε στὴν συλλογὴ Γκαστὸν Μπερνχάϊμ ντὲ Βιλλέ.

Πετώντας μὲ ταχύτητα ἑκατοντάδων χιλιομέτρων τὴν ὥρα, ἑξῆντα περίπου πίνακες τῆς συλλογῆς Σταύρου Νιάρχου καὶ τρία γλυπτά —ἔργα καὶ τὰ τρία τοῦ Ντεγκά— ἔφθασαν πρὶν ἀπὸ τρεῖς ἑβδομάδες στὴν Ἀθήνα καὶ σήμερα ἐκτίθενται στὸ μέγαρο τοῦ Ζαππείου. Ἡ ἀμέσως προηγούμενη παρουσίασή τους εἶχε γίνει μεταξὺ 23ης Μαΐου καὶ 29ης Ἰουνίου στὴν «Ταίητ Γκάλλερυ» τοῦ Λονδίνου ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ Καλλιτεχνικοῦ Συμβουλίου τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Τὴν θαυμαστὴ συλλογή, ποὺ ἕνας μόνο πίνακάς της, «Ἡ Ἀποκαθήλωση», τοῦ Γκρέκο, ἀξίζει 400.000 δολλάρια, εἶχαν πιὸ πρὶν χαρῆ δυὸ ἀκόμα μεγάλες πολιτεῖες, ἡ Βοστώνη τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ ἡ Ὀττάβα τοῦ Καναδᾶ.

Σήμερα ὁ κ. Νιάρχος βομβαρδίζεται κυριολεκτικὰ μὲ αἰτήσεις δανεισμοῦ τῆς συλλογῆς του γιὰ νὰ ἐκτεθῆ σὲ διάφορα μουσεῖα καὶ πινακοθῆκες. Κι ὅμως δὲν ἔχουν περάσει ἀκόμη δέκα χρόνια ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἀπέκτησε τὸν πρῶτο του πίνακα, ἕνα ἔργο τοῦ Ἀμερικανοῦ Γουίνσλοου Χόμερ, ἀντὶ 5.000 δολλαρίων. Ἀπὸ τότε ἡ συλλογὴ Νιάρχου πλουτίζεται συνεχῶς μὲ ἀριστουργήματα καὶ τώρα περιέχει πίνακες, ποὺ ἡ ἀξία τους, ἂν πάρουμε ὡς μονάδα τὴν τιμὴ τοῦ πρώτου ἀποκτήματος, εἶναι χιλιαπλάσια.

Ὁ δεύτερος πίνακας ποὺ ἀγοράσθηκε ἀπὸ τὸν κ. Νιάρχο ἦταν ἕνας Ρενουὰρ μὲ τίτλο «Ὁ κῆπος τοῦ ταχυδρομείου», ποὺ προσεφέρθη ὡς δῶρο στὴν κ. Νιάρχου. Ὕστερα ἀπὸ λίγο δυὸ ἄλλοι Ρενουὰρ προσετέθησαν στὴ συλλογὴ καὶ τὸ 1953 ὁ κ. Νιάρχος διέθετε 50.000 δολλάρια γιὰ νὰ προσθέση στὴ συλλογή του ἕνα Βὰν Γκόγκ, τὰ «Γαϊδουράγκαθα», ποὺ ἡ ἀξία τους σήμερα ἔχει διπλασιασθῆ.

Μὲ ἐπιταχυνόμενο ρυθμὸ συνεχίσθηκαν οἱ ἀγορὲς πινάκων καὶ τώρα ἡ μοναδικὴ αὐτὴ συλλογὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο Μοννάρ, τέσσερις Σεζάν, ἕνα Σαγκάλ, ἕνα Κορώ, πέντε Ντεγκά, ἕνα Ντελακρουά, πέντε Γκωγκέν, ἕνα Ζερικώ, ἑπτὰ Βὰν Γκόγκ, ἕνα Γκόγια, δύο Γκρέκο, δύο Μανέ, ἕνα Ματίς, δύο Μοντιλιάνι, ἕνα Μονέ, ἕνα Πισσαρό, δέκα Ρενουάρ, ἕξη Ρουώ, ἕνα Ροΰμπενς, ἕνα Σεγκονζάκ, ἕνα Σερά, τέσσερις Λωτρέκ, τρεῖς Οὐτρίλλό, ἕνα Βυγιάρ, ἕνα Χόμερ, δύο Μπουντὲν καὶ τρία γλυπτὰ τοῦ Ντεγκά. Δηλαδή, 67 πίνακες, ποὺ ὁ καθένας τους εἶναι καὶ ἕνα ἀριστούργημα, καὶ τὰ τρία γλυπτά.

Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς συλλογῆς Νιάρχου, 40 πίνακες καὶ ἕνα γλυπτό, προέρχεται ἀπὸ τὴ συλλογὴ τοῦ Ἀμερικανοῦ ἠθοποιοῦ τοῦ κινηματογράφου Ἔντουαρντ Ρόμπινσον, ποὺ ἀγοράσθηκε ὁλόκληρη πρὶν μερικὰ χρόνια ἀπὸ τὸν Ἕλληνα μεγαλοεφοπλιστή.

Ἐκεῖνο ποὺ ἀξίζει καὶ πάλι νὰ ὑπογραμμισθῆ εἶναι ὅτι ὁ κ. Νιάρχος ἄρχισε νὰ σχηματίζη τὴ συλλογή του μόλις τὴν ἄνοιξη τοῦ 1949 καὶ σὲ διάστημα λιγώτερο ἀπὸ 10 χρόνια συγκέντρωσε πολυαρίθμους πίνακες —κυρίως τῆς Γαλλικῆς Ἐμπρεσσιονιστικῆς καὶ μετὰ-Ἐμπρεσσιονιστικῆς σχολῆς— στοὺς ὁποίους περιλαμβάνονται κατὰ μεγάλο ποσοστὸ ἔργα τεράστιας καλλιτεχνικῆς καὶ ἐμπορικῆς ἀξίας. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς πίνακες, ὅπως τὸ «Μαῦρο Ρολόϊ» καὶ ἡ «Αὐτοπροσωπογραφία» τοῦ Σεζάν, τὸ «Πορτραῖτο τοῦ Μπάρμπα-Τανγκὸ» καὶ τὰ «Ἡλύσια Πεδία» τοῦ Βὰν Γκὸγκ, εἶναι πασίγνωστα ἀριστουργήματα. Στὴ συλλογὴ ὑπάρχουν ἀκόμη τέσσερις ξεχωριστοὶ πίνακες τοῦ Γκωγκέν, ἕνας ἀνεκτίμητος Ματίς, «Τὸ δεῖπνον», καὶ αὐτὸ ποὺ ἀπὸ τὸν περισσότερο κόσμο θεωρεῖται τὸ σπουδαιότερο ἔργο τῆς συλλογῆς τοῦ κ. Νιάρχου, ἡ «Ἀποκαθήλωση», τοῦ Γκρέκο, ποὺ ἀνῆκε ἀρχικὰ στὴ συλλογὴ πινάκων τῆς Κομίσσης ντὲ λὰ Μπερωντέρ.

Στὴν παρουσίαση τῆς συλλογῆς Νιάρχου στὸ ἀθηναϊκὸ κοινὸ βοήθησαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τῆς Ἐθνικῆς Πινακοθήκης κ. Καλλιγᾶ, ἡ δίς Μπάρμπαρα Χέαρ, ποὺ ἦλθε εἰδικὰ ἀπὸ τὸ Λονδῖνο καὶ ὁ κ. Χάρρυ Α. Μπρούκς, τῆς μεγάλης ἀμερικανικῆς ἑταιρίας ἐμπορίου ἔργων τέχνης Μ. Νέντλερ καὶ Σία, τῆς Νέας Ὑόρκης, ποὺ ἦλθε ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ πρωτεύουσα γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό.

Ἡ «Ἰταλίς», τοῦ Κάμιλλου Κορώ. Φιλοτεχνημένη πέντε χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸν θάνατό του, εἶναι ἕνα ἄφθαστο δεῖγμα τῆς ἀπέραντης χρωματικῆς εὐαισθησίας τοῦ μεγάλου Γάλλου ζωγράφου, ποὺ εἶναι περισσότερο γνωστὸς ὡς ὁ ἀνυπέρβλητος τοπιογράφος τῆς Γαλλίας, προπομπὸς τοῦ ἐμπρεσσιονισμοῦ (1796-1876). Τιμή: 250.000 δολλάρια.

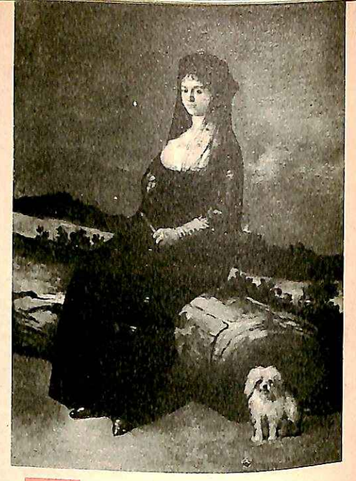

Γκόγια: «Πορτραῖτο τῆς Ντόνας Ζοακίνα Καντάντο». Ἕνα δεῖγμα τῆς καλλιτεχνικῆς δυνάμεως τοῦ Φραντσίσκο Ζοζὲ ντὲ Γκόγια ὑ Λουσιέντες, τοῦ μεγάλου Ἱσπανοῦ ζωγράφου, ποὺ γεννήθηκε τὸ 1746 καὶ πέθανε τὸ 1828.

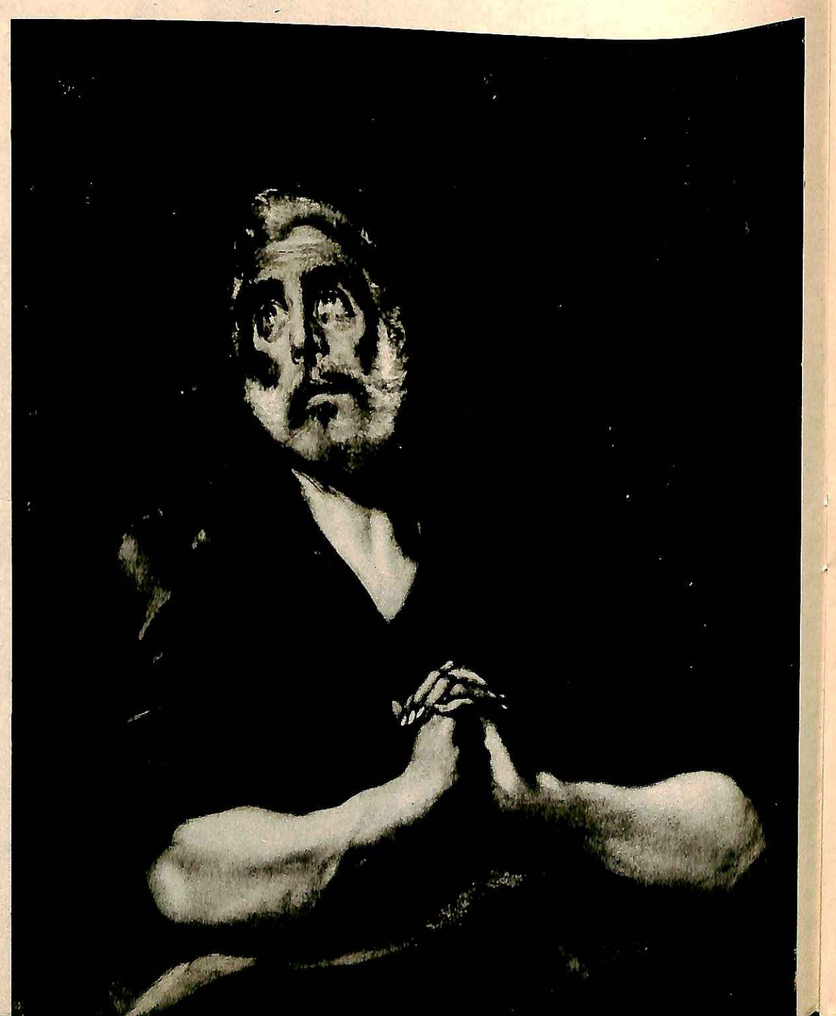

Τὸ «Κεφάλι ἑνὸς νεαροῦ Ἰταλοῦ» εἶναι δημιουργία τῶν μαθητικῶν χρόνων τοῦ Ἀντγκαρ Ντεγκά. Βρέθηκε στὸ ἀτελιὲ τοῦ ζωγράφου μετὰ τὸν θάνατό του καὶ πουλήθηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν Ἰούλιο τοῦ 1919 στὸν σὲρ Λιούϊς Φέργκιουσσον. Ὁ Ντεγκά, ἀπὸ τὰ ἐπίλεκτα στελέχη τοῦ γαλλικοῦ ἐμπρεσσιονισμοῦ, γεννήθηκε τὸ 1834 καὶ πέθανε τὸ 1917, εἶναι δὲ ἰδιαίτερα γνωστὸς γιὰ τὶς γεμᾶτες κίνηση συνθέσεις του ἀπὸ τὸν κόσμο τῆς σκηνῆς καὶ τοῦ μπαλλέτου.

Στὴν συλλογὴ ὑπάρχει καὶ ἕνας δεύτερος Γκρέκο, μὲ τὸν τίτλο «Ὁ Ἅγιος Πέτρος σὲ ἔκσταση». Ὁ Δομίνικος Θεοτοκόπουλος, ὁ Ἕλλην, εἶχε ἀποδώσει σὲ πολλοὺς πίνακες τὸ ἴδιο θέμα καὶ μὲ ἐλάχιστες παραλλαγές. Ὁ μεγαλοφυὴς ζωγράφος γεννήθηκε στὴν Κρήτη τὸ 1548 καὶ πέθανε στὴν Ἱσπανία τὸ 1614, θεωρεῖται δὲ ὡς ὁ «μεγαλύτερος Ἐπαναστάτης τῆς Ἀναγεννήσεως».

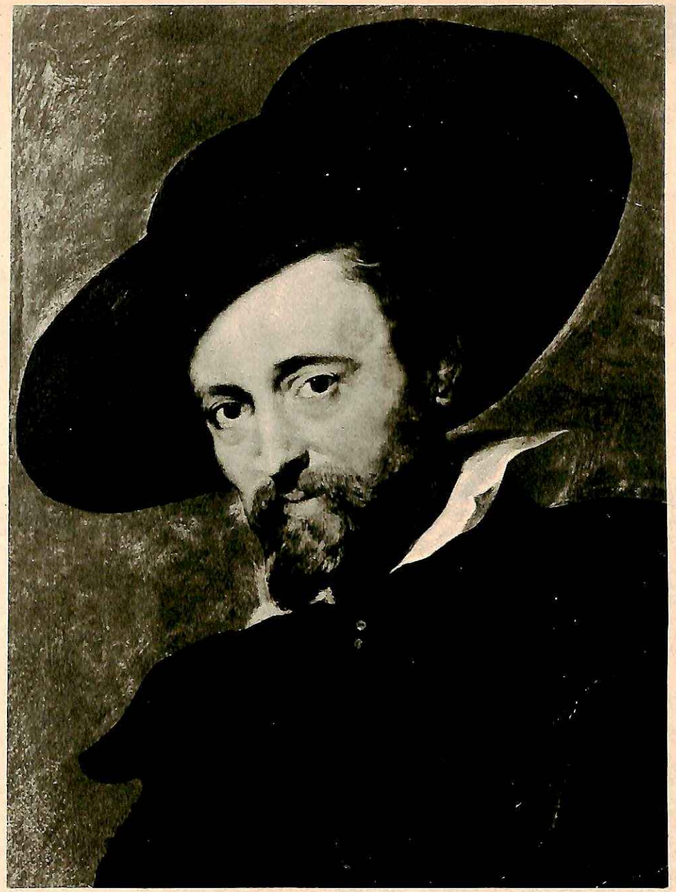

Ἑκατὸν εἴκοσι πέντε χιλιάδες δολλάρια περίπου εἶναι ἡ σημερινὴ ἀξία τῆς «Αὐτοπροσωπογραφίας» τοῦ Ρεμπρὰντ. Πρὶν ἀγορασθῆ ἀπὸ τὸν κ. Νιάρχο, ἀνῆκε στὸν δοῦκα τοῦ Ἀρενμπέργκ. Ὁ Πέτρος Ρουμπένς θεωρεῖται ὡς ὁ μεγαλύτερος Φλαμανδὸς ζωγράφος. Γεννήθηκε τὸ 1577 καὶ πέθανε τὸ 1640.

Μιὰ φωνὴ ἀπὸ τοὺς βράχους» εἶναι ὁ τίτλος τῆς ἀκουαρέλλας τοῦ Ἀμερικανοῦ ζωγράφου Γουίνσλοου Χάμερ. Ἀγοραασμένος τὸ 1949 ἀποτέλεσε τὸ πρῶτο ἔργο τῆς συλλογῆς Νιάρχου καὶ ἡ ἀξία του ὑπολογίζεται σήμερα σὲ 25.000 δολλάρια. Τὸ μέγεθος τοῦ πίνακος εἶναι 20 καὶ 3/4Χ29 καὶ 3/4 ἴντσες. Ὁ Χάμερ (1836-1910) θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἀμερικανοὺς ζωγράφους.

Τοπίο τῆς Βρεττάνης», τοῦ Πὼλ Γκωγκέν. Ὁ πίνακας, ποὺ ἡ ἀξία του ἀνέρχεται σὲ 85.000 δολλάρια, φέρει τὴν ὑπογραφὴ τοῦ ζωγράφου κάτω ἀριστερά, «Π. Γκωγκέν, 88». Χρωματικά, ὁ πίνακας εἶναι ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὴν γνωριμία τοῦ Γκωγκὲν μὲ τὴν Ταϊτή. Ὁ μεγάλος ἐμπρεσσονιστής, σύντροφος τοῦ Βὰν Γκόγκ στὴν Ἄρλ, γεννήθηκε τὸ 1848 καὶ πέθανε σὲ ἐσχάτη ἔνδεια, τὸ ἔτος 1903, στὴ νῆσο Ταϊτή.

Ἐκκλησία κάτω ἀπὸ τὰ χιόνια» εἶναι ὁ τίτλος ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πρώτους πίνακες τοῦ Βικέντιου βὰν Γκόγκ. Εἶναι προφανὲς ὅτι τὸ ἔργο αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὴν μετέπειτα τεχνοτροπία τοῦ διασήμου καλλιτέχνου. Ὁ Βὰν Γκόγκ γεννήθηκε τὸ 1853 καὶ ηὐτοκτόνησε τὸ 1890 στὴν Ἄρλ τῆς Γαλλίας.

Σὲ ἑξῆντα χιλιάδες δολλάρια ὑπολογίζεται ἡ ἀξία τοῦ πίνακος τοῦ Ἀμεντέο Μοντιλιάνι (1884-1920) «Πορτρὲτο γυναίκας». Τὸ ἔργο, πρὶν ἀγορασθῆ ἀπὸ τὸν κ. Νιάρχο, ἀνῆκε κι αὐτὸ στὴ συλλογὴ τοῦ Ἔντ. Ρόμπινσον.

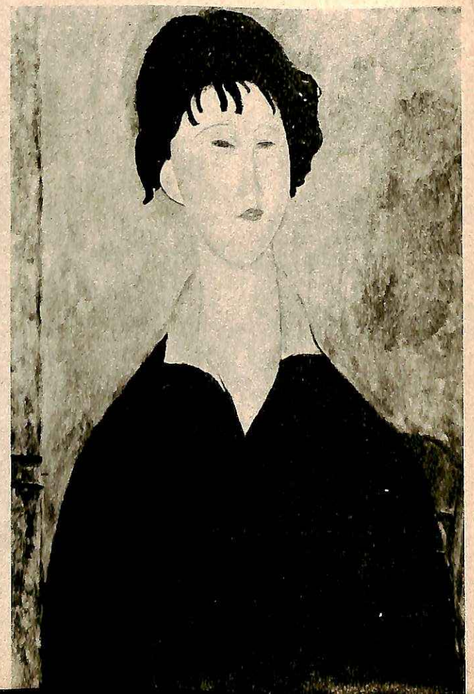

Τοπίο»: Ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα ἔργα τοῦ Βὰν Γκόγκ, ποὺ ἡ ἀξία του ὑπολογίζεται σὲ 150.000 δολλάρια. Οἱ διαστάσεις τοῦ πίνακος εἶναι 23,5Χ19 καὶ 1)8 ἴντσες. Ὁ μεγάλος καλλιτέχνης βρισκόταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὶς τελευταῖες ἀναλαμπὲς τοῦ πνεύματός του. Λίγο ἀργότερα κλείστηκε σὲ ἄσυλο φρενοβλαβῶν, ὅπου καὶ ηὐτοκτόνησε.

Ὁ Ἀριστείδης Μπριὰν στοὺς «Ἀμπασσαντὲρ» εἶναι ὁ τίτλος ἑνὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς πίνακες τοῦ Τουλοὺζ Λωτρὲκ, ποὺ περιλαμβάνει ἡ συλλογή. Ὁ πίνακας ἔγινε γιὰ νὰ διαφημίση τὸν Μπρὰν καὶ τὸ περίφημο κομπαρέ του, σήμερα ὅμως ἡ ἀξία του ὑπολογίζεται σὲ 60.000 δολλάρια. Τὸ ἔργο εἶναι «γκουάς» καὶ ἀκουαρέλλα, σὲ χαρτὶ κολλημένο σὲ μουσεμᾶ. Ὁ Ἀνρὺ ντὲ Τουλοὺζ Λωτρὲκ (ὁ ἀνάπηρος γόνος μιᾶς ἀριστοκρατικῆς γαλλικῆς οἰκογενείας) γεννήθηκε τὸ 1864 καὶ πέθανε τὸ 1901.

Ὁ μοναδικὸς Σαγκὰλ τῆς συλλογῆς ἔχει τὸν τίτλο «Ραββῖνος μὲ Ταράχ» καὶ ἀνῆκε ἄλλοτε στὴ συλλογὴ τοῦ ἠθοποιοῦ τοῦ Χόλλυγουντ Ἔντουαρντ Ρόμπινσον. Διαστάσεις: 24Χ18,5 ἴντσες. Ὁ Μὰρκ Σαγκὰλ θεωρεῖται ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τοῦ ὑπερρεαλισμοῦ. Γεννήθηκε στὰ 1887.

(Φωτ. Dalmas)

Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ἐργάζεται σκληρὰ γιὰ νὰ προσφέρη στὴν ἀγαπημένη του Ἴρα κάθε ἄνεση καὶ πολυτέλεια. «Γιὰ τὶς διακοπές μας, λέει ἡ νεαρὴ σύζυγος, ὁ Ἀλφόνσος μοῦ χάρισε αὐτὴ τὴν παραδείσια γωνιά, κοντὰ στὴν Μαλάγα τῆς Ἀνδαλουσίας»

-Ὁ γάμος μου δὲν ἦταν ἀνοησία!

Τρία χρόνια μετὰ τὴν ἕνωση ποὺ εἶχε προκαλέσει τόσο θόρυβο ἡ Ἴρα - ἡ «νύφη ποὺ χρειαζόταν παιδαγωγό» - ἐξομολογεῖται :

Ἐδῶ καὶ τρία χρόνια, διακόσιες χιλιάδες Ἰταλοί, συνωθούμενοι στὰ μουράγια, στὰ γεφύρια, καὶ στὰ «παλάτσα» τῆς Βενετίας, φώναζαν μ' ἐνθουσιασμό.

— Τσιάο, μπαμπίνα!

Στὸ Γκρὰντ Κανάλ, μέσα στὴ γαμήλια γόνδολα, ποὺ τὴν ἔσπρωχναν δυὸ γονδολιέρηδες ντυμένοι μὲ τὰ χρώματα τοῦ οἴκου Φύρστενμπεργκ, ἡ Ἴρα ντὲ Φύρστενμπεργκ, δεκαπέντε τότε χρονῶν, χαμογελοῦσε κάτω ἀπὸ τὸ πάλλευκο νυφικὸ πέπλο της, στὸ πλευρὸ τοῦ Ἀλφόνσο ντὲ Χόχενλοε, ποὺ μόλις πρὶν λίγο εἶχε γίνει σύζυγός της. Ἡ Ἴρα πέρα ἀπὸ τὴ συγκίνηση τοῦ γεγονότος, ἀναλογιζόταν ἐκείνη τὴν ὥρα, πὼς ἦταν ἡ νεώτερη νύφη τῆς χρονιᾶς.

Ἀνάμεσα στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Σεβαστιανοῦ καὶ στὸ Παλάτσο Μπραντολίνι, ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ κομμωτής της, γλίστρησε καὶ ἔπεσε στὸ κανάλι. Ἡ Ἴρα φώναξε τότε γελώντας. «Γοῦρι. Θὰ μᾶς φέρη εὐτυχία». Ἀνάμεσα στὴν εἴσοδο τοῦ παλάτσο καὶ στὴν τραπεζαρία, ὅπου κάτω ἀπὸ τοὺς βαρύτιμους πολυέλαιους εἶχαν συγκεντρωθῆ πεντακόσιοι προσκεκλημένοι, ὅλη ἡ ἀφρόκρεμα τῆς διεθνοῦς ἀριστοκρατίας, ἡ Ἴρα ἔβαλε τὰ κλάματα. Εἶπαν τότε οἱ σώφρονες:

— Αὐτὸς ὁ γάμος εἶναι μιὰ ἀνοησία. Εἶναι ἀδύνατον νὰ πάη καλά. Εἶναι ἀκόμη παιδὶ καὶ δὲν ἔχει οὔτε τὰ μισὰ χρόνια τοῦ ἄντρα της.

Ὁ Ἀλφόνσος ἦταν τότε τριάντα ἑνὸς ἐτῶν.

Κατόπιν ἡ Ἴρα ντὲ Φύρστενμπεργκ, πριγκίπισσα πιὰ τοῦ Χοχενλόε - Πάνγκενμπουργκ, ἀποχαιρέτησε τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους καὶ ἔφυγε. Ἔφυγε γιὰ τὸ Μεξικὸ ὅπου ζοῦσε ὁ ἄντρας της. Δεκάξη μῆνες ἀργότερα, ἀκούστηκε ὅτι εἶχε ἀποκτήσει ἕνα ἀγοράκι. Οἱ περισσότεροι ξένοι ξέχασαν τὴν ὑπόθεση. Ἄλλοι, οἱ πιὸ κουτσομπόληδες, περίμεναν νὰ φθάσουν τὰ νέα ποὺ θὰ ἐπαληθεύαν τὶς δυσοίωνες προβλέψεις τους. Καὶ περίμεναν ἄδικα, τρία ὁλόκληρα χρόνια.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 27

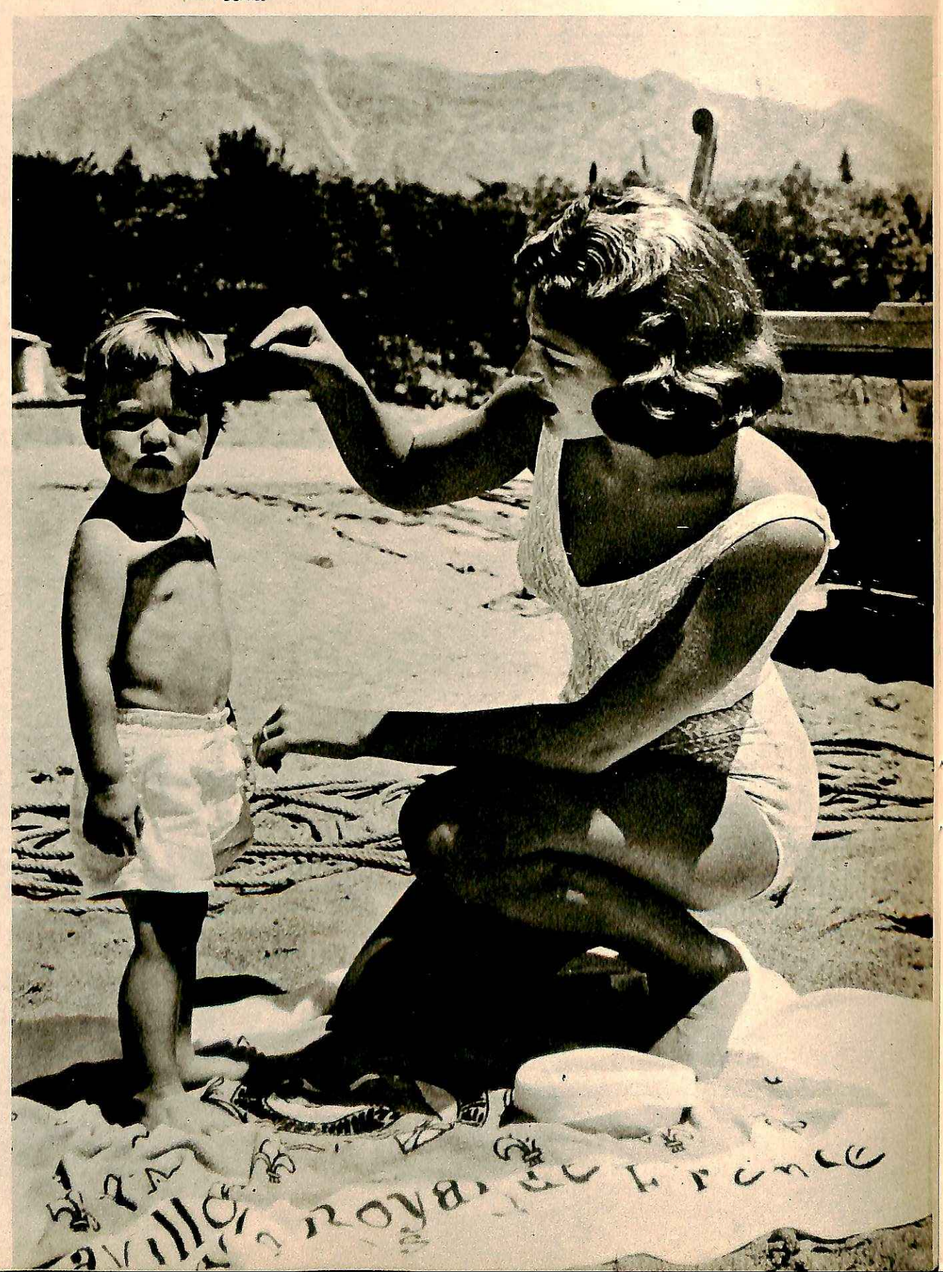

Ο ΚΡΙΣΤΟΦΟ μεγαλώνει γρήγορα καὶ μπορεῖ πιὰ νὰ κάνη μπάνιο μαζὶ μὲ τὴν εὐτυχισμένη μητέρα του. Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ γεννηθῆ, οἱ δύσπιστοι ὑπεδείκνυαν πάλι τὴν «ἀνοησία» στὴν Ἴρα. «Νὰ γίνης μητέρα σὲ ἡλικία 17 χρονῶν; Δὲν εἶναι σοβαρὰ πράγματα αὐτά». Ἡ Ἴρα, ὅμως, δὲν μετανοιώνει. Ἐλπίζει μάλιστα ὅτι γρήγορα θὰ χαρίση στὸν Κριστόφο καὶ ἄλλα πολλὰ ἀδέλφια.

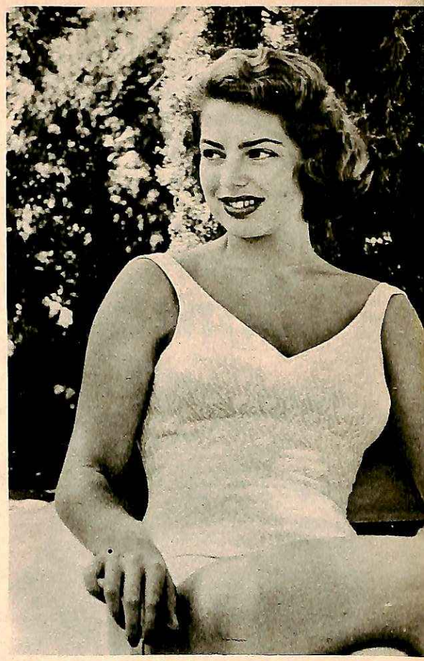

ΗΤΑΝ ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΣΟΦ. ΛΩΡΕΝ

ΚΑΘΕ ΕΥΤΥΧΙΑ ΒΑΣΙΖΕΤΑΙ Σ' ΕΝΑ ΜΥΣΤΙΚΟ. Η ΔΙΚΗ ΤΟΥΣ, ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ

Η ΙΡΑ ΛΑΤΡΕΥΕΙ ΚΥΡΙΟΛΕΚΤΙΚΑ ΤΟ ΧΟΡΟ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΧΑΡΤΟΠΟΙΪΑΣ

Γενική Διεύθυνσις: Ἐλ. Βενιζέλου 10

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΕΝ ΑΙΓΙΩ

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

- ΧΑΡΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ
- ΧΑΡΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΟΣ
- ΧΑΡΤΗΣ ΠΕΡΙΤΥΛΙΞΕΩΣ
- ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΧΑΡΤΟΝΙΩΝ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΠΑΠΥΡΙΣΚΟ

ΤΗΛΕΦΩΝΑ:	Διευθύνοντος	Συμβούλου	30.568
	Ἐντεταλμένου	Συμβούλου	30.567
	Γραφείων		30.566
	Ἐμπορικοῦ Τμήματος		36.605

— Στὴν ἀρχὴ μὲ μεταχειρίσθηκε σὰν παιδί

(Συνέχεια ἀπὸ σελ. 25)

Ἐδῶ καὶ λίγες ἑβδομάδες ἀνάμεσα στοὺς γκρίζους θράχους τῆς Μαλάγας, στὴν πλάζ Μαρμπέλλα, ἡ Ἴρα ἀναδύθηκε ἀπὸ τὴν γαλάζια λίμνη, μπρούτζινη ἀπὸ τὸν ἥλιο τῆς Ἀνδαλουσίας, χαμογέλασε μόλις εἶδε ὅτι οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ τύπου εἶχαν θυμηθῆ τὴν ὕπαρξή της, καὶ μάλιστα τὴν εἶχαν «ξετρυπώσει» τέτοια ἀπίθανη ὥρα.

Κρατώντας ἀπὸ τὸ ἕνα χέρι τὸν Ἀλφόνσο καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸν Κριστόφο, ποὺ ἔκλεισε πιὰ τοὺς δεκαοκτὼ μῆνες του, ἦταν μὲ τὸ χαμόγελό της σὰν νὰ φώναζε σ' ὅλο τὸν κόσμο: «Κέρδισα».

—Τί ἤλθατε νὰ μάθετε; τοὺς ρώτησε. Τὴν ἱστορία μιᾶς ἀπογοητεύσεως; Τότε πρέπει νὰ πᾶτε ἀλλοῦ. Ἔτσι δὲν εἶναι, Ἀλφόνσο;

—Ναί, ἀγάπη μου, χαμογέλασε ὁ Ἀλφόνσος.

—Ὅταν παντρεύτηκα, ἤξερα καλὰ ὅτι ὁ κόσμος ἔλεγε μέσα του: «Μὰ αὐτὸς εἶναι πολὺ γέρος γι' αὐτὸ τὸ παιδί». Σήμερα, ἂν μιὰ φίλη μου, στὴ δική μου ἡλικία, ἐρωτευόταν ἕναν ἄντρα κατὰ πολὺ μεγαλύτερό της, καὶ μοῦ ζήταγε τὴ συμβουλή, θὰ τῆς ἔλεγα ἀπερίφραστα: «Τὸν ἀγαπᾶς;». Ἂν μοῦλεγε ὅτι εἶναι σίγουρη, θὰ τὴν προέτρεπα νὰ μὴ διστάση. «Ἀγνόησε τὴ διαφορὰ τῆς ἡλικίας, γιατὶ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. Ἀλλὰ μὴν πιστέψης ὅτι θὰ ὀρῆς τὴν εὐτυχία ἁπλῶς καὶ μόνο γιατὶ θὰ βγῆς ἀπὸ τὴν ἐκκλησία καὶ θὰ σὲ ἔχουν γεμίσει μὲ γαμήλια δῶρα. Γιατὶ τὴν εὐτυχία τὴν κάνουμε μόνοι μας.

»Ἔχομε καὶ μεῖς τὰ μικρὰ μυστικά μας, ἀλλὰ πιστεύω, ὅτι εἶναι σχεδὸν τὰ ἴδια μὲ τὰ μυστικὰ κάθε ἄλλου γάμου.

» Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα κατανόηση. Πιστεύω ἀπόλυτα, ὅτι καὶ ὁ δικός μας γάμος θὰ μποροῦσε νὰ ναυαγήση. Εὐτυχῶς ὁ Ἀλφόνσος κατάλαβε πῶς ἤμουν ἀκόμη ἕνα παιδί. Στοὺς πρώτους μῆνες τοῦ γάμου μας εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ μὲ μεταχειρισθῆ σὰν παιδὶ καὶ ὄχι σὰν «πραγματική» γυναῖκα.

»Ἔκανα πολλὰ καπρίτσια. Ὅταν ἦταν παράλογα μὲ μάλωνε. Ὅταν μποροῦσαν νὰ ἱκανοποιηθοῦν, τὰ δεχόταν.

»Μιὰ μέρα στὸ Μεξικὸ —στὶς ἀρχὲς τοῦ γάμου μας— ἔκλαιγα ἀπὸ τὸ πρωΐ. Μόλις εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴ δουλειά του. Ξέρετε, ὁ Ἀλφόνσος ἔχει δύο ἐπιχειρήσεις αὐτοκινήτων, τὴ μία στὸ Μεξικὸ καὶ τὴν ἄλλη στὸ Τέξας. «Τί συμβαίνει, Ἴρα;», μὲ ρώτησε. «Σπέπτομαι τὴ μαμά». Αὐτός, ποὺ δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου ὁ χορός, ἔτρεξε ἀμέσως στὸ τηλέφωνο. Κάλεσε ὅλους τοὺς συνομηλίκους μου ποὺ ξέραμε σ' ἕνα χορὸ ἐκ τοῦ προχείρου. Καὶ τότε συνέβη τὸ πιὸ θαυμαστὸ πρᾶγμα στὸν κόσμο. Ἕνας... σεισμός!.

Χόρευα μὲ τὸν Ἀλφόνσο μιὰ σάμπα. Καὶ βρεθήκαμε ξαφνικὰ πεσμένοι πάνω σ' ἕνα τραπέζι. Ὅλοι πανικοβλήθηκαν. Ὁ Ἀλφόνσος μὲ τράβηξε κάτω ἀπὸ ἕνα χοντρὸ τοῖχο. Μοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί: «Μὴ φοβᾶσαι. Θὰ σὲ προφυλάξω ἐγώ». «Τὸ ξέρω», μουρμούρισα. Ἐκείνη τὴ μέρα κατάλαβα τί σημαίνει ἡ ἀγάπη ἑνὸς ἄντρα γιὰ τὴ γυναῖκα του.

ΣΚΛΗΡΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Ὁ Ἀλφόνσος ἐργάζεται ἑπτὰ ἡμέρες τὴν ἑβδομάδα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἐπιχειρήσεις αὐτοκινήτων ἔχει καὶ μιὰ ἑταιρία φρουτοπαραγωγῆς στὴν Καλιφόρνια. Ἀκόμα καὶ τώρα ἐδῶ, στὴ Μαρμπέλλα, εἶναι ἀπησχολημένος μὲ τὸ ξενοδοχεῖο ποὺ θὰ κτίση κοντὰ στὸ σπίτι μας. Κάθε πρωῒ περνάει πολλὲς ὧρες μὲ τὸν διευθυντή του. Ἐγὼ στὶς ἀρχὲς παραπονιόμουν: «Μὲ παραμελεῖ». Σήμερα, τὸν ρωτάω νὰ μοῦ λέη τὰ μυστικὰ τῆς δουλειᾶς του. Σκέφτομαι πῶς ἕνας ἄντρας ποὺ ἐργάζεται γιὰ νὰ ζήση τὰ παιδιά του καὶ τὴ γυναῖκα του, ἕνα πρᾶγμα τοὐλάχιστον ἀπαιτεῖ: Ἡ γυναίκα του νὰ σέβεται καὶ νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴ δουλειά του.

»Ὁπωσδήποτε, ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία γιὰ μένα εἶναι νὰ βρισκόμαστε οἱ δυό μας μόνοι. Ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω, περνοῦμε τὶς διακοπές μας, μὲ τὴν οἰκογένειά του, τὴ μητέρα του καὶ τὶς τρεῖς ἀδελφές του μὲ τὰ πέντε παιδιά τους. Ἐδῶ στὴ Μαρμπέλλα, καθόμαστε κάθε μέρα δεκαπέντε ἄτομα στὸ τραπέζι.

ΠΛΗΡΗΣ ΣΥΜΠΝΟΙΑ

Ἡ Ἴρα κατόπιν ἀπαρίθμησε τὶς μικρὲς ἀσήμαντες ἴσως γιὰ τοὺς τρίτους λεπτομέρειες, ποὺ ὡστόσο, ἔχουν μεγάλη σημασία γιὰ τὴν εὐτυχία ἑνὸς γάμου.

—Τὰ μπάνια μας, π.χ. Ἐμένα μ' ἀρέσει νὰ κάνω μπάνιο, στὰ ζεστὰ νερὰ τοῦ Μεξικοῦ, στὸ Ἀκαπούλκο. Ἀλλοῦ ἀφοῦ τώρα βρισκόμαστε στὴν Εὐρώπη καὶ τὸ Σεπτέμβριο θὰ πᾶμε στὸ Τυρόλο, ἐκεῖ ποὺ γεννήθηκε ὁ Ἀλφόνσος, κάνω κάθε μέρα τὸ μπάνιο μου μαζύ του, στὰ παγωμένα νερὰ τῶν ὀρεινῶν λιμνῶν.

»Ἔχουμε καταλήξει σὲ ἕνα εἶδος γενικῆς συμφωνίας. Ὁ Ἀλφόνσος μοῦ εἶπε: «Νομίζω ὅτι δὲν θὰ τὰ καταφέρης νὰ γίνης καλὴ ὁδηγός». Κι' ἔτσι ἐγώ, ἡ γυναίκα ἑνὸς ἐμπόρου «Μερσεντές», δὲν ἔμαθα ποτέ μου νὰ ὁδηγῶ αὐτοκίνητο, ὅσο καὶ ἂν τὸ λαχταρῶ. Μὲ τὴ σειρά μου τοῦ εἶπα κι' ἐγώ: «Ξέρεις ὅτι μ' ἀρέσουν τὰ ντεκολτὲ καὶ τὰ φανταχτερὰ καπέλλα. Τὸ ξέρω πὼς ἐσένα δὲν σοῦ ἀρέσουν, ἀλλά...». Ὅποτε μὲ βλέπει λοιπὸν μ' ἕνα σουρρεαλιστικὸ καπέλλο στὸ κεφάλι, κάνει μιὰ μικρὴ γκριμάτσα, ἀλλὰ δὲν λέει λέξη.

Καὶ ρίχνοντας μιὰ εὐτυχισμένη ματιὰ στὸν μικρό της γιό, ἡ πριγκίπισσα Ἴρα σηκώθηκε.

—Ἐλπίζω νὰ κάνω καὶ ἄλλα παιδιά. Τουλάχιστον ἄλλα τρία. Ἀγόρια ἢ κορίτσια, αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει. Καὶ σὲ τριάντα χρόνια, ὅταν θὰ εἶμαι 48 ἐτῶν, νὰ ἔχω στὴν ἀγκαλιὰ μου ἕνα σωρὸ μικρὰ ἐγγονάκια. Ἐσὺ τί λές, Ἀλφόνσο;

Ὁ Ἀλφόνσος δὲν εἶπε τίποτα. Σὲ λίγο ἔφυγαν οἱ τρεῖς τους ἀπὸ τὴν πλάζ. Ἡ «μικρὴ μαμὰ» ὅπως τὴν λένε οἱ χωρικοὶ τῆς Ἀνδαλουσίας, κρατοῦσε πάντα ἀπὸ τὸ ἕνα χέρι τὸν ἄντρα της καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸν Κριστόφο. Τράβηξαν καὶ οἱ τρεῖς γιὰ τὸ σπίτι τους. Γιὰ τὸ σπίτι ποὺ ἀναμφίβολα ἔχει ἐγκατασταθῆ ἡ εὐτυχία. ■■■

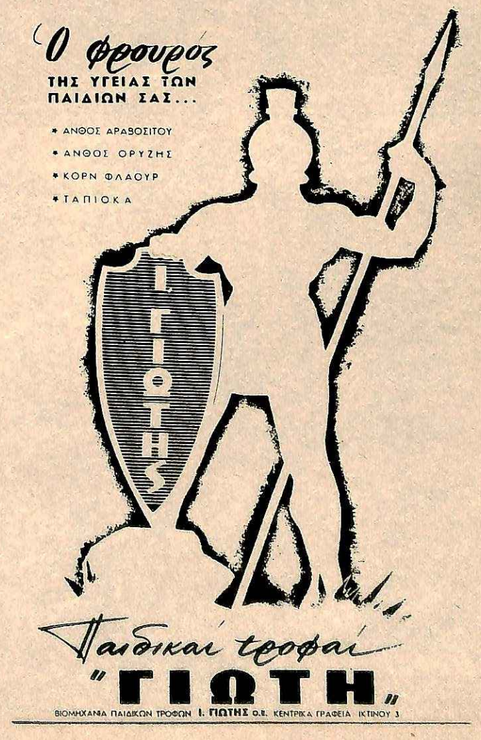

ΑΛΛΑΖΟΥΝ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΚΡΙΤΑΙ:

Η κόρη ἔχει φιληθῆ μόνο μιὰ φορὰ καὶ αὐτὸ στ' ἀστεῖα, σ' ἕνα νούμερο τῆς τηλεοράσεως. Αὐτὰ δήλωσε πανευτυχὴς ἡ σενιόρα Θουλοάγκα, ὅταν τὴν τριγύρισαν οἱ δημοσιογράφοι ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναγγελία τῆς ἀποφάσεως ποὺ ἀνεκήρυξε τὴν κόρη της Λοὺζ Μαρῖνα «Μὶς Ὑφήλιος 1958». Ἡ ἐκλογὴ ὡς γνωστὸν ἔγινε στὸ Λόγκ Μπὴτς, καὶ ἡ δεκαεννιάχρονη Κολομβιανὴ καλλονὴ ποὺ σημειωτέον ἀνεκηρύχθη... ἐθνικὴ ἡρωΐς στὴν πατρίδα της γιὰ τὴν ἐπιτυχία, εἶχε ν' ἀντιμετωπίση ὡραιότατες ἀντιπάλους μέχρι νὰ ἐπικρατήση. Χαρακτηριστικὸ πάντως τῶν ἐφετεινῶν καλλιστείων—ὅπως καὶ τῶν περυσινῶν—εἶναι ὅτι οἱ «θερμὲς καλλονὲς» τοῦ νότου, κατετρόπωσαν τὶς «ψυχρὲς» ἀντιπάλους των τοῦ βορρᾶ. Πραγματικά, ἀπὸ τὸ 1952, ποὺ ἄρχισαν νὰ γίνωνται τὰ καλλιστεῖα τοῦ Λόγκ Μπὴτς, ἐπικρατοῦσαν οἱ βορεινοὶ τύποι. Ἰδανικὸ γυναικείας ὀμορφιᾶς ἦταν τότε ἡ Γκρέης Κέλλυ. Ἀπὸ πέρυσι ὅμως τὰ πράγματα ἀντεστράφησαν. Μὶς Ὑφήλιος 1957, ἡ Περουβιανὴ Γκλάντις Ζένταρ, Μὶς Ὑφήλιος 1958 ἡ Κολομβιανὴ σπουδάστρια τοῦ Κολλεγίου Μαθάλες. Καὶ ἀπὸ τὶς τέσσερις ἑπόμενες 2η ἡ Μὶς Βραζιλία, 3η ἡ Μὶς Χαβάϊ, 4η ἡ Μὶς Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι καὶ 5η ἡ Μὶς Πολωνία. Θρίαμβος τοῦ Νότου!

Πολλὲς ἀπὸ τὶς καλλονὲς ὑπέγραψαν ἤδη δοκιμαστικὰ συμβόλαια στὸν κινηματογράφο καὶ τὴν τηλεόραση. Ἡ Μὶς Ὑφήλιος, συνεβλήθη μὲ οἶκο καλλυντικῶν γιὰ τὴ διαφήμιση τῶν προϊόντων του. Ἐπὶ πλέον ἔλαβε τὸ ἔπαθλο, δηλαδὴ 11.000 δολλάρια καὶ ἕνα πολυτελὲς αὐτοκίνητο. Ὅσο γιὰ τὰ προσόντα ποὺ τῆς ἐξασφάλισαν τὴ νίκη, αὐτὰ εἶναι: Ὕψος 1.62μ. βάρος 52½ κιλά, κ.λ.π. 0,90-0,60-0,90.

«Ἡ Λοὺζ ὅμως, συμπληρώνει ἡ μητέρα της, δὲν σκέπτεται τίποτε ἄλλο, παρὰ τὸν ἄντρα ποὺ ἀγαπᾶ καὶ ποὺ πολὺ σύντομα θὰ γίνη σύζυγός της».

■■■

ΣΤΟ ΛΟΓΚ ΜΠΗΤΣ ΕΝΙΚΗΣΕ Ο ΝΟΤΟΣ

Η ΛΑΤΙΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΟΜΟΡΦΙΑ ΥΠΕΣΚΕΛΙΣΕ ΤΙΣ ΑΓΑΛΜΑΤΩΔΕΙΣ ΚΑΛΛΟΝΕΣ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΣΤΕΡΕΣ ΚΑΛΛΟΝΕΣ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΥΝ ΤΗ ΝΕΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

(Φωτ. Camera Press)

ΔΕΝ ΕΡΑΒΕΥΘΗΚΑΝ ΜΟΝΟ ΟΙ ΚΑΜΠΥΛΕΣ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ Η ΟΛΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ

ΟΙ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΚΑΛΛΟΝΕΣ ΠΟΥ ΕΠΕΛΕΓΗΣΑΝ ΣΤΑ ΗΜΙΤΕΛΙΚΑ. ΤΩΡΑ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ ΝΑ ΚΡΙΘΗ Η ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΤΥΧΗ ΤΟΥΣ. ΔΙΑΚΡΙΝΟΝΤΑΙ ΑΠΟ Τ' ΑΡΙΣΤΕΡΑ: 3η Η ΝΙΚΗΤΡΙΑ «ΜΙΣ ΚΟΛΟΜΒΙΑ» ΚΑΙ 6η Η «ΜΙΣ ΕΛΛΑΣ»

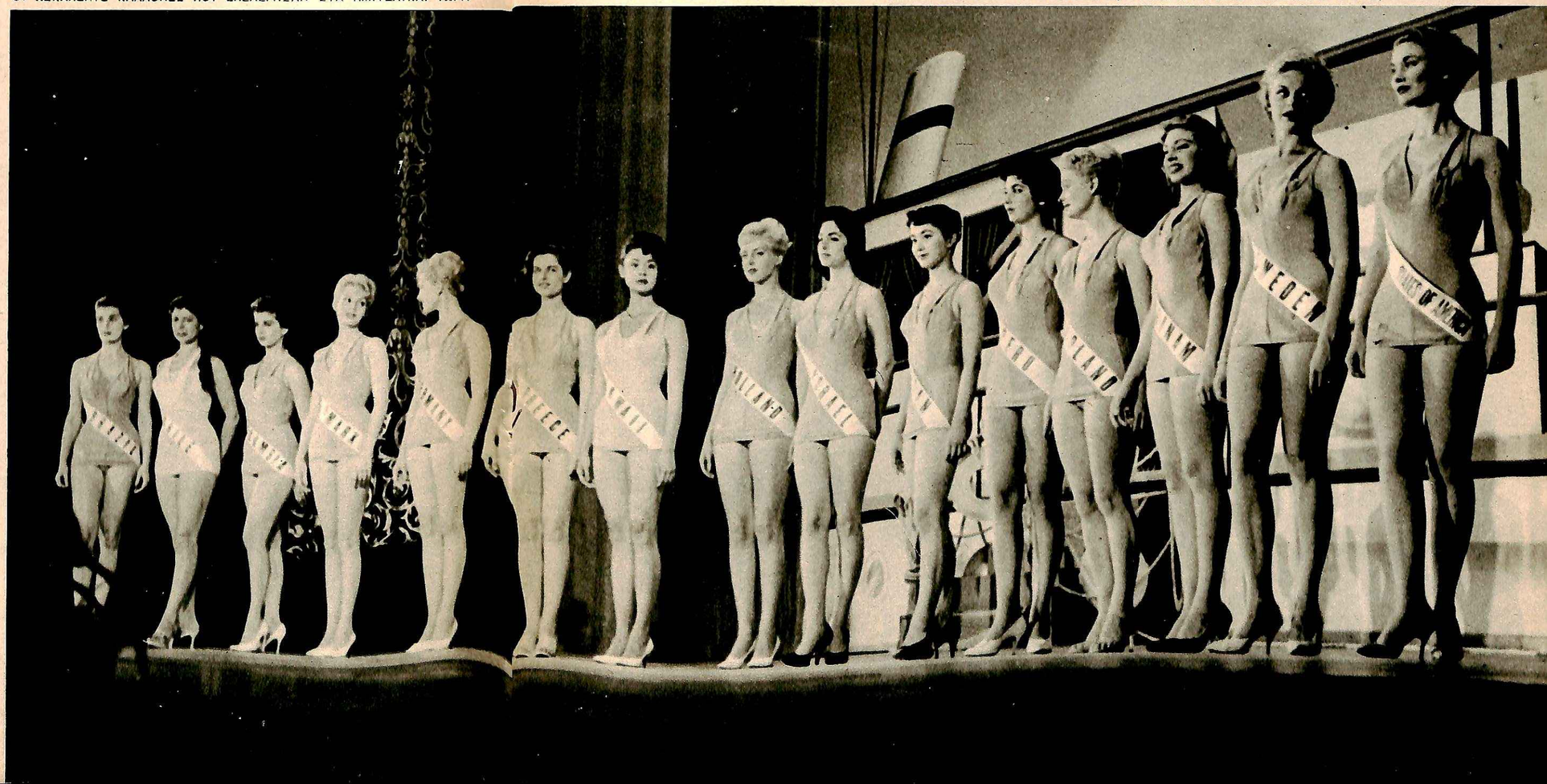

Η ΣΚΑΠΑΝΗ ΕΦΕΡΕ ΣΤΟ ΦΩΣ ΕΝΑ ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΧΩΡΙΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΕΟΛΙΘΙΚΗ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΑΧΑΝΟΥΣ ΚΙΝΑΣ

Η ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ τοῦ πανάρχαιου νεολιθικοῦ οἰκισμοῦ καλύφθηκε μ' ἕνα τεράστιο κτίσμα, ποὺ ἀπετέλεσε τὸ Μουσεῖο τοῦ Πὰν Πό. Ἔτσι οἱ καλύβες καὶ τὰ ἀντικείμενα οἰκιακῆς χρήσεως ἐκτίθενται τώρα στὸ ἴδιο μέρους, ὅπου βρέθηκαν. ⇒

ΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΑΙ τοῦ Μουσείου ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ σχηματίσουν ἄμεση ἀντίληψη. Τὰ εὑρήματα, ὅπως ἡ νεολιθικὴ κυκλικὴ καλύβα τῆς φωτογραφίας, ἐκτίθενται στὸ μέρος ἀνασκαφῆς. ↓

Φωτ. Photo China Servis

Ἔτσι κυλοῦσε ἡ ζωὴ πρὶν 4000 χρόνια

Σ' ὅλα τὰ πλάτη τοῦ κόσμου, ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη φέρνει κάθε μέρα στὸ φῶς χιλιάδες ἀντικείμενα τοῦ ἀγύριστα περασμένου πανάρχαιου, ἀνθρώπινου βίου: Θεμέλια σπιτιῶν, ναῶν καὶ κάστρων. Ἀμφορεῖς καὶ παιδικὰ παιχνίδια. Στολίδια γυναικεῖα καὶ ὅπλα πολέμου. Σ' ἕνα μικρὸ χωριουδάκι τῆς Κίνας, τὸ ἄγνωστο κι' ἀσήμαντο ὡς τὰ χθὲς Πὰν Πό, ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀτομικῆς ἐποχῆς συνάντησε, ἀνασκάπτοντας τὸ ἔδαφος, τὸν νεολιθικὸ πρόγονό του.

Τὸ Πὰν Πό, ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς Κίνας, ἔζησε μερικὲς ἡμέρες ἀσυνήθιστης κινήσεως τὸ 1953, ὅταν ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη ξεσκέπασε 30 κυκλικὲς καλύβες, ἢ μᾶλλον τ' ἀπομεινάρια τους, ποὺ χρησίμευαν ἐδῶ καὶ 4.000 χρόνια γιὰ ἀνθρώπινες κατοικίες. Στὰ θεμέλια καὶ γύρω ἀπὸ αὐτὰ βρέθηκαν ἐπίσης ὅλα τὰ εἴδη τοῦ νοικοκυριοῦ τῶν νεολιθικῶν προγόνων τῶν σημερινῶν Κινέζων καὶ ἀρκετοὶ σκελετοί τους.

Τὰ πολύτιμα πράγματα ἔπρεπε, φυσικά, νὰ προστατευθοῦν καὶ γι' αὐτὸ κτίσθηκαν ἀμέσως μεγάλα περίπτερα ποὺ προστατεύουν τώρα τὰ ἀργιλλώδη ἐρείπια τῶν νεολιθικῶν κτισμάτων.

Τὰ εὑρήματα τοῦ Πὰν Πὸ θεωροῦνται σὰν τὸ μεγαλύτερο καὶ πιὸ καλοδιατηρημένο νεολιθικὸ χωριὸ ποὺ ἀποκαλύφθηκε ποτὲ μέχρι σήμερα. Τὸ παμπάλαιο αὐτὸ χωριό, ποὺ ἀριθμεῖ ζωὴ 40 αἰώνων, δίνει μιὰν ἐξαιρετικὰ ζωντανὴ εἰκόνα τοῦ τρόπου διαβιώσεως καὶ τῶν συνηθειῶν τοῦ νεολιθικοῦ ἀνθρώπου στὴν Κίνα.

Ἕνα τεράστιο περίπτερο περικλείει ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῶν ἀρχαίων κτισμάτων τοῦ χωριοῦ. Διάφορα ἀντικείμενα ποὺ βρέθηκαν, διαπιστώθηκε ὅτι ἦταν στὴν ἐποχή τους σκεύη ποὺ χρησίμευαν στὸ μαγείρευμα. Ἐπίσης ἀντίκρυσαν τὸ φῶς τοῦ ἥλιου, γιὰ πρώτη φορὰ ὕστερα ἀπὸ 4.000 χρόνια, λαγήνια, πιάτα καὶ ἄλλα εἴδη πήλινων δοχείων, στὰ ὁποῖα ἀποθηκευόταν νερό. Ὅλα αὐτὰ ἀφέθηκαν στὶς θέσεις ποὺ βρέθηκαν, χωρὶς νὰ μετακινηθοῦν, ἢ τοποθετήθηκαν στὴ θέση τους ἀφοῦ πρώτα μελετήθηκαν καὶ συναρμολογήθηκαν.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κυρίως περίπτερο, στὸ Πὰν Πὸ, κτίσθηκαν στὶς πλευρές του καὶ δυὸ μεγάλες αἴθουσες, ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὴν ἔκθεση διαφόρων ἄλλων ἀντικειμένων, ποὺ βρέθηκαν στὶς ἀνασκαφές, ἢ ἄλλων ὁμοιωμάτων τῶν εὑρημάτων.

Ἄλλο ἐνδιαφέρον εἶδος εὑρημάτων εἶναι τὰ εἴδη κεραμεικῆς, ποὺ ἀντιπροσωπεύονται ἀπὸ μεγάλη ποικιλία πήλινων δοχείων καὶ πιάτων, μὲ γραφικὲς ἀναπαραστάσεις ψαριῶν, ταράνδων καὶ προσώπων. Τὰ τελευταῖα αὐτὰ διακοίνονται γιὰ τὴν ἀρκετὰ μεγάλη ζωντάνια τῶν χαρακτηριστικῶν τους. Τὰ μάτια, ἡ μύτη, τὸ στόμα ἀναπαριστῶνται μ' ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία. Τέλος, στὸ μουσεῖο ὑπάρχει ὁλόκληρη συλλογὴ κοκκάλινων ἀγκιστριῶν γιὰ ψάρεμα, κοκκάλινων περιδεραίων καὶ σκουλαρικιῶν ἀπὸ πράσινα πετράδια.

Τελειώνοντας πρέπει ν' ἀναφέρουμε ὅτι οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀπόμακρης ἐκείνης ἐποχῆς εἶχαν ἐγκαταλείψει πρὸ πολλοῦ τὸν νομαδικὸ βίο καὶ ζοῦσαν μιὰ σαφῶς καθωρισμένη κοινωνικὴ ζωή. Οἱ ἀσχολίες τοῦ ἀρχηγοῦ τους ἦταν κατὰ κανόνα γεωργικές. Φυσικά, οἱ νεολιθικοὶ γεωργοὶ δὲν ξεχνοῦσαν καὶ τὸ κυνήγι, τὸ ψάρεμα καὶ τὸ μάζεμα ἄγριων νόρτων. Τὰ κύρια ἐργαλεῖα τους, ὅπως διαπιστώθηκε, ἦταν πέτρινα καὶ κατασκευασμένα μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιμέλεια καὶ τέχνη, ἐνῶ τὰ πήλινα δοχεῖα χρησιμοποιοῦνταν σὲ μεγάλη ἔκταση γιὰ μαγείρευμα καὶ ἀποθήκευση. Γενικά, ὅλα τὰ εὑρήματα ἀπέδειξαν ὅτι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ τεννική, ἀλλὰ καὶ οἱ καλὲς τέννες βρίσκοντουσαν σὲ ἐξαιρετικὰ ψηλὸ ἐπίπεδο. ■■■

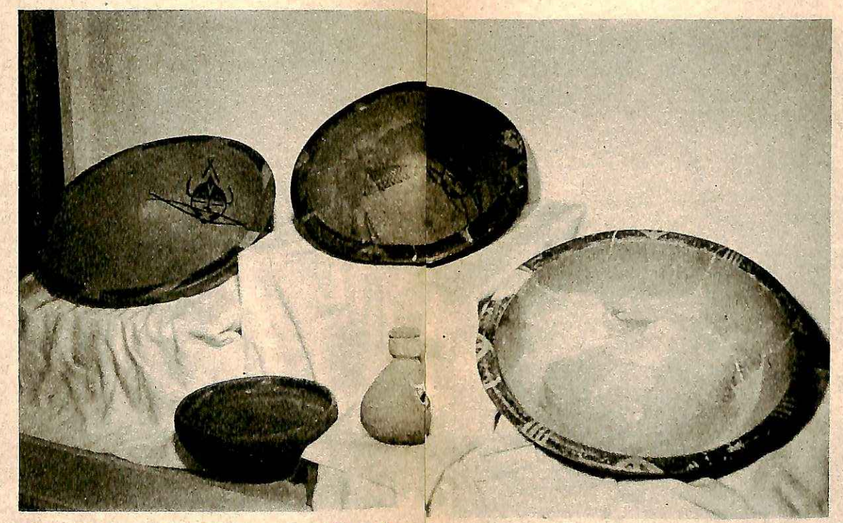

ΑΝΑΜΕΣΑ στὰ πολυάριθμα ἀντικείμενα οἰκιακῆς χρήσεως ὑπάρχουν ἀγγεῖα καὶ πιάτα μὲ ζωγραφικὲς ἀναπαραστάσεις ἀνθρωπίνων προσώπων καὶ ψαριῶν. Τὰ πρόσωπα εἶναι ὁλοζώντανα, τὰ μάτια, ἡ μύτη καὶ τὸ στόμα εἶναι χαραγμένα ἀπὸ πάρα πολὺ ἐπιδέξιο καὶ σίγουρο χέρι. ↑

ΩΡΑΙΟΤΑΤΟ πήλινο ἀγγεῖο τοῦ Πὰν Πό, μὲ διακοσμητικὲς ἀναπαραστάσεις. Πολλὰ ἀπὸ τὰ ἀγγεῖα βγῆκαν ἀπὸ τὴν ἀνασκαφὴ θρυμματισμένα. Ἀλλὰ συγκολλήθηκαν καὶ τοποθετήθηκαν πάλι στὴ θέση στὴν ὁποία εἶχαν βρεθῆ. ⇒

ΤΟ ΔΑΠΕΔΟ μιᾶς ἀπὸ τὶς 30 νεολιθικὲς καλύβες, ποὺ ἀνεσκάφησαν στὸ Πὰν Πό. Διακρίνονται οἱ τρῦπες τῶν δοκῶν τῆς στέγης καὶ στὸ κέντρο ἡ ἑστία. Ἔχει διάμετρο πέντε μέτρων καὶ οἱ τοῖχοι της, ὅπως διεπιστώθη ἀπὸ τὰ διάφορα συντρίμματα, ἦσαν κατασκευασμένοι ἀπὸ πηλό. ⇒

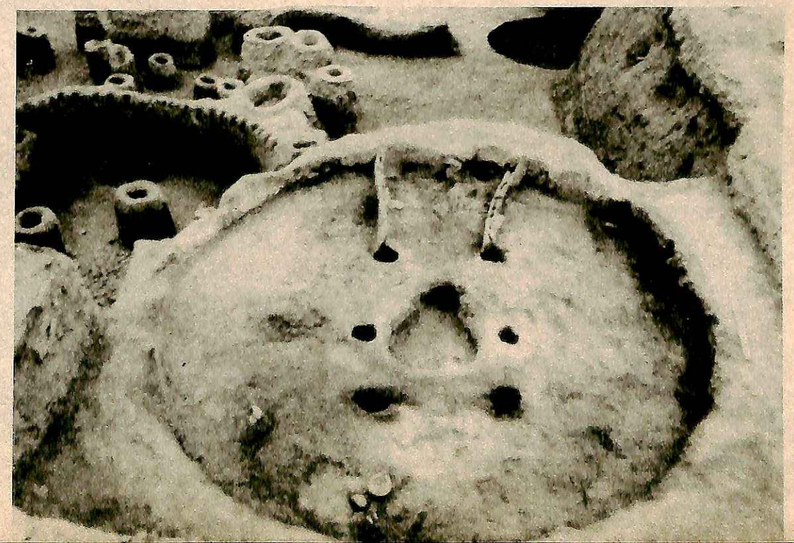

Σάντρα Ἔντουαρτς: Στὶς φλέβες της κυλᾶ αἷμα 4 φυλῶν. Στὴν καρδιά της δὲν χώρεσε ὁ φόβος

Η ΣΑΝΤΡΑ ἀγαπάει τὰ ἄγρια ζῶα καὶ δείχνει ἰδιαίτερη προτίμηση στοὺς πάνθηρες. Στὸν κῆπο της ἔχει ἕνα «χαριτωμένο» μικρὸ θηρίο, ποὺ περνάει μαζύ του πολλές... εὐχάριστες ὧρες. ⇒

ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ μεγάλο θάρρος γιὰ νὰ χαμογελᾶς σ' ἕνα τέτιο αἰλουρειδές. Ἀλλὰ καὶ τ' ἄλλα «χάμπυ» τῆς νεαρῆς στάρλετ εἶναι ἐξ ἴσου ἄγρια καὶ ἐπικίνδυνα. Κάνει σκὶ καὶ ὁδηγεῖ αὐτοκίνητο μὲ δαιμονισμένη ταχύτητα. ⇐

(Φωτ. Camera Press)

ΕΝΑ ΑΠΑΛΟ χάδι στὸ λαιμὸ τοῦ ἀγαπημένου της σαρκοβόρου, θὰ τὸ ἠσυχάσῃ, γιὰ νὰ ποζάρῃ μὲ εἰρηνικώτερες διαθέσεις. Ἡ Τσίτα, ὅμως, ἔχει τὶς ἀντιρρήσεις της γιὰ τὸν φωτογράφο. ↓

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΟΤΑΝ ΜΙΑ ΚΟΠΕΛΑ ΠΑΙΖΕΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΑΝΘΗΡΕΣ ΕΙΝΑΙ ΑΚΑΤΑΜΑΧΗΤΗ

Μιὰ γυναίκα ποὺ δὲν φοβᾶται ἕνα πάνθηρα, εἶναι ἀδύνατο νὰ φοβηθῆ ὁτιδήποτε ἄλλο στὴ ζωή της. Γι' αὐτό, ὅταν λέει ἡ Σάντρα Ἔντουαρντς ὅτι πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ πετύχῃ στὴ ζωή της σὲ ἡλικία πέντε ἐτῶν, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ τὴν πιστεύσωμε. Ἄλλωστε τὸ κρᾶμα γαλλικοῦ, γερμανικοῦ, ἀγγλικοῦ καὶ ἰνδικοῦ αἵματος ποὺ τρέχει στὶς φλέβες της φαίνεται ὅτι τῆς ἔχει χαρίσει μιὰ ἔμφυτη προδιάθεση στὴν περιπέτεια. Μέχρι τὰ δεκατέσσερα χρόνια της ἀναγκάσθηκε νὰ ἀναβάλλῃ τὰ φιλόδοξα σχέδιά της. Τότε ἐγκατέλειψε τὸ σχολεῖο καὶ ἔγινε μοντέλο, ἐνῶ ταυτόχρονα ἔφευγε ἀπὸ τὴ γενέθλια γῆ τοῦ Ὄρεγκον γιὰ τὸ Χόλλυγουντ. Δεκαπέντε χρονῶν ἔκρινε ὅτι ἦταν ἀρκετὰ μεγάλη γιὰ νὰ παντρευτῆ τὸν Ἰμπρεσσάριο Λόριν Κόππ, μὲ τὸν ὁποῖο ζῆ εὐτυχισμένη ἀπὸ τότε. Ὅταν δημοσιεύθηκε μιὰ θαυμάσια φωτογραφία της στὸ περιοδικὸ «Πλέϋμπουϋ», δέχθηκε ἀμέσως τέσσερις προτάσεις συνεργασίας ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ. Ὑπέγραψε συμβόλαιο μὲ τὴν «Γουώρνερ Μπρὸς» καὶ γύρισε τὸν πρῶτο της ρόλο στὴν ταινία «Ὁ Γυμνὸς καὶ ὁ Νεκρός». Τώρα ἡ Σάντρα περνάει —ὅπως λέει— μιὰ κρίση. Φέτος ἔκλεισε τὰ εἴκοσι, καὶ ἔπαψε πιὰ νὰ χαρακτηρίζεται «τηνέϊτζερ». Ὁ σεβαστὸς αὐτὸς ἀριθμὸς τῶν χρόνων, θὰ τὴν κάνῃ ὅμως νὰ ριχτῆ μὲ μεγαλύτερη ἀποφασιστικότητα στὴν ἐκπόρθησῃ τῆς καρριέρας της. Ἡ ἀγάπη της γιὰ τοὺς πάνθηρες ὑπόσχεται πολλά. ■■■

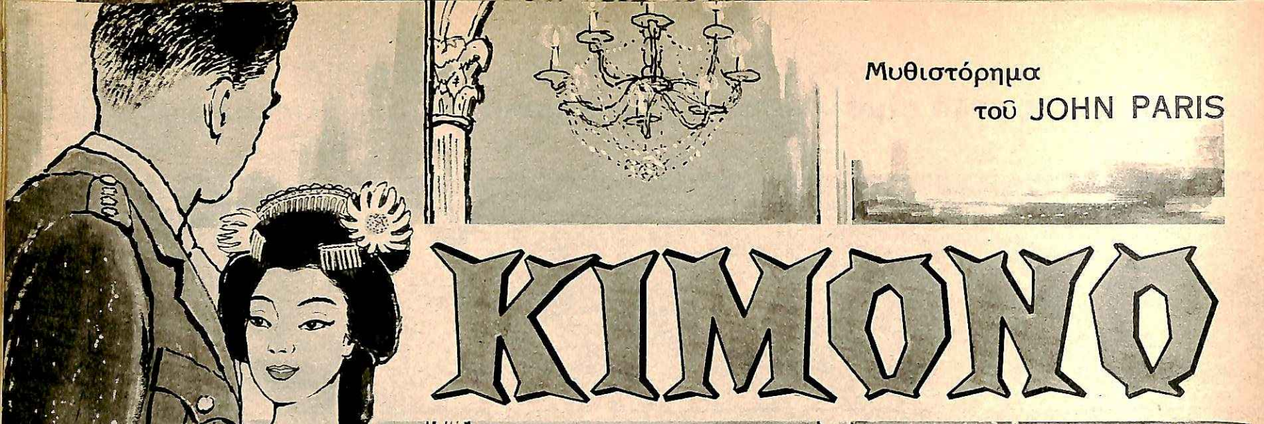

Μυθιστόρημα
τοῦ JOHN PARIS

ΚΙΜΟΝΟ

1

Utsutsu wo mo Utsutsu to sara ni Omowaneba Yume wo mo yume to Nani ka omowamu?

'Αφοῦ εἶμαι βέβαιος πὼς ἡ πραγματικότης δὲν εἶναι πραγματική, πῶς μπορῶ νὰ δεχθῶ πὼς τὰ ὄνειρα εἶναι ὄνειρα;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α'

ΕΝΑΣ ΑΓΓΛΟ-ΙΑΠΩΝΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

Shibukaro ka Suiranedo Kakino Hatsu — chiqiri

'Απ' τὸ πρῶτο δάγκωμα νοιώθεις ἂν τὸ φροῦτο θἆναι πικρὸ ἢ ἂν θἆναι γλυκό.

Ο γάμος τοῦ ἐντιμότατου Τζόφρεϋ Μπάρριγκτον, λοχαγοῦ, καὶ τῆς δεσποινίδος 'Αζάκο Φουτσινάμι ὑπῆρξε ἕνα ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα γεγονότα τῆς κοσμικῆς σαιζὸν τοῦ Λονδίνου. Ἦταν κάτι παράδοξο, κάτι γραφικό, κάτι γοητευτικό, κάτι κοινωνικὰ καὶ πολιτικὰ σπουδαῖο, εἶχε ὅλα ἐκεῖνα τὰ στοιχεῖα ποὺ μποροῦσαν ν' ἀρέσουν στὴν κοινωνία τοῦ Λονδίνου, ποὺ συνήθως πλήττει ἀπ' τὴν μονότονη παρέλαση τῶν ἀριστοκρατικῶν ὑμεναίων κι' ἀπ' τὴν ἀδιάκοπη ἀνάγκη ἀκριβῶν γαμήλιων δώρων.

Γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, ὁ καλὸς κόσμος πλήρωνε γιὰ μιὰ θέση στὸν "Αγιο Γεώργιο, γιὰ τὸ πομπῆρι τῆς σαμπάνιας καὶ γιὰ τὸ κομμάτι τῆς γαμήλιας τούρτας, μὲ δῶρα ἀπὸ χρυσάφι κι' ἀσήμι καὶ κοσμήματα, ποὺ ἦταν τόσο πολλὰ ὥστε εἶχε κανεὶς τὴν ἐντύπωση πὼς θἄπνιγαν τὴ λεπτοκαμωμένη νύφη. 'Αλλὰ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ πλήρωσε ἡ καλὴ διάθεση, ὄχι μόνο ἐπειδὴ τὸ ἀπαιτοῦσε ἡ συνήθεια, μὰ κ' ἐπειδὴ θὰ λάβαινε μέρος σὲ μιὰ μοναδικὴ καὶ γοητευτικὴ σκηνή, σὲ μιὰ συγκινητικὴ ἱεροτελεστία. στὴν ἕνωση τῆς 'Ανατολῆς μὲ τὴ Δύση.

'Ἄραγε ἡ Γιαπωνέζα νύφη θὰ παντρευόταν μὲ λουλουδιστὸ κιμονό, καὶ μὲ βεντάλιες, στερεωμένες σὲ καμμὰ πολύπλοκη κόμμωση; Αὐτὸ ἀναρωτιόντουσαν οἱ κυρίες, καθὼς ἔσκυβαν τοὺς λαιμούς τους γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ρίξουν μιὰ ματιὰ στὴ συνοδεία τῆς νύφης, μέσα στὴν ἐκκλησία. Μά, παρ' ὅλο ποὺ μερικὲς εἶχαν ἀνεβῆ πάνω στὰ στασίδια, λίγες μποροῦσαν νὰ τὴν διακρίνουν. Ἦταν τόσο μικροκαμωμένη! Πλάντως, οἱ ἕξη ψηλὲς δεσποινίδες τῶν τιμῶν της ἦταν ντυμένες μὲ ἰαπωνικὰ φορέματα, θαυμάσια ἄστρα ὑφάσματα κεντημένα μὲ πουλιὰ καὶ φύλλα.

Εἶναι δύσκολο νὰ διακρίνη κανεὶς ὀτιδήποτε στὸ αἰώνιο μισοσκόταδο τοῦ 'Αγίου Γεωργίου. Εἶναι ἕνα μισοσκόταδο ποὺ συμβολίζει τὶς καινούργιες ζωές ποὺ μπαίνουν, ἀπ' τὴν κορυφὴ τοῦ θυμοῦ πίλη του, σ' αὐτὸ τὸν ἔγγαμο κόσμο, γιὰ τὸν ὁποῖο τόσα λέγονται καὶ τόσο λίγα εἶναι γνωστά.

Ἕνα πρᾶγμα, πάντως, ἦταν ὁρατὸ σὲ ὅλους καθὼς τὸ ζευγάρι προχωροῦσε πρὸς τὸ ἱερό: Πὼς τὸ ἀνάστημα τοῦ γαμπροῦ ἐρχόταν σὲ ἀντίθεση μὲ τὸ μικροκαμωμένο σῶμα τῆς νύφης. 'Εκεῖνος ἔμοιαζε σὰν μιὰ μεγάλη ἀρκούδα, κι' αὐτὴ σὰν μιὰ μικρὴ νεράϊδα. Ὑπῆρχε κάτι ἔντονα συγκινητικὸ στὴν καμπύλη τῶν φαρδιῶν ὤμων του, καθὼς ἔσκυβε πάνω ἀπ' τὸ χεράκι της, γιὰ νὰ τοποθετήση ὑπερήφανα στὴ θέση του τὸ χρυσὸ δακτυλιδάκι, ποὺ θὰ ἔνωνε τὶς δυὸ ζωές τους.

Καθὼς ἔβγαιναν ἀπ' τὴν ἐκκλησία, τὸ ἁρμόνιο ἔπαιζε τὸ «Κιμίγκα-Γιο», τὸν ἰαπωνικὸ ἐθνικὸ ὕμνο. Κανεὶς δὲν τὸν ἀναγνώρισε, ἐκτὸς ἀπ' τοὺς λίγους 'Ιάπωνες ποὺ ἦταν μπροστά. Μὰ ἡ λαίδη Ἔβεριγκτον, μ' ἐκείνη τὴν ὑπερβολὴ τῆς ἀξιοπρεπείας ποὺ τῆς ἦταν τόσο χαρακτηριστική, εἶχε ἐπιμείνει στὴν ἐκλογὴ αὐτοῦ τοῦ μουσικοῦ κομματιοῦ. 'Εκεῖνοι ποὺ εἶχαν ξανακούσει αὐτὸ τὸ σκοπὸ καὶ τὸν μισοθυμόντουσαν σκέφτηκαν πὼς θἄταν ἀπ' τὴν ὀπερέττα «Ο Μικάδος», καὶ μιὰ αὐστηρὴ χήρα ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ διαμαρτυρηθῆ στὸν ἐπίτροπο ἐπειδὴ ἐπέτρεψε νὰ παιχθῆ ἕνας τέτοιος σκοπὸς στὸν ἱερὸ χῶρο τῆς ἐκκλησίας.

Ἔξω ἀπ' τὴν ἐκκλησία στεκόνταν οἱ ἀξιωματικοὶ συνάδελφοι τοῦ γαμπροῦ. Περνώντας κάτω ἀπ' τὴν ἀστραφτερὴ ἀψίδα τῶν σπαθῶν, χαμογελαστὸ κ' εὐτυχισμένο, τὸ παράξενο ζευγάρι ἦταν πιὰ κύριος καὶ κυρία Τζόφρεϋ Μπάρριγκτον. Τὸ ὄνομα Φουτσινάμι εἶχε συνδεθῆ μὲ μιὰ ἀπ' τὶς παλαιότερες κι' ἀριστοκρατικώτερες ἀγγλικὲς οἰκογένειες.

—Εἶναι οἱ γονεῖς της ἐδῶ; ρώτησε μιὰ κυρία τὴν διπλανή της.

—Ὦ ὄχι, νομίζω πὼς ἔχουν πεθάνει κ' οἱ δυό.

—Τί εἴδους ἄνθρωποι εἶναι, μήπως ξέρετε; Ἔχουν οἱ 'Ιάπωνες ἀριστοκρατία καὶ καλὴ κοινωνία κι' ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα;

—Δὲν ξέρω. Δὲν πιστεύω... Μοιάζουν τόσο παράξενοι, σὰ νὰ μὴν ἀνήκουν σ' αὐτὸ τὸν κόσμο...

—Εἶναι πάντως πολὺ πλούσια, μπῆκε στὴ μέση μιὰ τρίτη κυρία. 'Ακουσα πὼς εἶναι μεγαλοϊδιοκτῆτες ἀπὸ Τόκιο, καὶ ξαδελφοι τοῦ ναυάρχου Τόγκο.

⁂

Ἡ εὐκαιρία γιὰ μιὰ κοντινώτερη ἐξέταση τοῦ ἀξιοπερίεργου αὐτοῦ πλάσματος δόθηκε στὴ δεξίωση, ποὺ παρέθεσε ἡ λαίδη Ἔβεριγκτον στὸ σπίτι της, στὸ Κάρλτον Χάουζ Τέρρας. Φυσικά, ὅλοι ἦταν ἐκεῖ. Ἡ μεγάλη αἴθουσα χοροῦ ἦταν διακοσμημένη μὲ κόκκινες καὶ ἄσπρες ταινίες, τὰ ἐθνικὰ χρώματα τῆς Ἰαπωνίας. Θυρεοὶ μὲ τὴν ἀγγλικὴ σημαία καὶ μὲ ἀνατέλλοντες ἡλίους, ὑπῆρχαν στὶς γωνιές, καθὼς καὶ πάνω ἀπ' τὰ παράθυρα καὶ τὶς πόρτες.

Ἡ λαίδη Ἔβεριγκτον ἤθελε νὰ δώση διεθνῆ σημασία στὸ γάμο τοῦ προστατευομένου της. Τὸ ἀρχικό της σχέδιο ἦταν νὰ καλέση ὁλόκληρη τὴν ἰαπωνικὴ παροικία τοῦ Λονδίνου, καὶ νὰ προαγάγη ἔτσι τὴν δημοτικότητα τῆς ἀγγλοϊαπωνικῆς συμμαχίας, ἐπωφελουμένη ἀπ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία γιὰ τὴν πραγματοποίηση μιᾶς κοινωνικῆς συναδελφώσεως. 'Αλλὰ ποῦ βρισκόταν ἡ ἰαπωνικὴ παροικία τοῦ Λονδίνου; Κανεὶς δὲν τὄξερε. Ἴσως καὶ νὰ μὴν ὑπῆρχε. Ὑπῆρχε, φυσικά, ἡ πρεσβεία, ποὺ ἔφτασε χαμογελαστή, μιλώντας ὡραία ἀγγλικά, καὶ μὲ πολὺ καλοὺς τρόπους. Μὰ ἡ λαίδη Ἔβεριγκτον δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ ὠθήση πολὺ μακρυὰ τὸ πρόγραμμά της γιὰ διεθνεῖς γνωριμίες. Ὑπῆρχαν κάτι παράξενοι κίτρινοι ἀνθρωπάκοι τοῦ Σίτυ, ποὺ ἀντιπροσώπευαν τραπεζιτικὰ καὶ ναυτιλιακὰ συμφέροντα. Ὑπῆρχαν κάτι παράξενοι κίτρινοι ἀνθρωπάκοι ἀπ' τὸ Οὐέστ Ἔντ, ποὺ σπούδαζαν Καλὲς Τέχνες κ' ἔδιναν τὴν ἐντύπωση πὼς ζοῦσαν ἀπ' τὸ τίποτα. Μὰ ἡ οἰκοδέσποινα δὲν μπόρεσε νὰ βρῆ καμμιὰ γυναίκα, ἐκτὸς ἀπ' τὴν κόμισσα Σάϊτο καὶ τὶς κυρίες τῆς πρεσβείας.

Ἦταν ἐπίσης παρόντες ὁ κύριος κ' ἡ κυρία Μουρράτα, οἱ κηδεμόνες τῆς νύφης, ποὖχαν ἔρθει ἀπ' τὸ Παρίσι. 'Αλλὰ ἡ 'Ανατολὴ εἶχε καταλυσθῆ ἀπ' τὸ κῦμα τῆς βρεταννικῆς ἀριστοκρατίας καὶ τῆς βρεταννικῆς κομψότητος, ποὺ—καθὼς εἶπε μιὰ κυρία—ἔπρεπε νὰ προσέχη ποῦ πατοῦσε γιατὶ ὑπῆρχε φόβος νὰ συντρίψη αὐτὰ τὰ μικροσκοπικὰ πλάσματα...

—Γιατὶ τὸν ἀφήσατε νὰ τὸ κάνη αὐτό; ρώτησε τὴν ἀδελφή της ἡ κυρία Μάρκχαμ.

—Ἦταν σφάλμα, ἀγαπητή μου, ψιθύρισε ἡ λαίδη Ἔβεριγκτον. Τὴν νόμιζα τελείως διαφορετική...

—Καὶ τώρα; δὲν στενοχωριέσαι;

—Ὄχι, δὲν ἔχω ποτὲ καιρὸ νὰ στενοχωρηθῶ, ἀπάντησε ἡ πάντα χαριτωμένη καὶ πάντα νεανικὴ κυρὶ Ὕπαρξη, ποὺ ἦταν μιὰ ἀπ' τὶς σημαντικώτερες κοσμικὲς προσωπικότητες τοῦ Λονδίνου. Θὰ εἶναι ἐνδιαφέρον νὰ ἰδοῦμε τὶ θὰ βγῆ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἕνωση...

Οἱ ἐπικριταὶ τῆς λαίδης Ἔβεριγκτον τὴν κατηγοροῦσαν γιὰ σκληρότητα, καταροκοπικὴ διάθεση, καὶ γιὰ τὴν ἀσυλλόγιστη σπατάλη τῆς μεγάλης περιουσίας τοῦ ἀνδρός της. Τὴν εἶχαν παρομοιάσει μ' ἕναν χημικὸ ποὺ πειραματίζεται κι' ἀνακατεύει τὰ πιὸ ἀνόμοια ὑλικὰ γιὰ νὰ ἰδῆ τ' ἀποτελέσματα ποὺ θἆχη αὐτὴ ἡ ἀνάμιξη, παγώνοντάς τα ἢ ζεσταίνοντάς τα στὴ φωτιά, ὥσπου τὰ ζωντανὰ στοιχεῖα νὰ κομματιαστοῦν καὶ νὰ τοὺς φύγη σιγὰ-σιγὰ τὸ χρῶμα. Τὴν εἶχαν χαρακτηρίσει ὡς καλλιτέχνιδα στὴν ὀργάνωση ἀταίριαστων γάμων, ὡς ἐπικίνδυνα πονηρή, καὶ παραπόλμη προστάτιδα φιλόδοξων νεαρῶν 'Αμερικανίδων, καὶ ὡς πρωταθλήτρια στὴν ὑποστήριξη τῆς ὀπερέττικης ἀριστοκρατίας. Τὸ σπίτι της εἶχε ὀνομασθῆ «ἡ Λέσχη τῶν 'Ευγενῶν», γιατὶ ἦταν γεμᾶτο πάντα ἀπὸ γοητευτικοὺς νέους ποὺ φαίνονταν δεμένοι σ' αὐτὸ μὲ ἀόρατες ἀλυσίδες. Οἱ ἀνύπαντροι αὐτοὶ ἄντρες ἀποτελοῦσαν τὴν πρώτη ὕλη τῶν τολμηρῶν αὐτοσχεδιασμῶν της καὶ τοὺς πρωταγωνιστὰς τῶν εἰκοσάδων μικρῶν κομωδιῶν, ποὺ τῆς ἄρεσε νὰ ὑπάρχουν γύρω της, σὲ διάφορους βαθμοὺς ἐξελίξεως.

Ὁ Τζόφρεϋ Μπάρριγκτον ἦταν ὁ γραμματέας αὐτῆς τῆς λέσχης, κ' εὐνοούμενος τῆς θεᾶς ποὺ τὴν προήδρευε. Εἴχαμε ὅλοι πιστέψει ὡς θἆμενε γεροντοπαλλήκαρο. Κ' ἡ ἐμφάνιση τῆς 'Αζάκο Φουτσινάμι στὴν κοινωνία τοῦ Λονδίνου δὲν μᾶς εἶχε δώσει στὴν ἀρχὴ λόγους νὰ μεταβάλωμε γνώμη. 'Αλλὰ ἦταν ἀσφαλῶς πολὺ γοητευτική...

Ἡ 'Αζάκο θὰ πρέπει νὰ παντρευτῆκε μὲ κιμονό. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία γι' αὐτὸ τώρα ποὺ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὴν ἐπιθεωρήση πιὸ ἐλεύθερα, καθὼς στεκόταν ἐκεῖ σφίγγοντας τὰ χέρια ἑκατοντάδων καλεσμένων καὶ ψιθυρίζοντας «σᾶς εὐχαριστῶ πάρα πολὺ» στὰ ἐπανειλημμένα συγχαρητήρια.

Τὸ ἄσπρο φόρεμά της ἦταν θαυμάσια κομμένο, κ' εἶχε μιὰ ἀπόχρωση ποὺ ταίριαζε μὲ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου της, ἕνα κερένιο χρῶμα σὰν παλιὸ ἐλεφαντόδοντο ἢ σὰν πέταλο μανόλιας, ὅπου μόλις μποροῦσε κανεὶς νὰ διακρίνη τὸ μογγολικὸ κίτρινο. 'Ἦταν ἕνα γλυκὸ προσωπάκι, ὀβάλ καὶ πολὺ λεῖο. 'Αλλὰ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ πῆ ἀνέκφραστο ἂν δὲν ὑπῆρχαν κάτι λακκάκια ποὺ ἐμφανίζονταν κ' ἐξαφανίζονταν στὶς ἄκρες τῶν λεπτῶν χειλιῶν της, καὶ τὰ μεγάλα βαθυκάστανα μάτια της, ποὖμοιαζαν μὲ μάτια ἐλαφίνας ἢ μὲ τὸ νερὸ μιᾶς στέρνας τοῦ δάσους, μάτια γεμᾶτα θέρμη καὶ στοργή. Αὐτὸ ἦταν τὸ κυριώτερο χαρακτηριστικό της ποὺ μᾶς ἔκανε ἐντύπωση, τώρα ποὺ εἴχαμε τὴν εὐκαιρία νὰ τὴν δοῦμε ντυμένη εὐρωπαϊκά, χωρὶς τὴν αἴγλη τοῦ κιμονό της. Εἶχε τὰ μάτια τῆς 'Ανατολίτισσας, ἑνὸς πλάσματος ποὺ βρίσκεται πιὸ κοντὰ στὰ ζῶα ἀπ' ὅ,τι εἴμαστε ἐμεῖς, μάτια ποὺ λάμπουν συχνότερα ἀπ' τὸ ἔνστικτο παρὰ ἀπ' τὴ λογική, καὶ ποὺ κρύβουν μιὰ ψυχὴ στὴν νηπιακή της ἡλικία, ἕνα πρᾶγμα κατατρομαγμένο, φοβισμένο κι' ἀδέβαιο, σπασμωδικὰ βίαιο καὶ τὸν περισσότερο καιρὸ μυστικὸ καὶ μακρινό...

Ὁ σὲρ Ρᾶλφ Καίρνς, ὁ διάσημος διπλωμάτης, μιλοῦσε γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ στὸν καθηγητὴ Αἴρον σαίντ.

—Οἱ 'Ιάπωνες ἔχουν ἐξαιρετικὰ γρήγορη ἀντίληψη, εἶπε, εἶναι οἱ πιὸ εὐπροσάρμοστοι ἄνθρωποι ἀπ' τὴν ἐποχὴ τῶν ἀρχαίων 'Ελλήνων, μὲ τοὺς ὁποίους μοιάζουν σὲ μερικὰ πράγματα. 'Αλλὰ εἶναι πιὸ ἐπιφανειακοί. Ἡ διάνοιά τους τρέχει μπροστά, μὰ ἡ καρδιά τους μένει στὸν Μεσαίωνα...

—Ἴσως οἱ μικτοὶ γάμοι εἶναι ἡ λύση τοῦ μεγάλου φυλετικοῦ προβλήματος, εἶπε ὁ καθηγητής.

—Ποτέ! ἀπάντησε ὁ διπλωμάτης. Ἡ ράτσα πρέπει νὰ διατηρῆται ἀγνή — εἴτε ἄσπρη εἶναι, εἴτε μαύρη, εἴτε κίτρινη. Οἱ νόθες φυλὲς δὲν εὐδοκιμοῦν. εἶναι μιὰ σπατάλη τῆς φύσεως!

Ὁ καθηγητὴς κοίταξε τὸ ζευγάρι τῶν νεονύμφων:

—Καὶ τοῦτοι δῶ; ρώτησε.

—Ἴσως, εἶπε ὁ σὲρ Ρᾶλφ, ἀλλὰ στὴν περίπτωσή της, ἡ ἀνατροφή της ἦταν τόσο εὐρωπαϊκή...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ πλησίασε ἡ λαίδη Ἔβεριγκτον, κ' ὁ σὲρ Ρᾶλφ εἶπε, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος της:

—'Αγαπητή μου κυρία, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς συγχαρῶ! Αὐτὸ ἐδῶ εἶναι τὸ ἀριστούργημά σας.

—Σὲρ Ρᾶλφ, εἶπε ἡ οἰκοδέσποινα, κοιτάζοντας συγχρόνως σὲ ποιὸν ἀπ' τοὺς ἄλλους καλεσμένους της θὰ πλησίαζε ἀτόπιν, ἐσεῖς ξέρετε πολὺ καλὰ τὴν 'Ανατολή! Δῶστε μου λοιπὸν καμμιὰ συμβουλὴ γιὰ τὰ παιδιά, πρὶν ξεκινήσουν γιὰ τὸ ταξίδι τοῦ μέλιτος!

Ὁ σὲρ Ρᾶλφ χαμογέλασε καλοκάγαθα.

—Ποῦ θὰ πᾶνε; ρώτησε.

—Σὲ πολλὰ μέρη, ἀπάντησε ἡ λαίδη Ἔβεριγκτον.

—Τότε ἄς πᾶνε παντοῦ ἐκτὸς ἀπ' τὴν 'Ιαπωνία, εἶπε ὁ σὲρ Ρᾶλφ. Εἶναι γι' αὐτοὺς σὰν τὸ κεφάλι τῆς Μέδουσας: Καλύτερα νὰ μὴν τὸ κοιτάξουν.

Ἔγινε περισσότερος λόγος γιὰ τὸ γαμπρὸ καὶ γιὰ τὴ νύφη ἀπ' ὅ,τι συνηθίζεται στοὺς ἀριστοκρατικοὺς γάμους, ποὺ εἶναι τὶς περισσότερες φορὲς ἁπλὲς συγκεντρώσεις τοῦ καλοῦ κόσμου, μὲ πολὺ ἀόριστες γνώσεις γιὰ ἐκείνους, πρὸς τιμὴν τῶν ὁποίων ἔχουν συγκεντρωθῆ.

—Ὁ Τζόφρεϋ Μπάριγκτον εἶναι ἕνας ὑπερβολικὰ ὑγιὴς βάρβαρος, εἶπε ἕνας ὀχυρὸς νέος μὲ μονόκλ. Ἂν ἐπρόκειτο γιὰ κανέναν καλλιεργημένο νέο σὰν κ' ἐσένα, Ρέγκυ, μὲ μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό του, καὶ μὲ κλίση πρὸς τὰ ἐξωτικὰ συναισθήματα, τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ μὲ ξάφνιαζε καθόλου!

—Κι' ἂν ἐπρόκειτο γιὰ σένα, Ἄρθουρ, ἀπάντησε ὁ Ρέγκυ Φόρσαϋθ, τοῦ Φόρεϊν Ὄφφις, ποὺ ἦταν παράνυμφος τοῦ Μπάριγκτον, θὰ καταλάβαινα ἀμέσως πὼς ἐκεῖνο ποὺ σὲ τράβηξε ἦταν οἱ 20.000 λίρες τὸ χρόνο!

Ὑπῆρχε στὴ συντροφιὰ κ' ἕνα κάποιο συντηρητικὸ αἴσθημα ποὺ καταδίκαζε τὸν γάμο σὰν προσβολὴ τοῦ καθωσπρεπισμοῦ.

—Ἀναρωτιέμαι τί τοῦρθε τοῦ Μπράντεν νὰ ἐπιτρέψη στὸ γιό του τὸ γάμο μὲ μιὰ κίτρινη ἰθαγενῆ! ἔκανε ὁ στρατηγὸς Χάσλαμ.

—Θὰ θυμήθηκε τὴν ὑποθήκευση τῆς ἀκίνητης

⟶

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

Τὰ 74%

Τῶν μαγνητοφώνων ποὺ παρήγαγε καὶ διέθεσε στὴν παγκόσμιο ἀγορὰ ἡ Γερμανικὴ Βιομηχανία εἶναι:

GRUNDIG

Κι' αὐτὸ γιατὶ οἱ εἰδικοὶ γνωρίζουν ὅτι:
ΚΑΘΕ ΤΕΧΝΙΚΟ ΕΠΙΤΕΥΓΜΑ ΤΗΣ **GRUNDIG** ΣΗΜΕΡΑ, ΑΥΡΙΟ ΘΑ ΧΑΙΡΕΤΙΣΘΗ ΩΣ ΠΡΟΟΔΟΣ.
Τὰ μαγνητόφωνα **GRUNDIG** διατίθενται σὲ μεγάλη ποικιλία τύπων γιὰ ἀνετώτερη ἐπιλογή.
Στὰ καλὰ καταστήματα Ραδιοφώνων μπορεῖτε νὰ δοκιμάσετε καὶ νὰ μελετήσετε τὰ μαγνητόφωνα **GRUNDIG** χωρὶς καμμίαν ὑποχρέωσιν.

TK20
Δρ. 4.950

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΗΣ ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΟΣ

GRUNDIG: ΤΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΜΑΓΝΗΤΟΦΩΝΩΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

περιουσίας του, ὑποθέτω, ἀπάντησε ἡ λαίδη Ράσουορθ.

—Εἶναι σκάνδαλο! ἔκανε μὲ ἀγανάκτηση ὁ στρατηγός. Ἕνας τόσο καλὸς νέος, καὶ τόσο καλὸς ἀξιωματικός! Νὰ καταστρέψῃ τὴν καρριέρα του γιὰ μιὰ γκέϊσα, ἕνα σαμιαμύθι!

—Συλλογιστῆτε ὅμως τὰ ἑκατομμύρια γιὲν ἢ σὲν ἢ ὅπως ἀλλιῶς τὰ λένε, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ χρυσώσῃ τὸ οἰκόσημο τῶν Μπράντεν!

—Αὐτὸ δὲν θὰ μὲ ἀποζημίωνε γιὰ ἕνα κίτρινο μωρὸ μὲ λοξὰ μάτια, ἐξακολούθησε ὁ στρατηγός, δυναμώνοντας τὴ φωνή του.

—Σιγά, στρατηγέ! εἶπε ἡ συνομιλήτριά του, δὲν πρέπει νὰ συζητοῦμε αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενο...

—Κι' ὅμως, ὅλοι ἐδῶ μέσα πρέπει νὰ τὸ σκέπτωνται, ἐκτὸς ἀπ τὸν δυστυχισμένο αὐτὸ νέο!

—Δὲν λέμε ποτὲ αὐτὸ τοῦ σκεπτόμαστε, στρατηγέ. Θᾶταν πολὺ ἐπικίνδυνο!

—Καὶ θᾶχωμε ἕναν 'Ιάπωνα λόρδο Μπράντεν, ποὺ θὰ κάθεται στὴ Βουλὴ τῶν λόρδων; ρώτησε ὁ στρατηγός.

—Ναί, ἀνάμεσα στοὺς 'Εβραίους, Τούρκους καὶ 'Αρμενίους ποὺ ὑπάρχουν ἤδη ἐκεῖ, ἀπάντησε ἡ λαίδη Ράσουορθ. Ἕνας 'Ανατολίτης παραπάνω δὲν θὰ προκαλέση τὴν προσοχὴ... Θ' ἀποτελέση ἀτλῶς ἄλλη μιὰ ἀπόδειξη τῆς κατευθύνσεως τῆς Αὐτοκρατορίας πρὸς τ' ἀνατολικά...

⁂

Στὴν τραπεζαρία τῆς λαίδης Ἐβεριγκτον ἦταν ἁπλωμένα τὰ γαμήλια δῶρα. Εἶχε κανεὶς τὴν ἐντύπωση πὼς βρισκόταν στὸ ἐσωτερικὸ ἑνὸς καταστήματος τῆς Μπὼντ Στρήτ, γεμᾶτο ἀπ' ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ «ἀντικείμενα πολυτελείας», χρήσιμα κι' ἄχρηστα...

Ἴσως τὸ μόνο δῶρο ποὺ εἶχε στοιχίσει λιγώτερο ἀπὸ εἴκοσι λίρες ἦταν ἐκεῖνο ποὺ εἶχε χαρίσει στὸ ζευγάρι ἡ λαίδη Ἐβεριγκτον—μιὰ φωτογραφία τοῦ ἑαυτοῦ της σὲ μιὰ κοινὴ ἀσημένια κορνίζα, τὸ συνηθισμένο της δῶρο ὅταν κάποιος ἀπ' τοὺς προστατευομένους της παντρευόταν ὑπὸ τὴν ἄμεση αἰγίδα της.

—'Αγαπητέ μου, ἔλεγε, σὲ πλούτισα κατὰ ἀρκετὲς χιλιάδες λίρες. Σὲ γνώρισα μὲ τοὺς κατάλληλους ἀνθρώπους, ποὺ θὰ σοῦ κάνουν δῶρα ἀκριβὰ στὸ γάμο σου, δηλαδὴ τὴ στιγμὴ ποὺ δὲν σὲ ξέρουν οὔτε πολὺ καλά, οὔτε πολὺ λίγο... 'Η μακρόχρονη πεῖρα μου μ' ἔμαθε νὰ ὁρίζω τὴν πιὸ κατάλληλη ἡμερομηνία. 'Αλλὰ δὲν πρόκειται ν' ἀνταγωνισθῶ τὴν πολυτέλεια τῶν ἄλλων. Σοῦ δίνω τὴν φωτογραφία μου γιὰ νὰ τὴν βάλης στὸ σαλόνι σου, ἔτσι ὥστε ὅταν θὰ κοιτᾶς τὰ ἔπιπλα, τ' ἀσημικά, τὰ κρύσταλλα, τὰ ρολόγια, τὰ δῶρα τῶν πλουσίων ποὺ θᾶχης ἀπὸ καιρὸ ξεχάσει, νὰ ὁμολογήσης στὸν ἑαυτό σου, σ' ἕνα ξέσπασμα εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν προστατιδά σου, πὼς ὅλ' αὐτὰ δὲν θᾶταν δικά σου ἂν δὲν εἶχε μεσολαβήσει ἐκείνη!

Σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δωματίου, καὶ μακρυὰ ἀπ' τὰ πιὸ ἐντυπωσιακὰ δῶρα, ὑπῆρχε, σ' ἕνα τραπεζάκι, ἕνα μεγάλο τανέρι, μέσα στὸ ὁποῖο βρισκόταν ἕνα τεράστιο κόκκινο ψάρι, καμωμένο ἀπὸ ἁπαλὸ μετάξι. Μέσα στὸ πανέρι, κάτω ἀπ' τὸ ψάρι, ὑπῆρχαν, τυλιγμένα πολλὰ μέτρα σκέτου μεταξωτοῦ ὑφάσματος, ἄσπρου καὶ κόκκινου. Αὐτὴ ἦταν ἡ προσφορὰ τῆς ἰαπωνικῆς παροικίας τοῦ Λονδίνου — τὸ τυπικὸ γαμήλιο δῶρο κάθε ἰαπωνικοῦ σπιτιοῦ, ἀπ' τὸ φτωχότερο ὡς τὸ πλουσιώτερο, καὶ ποὺ διέφερε μόνο στὴν ποσότητα καὶ τὴν ποιότητα. Σ' ἕνα ἄλλο τραπεζάκι βρισκόταν ἕνα δεμάτι ἀπὸ κάτι σκοῦρα ἀντικείμενα, σὰν προϊστορικὰ σκεπάρνια, δεμένα μὲ ἄσπρες καὶ κόκκινες κορδέλλες. 'Ηταν ξεραμένα κομμάτια τοῦ ψαριοῦ ποὺ οἱ 'Ιάπωνες ὀνομάζουν «κατσονομποῦσι», ποὺ ἡ ἀπουσία του θὰ μποροῦσε νὰ φέρη ἀτυχία στοὺς νεονύμφους. Πίσω τους, σ' ἕνα μικρὸ δίσκο, ὑπῆρχε ἕνα μικροσκοπικὸ τοπίο ποὺ παρίστανε ἕνα γέρικο πεῦκο κοντὰ στὴ θάλασσα κ' ἕνα σπιτάκι μ' ἕνα ζευγάρι πολὺ γέρων ἀνθρώπων, ποὺ στέκονταν στὴν πόρτα του. 'Ηταν δυὸ θαυμάσιες κουκλίτσες, ντυμένες μὲ ἁπλά, φτωχικὰ κιμονό, ἕνα ἄσπρο κ' ἕνα μαῦρο. Ὁ γέρος κρατοῦσε μιὰ φούρκα, κ' ἡ γρηὰ μιὰ σκούπα. Εἶχαν πολὺ ἀγαθὰ πρόσωπα καὶ κάτασπρα μεταξωτὰ μαλλιά. Κάθε 'Ιάπωνας θ' ἀναγνώριζε σ' αὐτοὺς ἀμέσως τοὺς «Γέροντες τοῦ Τακασάγκο», τὴν προσωποποίηση τοῦ τέλειου γάμου... Κοιτοῦσαν μ' ἔκπληξη κι' ἀνησυχία τὰ ζαφείρια τῶν Μπράντεν, ἕνα ἐπιθλητικὸ διάδημα ποὺ εἶχε σχεδιαστῆ γιὰ κάποια λαίδη Μπράντεν τῆς πρώτης Βικτωριανῆς ἐποχῆς. 'Η 'Αζάκο Φουτσινάμι εἶχε περάσει μέρες θαυμάζοντας τὰ δῶρα ποὺ τῆς ἔστελναν. Δὲν τὴν ἐνδιέφερε πολὺ ποιοὶ ἦταν οἱ δωρηταί, μὰ τὴν γοήτευαν τὰ πράγματα καθεαυτά. Εἶχε ἀπασχοληθῆ ὅλες ὁλόκληρες μὲ τὴν ταχτοποίησή τους σὲ ἁρμονικὲς ὁμάδες. Ἔπειτα ἔφτανε ἕνα κανονόγιο δῶρο ποὺ ἀνέτρεπε τὴν ἰσορροπία, κ' ἡ 'Αζάκο ἔπρεπε νὰ ξαναρχίση ἀπ' ἀρχῆς...

'Εκτὸς ἀπ' αὐτὸ τὸ θησαυρὸ στὴν τραπεζαρία, ὑπῆρχαν κι' ὅλα τὰ φορέματά της, συσκευασμένα τώρα γιὰ τὸ ταξίδι τοῦ μέλιτος — μιὰ ὁλόκληρη γκαρνταρόμπα ἀπὸ παραμυθένιες τουαλέτες, θαυμαστὰ φορέματα ὅλων τῶν χρωμάτων, σχημάτων καὶ ὑλικῶν. Αὐτὰ, εἶναι ἀλήθεια, τάχε ἀγοράσει ἐκείνη. Εἶχε πάντα ἄφθονα χρήματα, ἀλλὰ μόνο ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἔζησε μὲ τὴν λαίδη Ἐβεριγκτον ἄρχισε νὰ μαθαίνη κάτι γιὰ τὶς χιλιάδες τρόπους ποὺ ὑπῆρχαν γιὰ νὰ τὰ ξοδεύη κανείς,

καὶ γιὰ ὅλα τὰ θαυμάσια πράγματα μὲ τὰ ὁποῖα μποροῦσε νὰ τὰ ἀνταλλάξη. Ἔτσι, ὅλα τὰ κοινούργια της πράγματα ὁποία κι' ἂν ἦταν ἡ πηγή τους, τῆς φαίνονταν σὰν δῶρα, σὰν ἀπροσδόκητος πλουτισμός. Γύρζε ἀνάμεσα στὰ ἀντικείμενα ποὺ εἶχε μόλις ἀπολυτήσει, σιωπηλὴ ὅπως συνήθιζε ὅταν ἦταν εὐτυχισμένη, ζεσταίνοντας τὸν ἑαυτό της στὸν ἥλιο τῆς εὐημερίας της. Τὸ πὸ εὐχάριστο ἦταν πὼς ποτὲ δὲν θὰ χρειαζόταν νὰ φορέση κιμονὸ μπροστὰ στὸν κόσμο. Ὁ ἀρραβωνιαστικός της εἶχε δεχθῆ αὐτὴ τὴν πιὸ ὄμορφη ἐπιθυμία της. Μπορροῦσε τώρα νὰ ντυθῆ ὅπως οἱ ἄλλες κοπέλες γύρω της. Δὲν θὰ γύρζαν νὰ τὴν κοιτάζουν σὰν κάτι τὸ ἀξιοπερίεργο, δὲν θὲ ἀναγκαζόταν ν' ἀνέχεται περίεργα δάκτυλα ν' ἀγγίζουν τὰ μακρυὰ μεταξωτὰ μανίκια της, ἢ νὰ προσπαθοῦν ν' ἀνακαλύψουν τὸ μυστικὸ τοῦ τεράστιου φιόγκου σὲ σχῆμα πεταλούδας ποὺ εἶχε πίσω στὴν πλάτη της. Μποροῦσε τώρα νὰ περπατάη ἀνετα ὅπως οἱ 'Αγγλίδες. Μποροῦσε ν' ἀφήση τὸ θάδισμα μὲ τὰ μικρὰ βηματάκια καὶ τοὺς δειλοὺς τρόπους ποὺ θεωροῦσε ἀνατόσπαστους ἀπ' τὴν ἐνδιαισία τοῦ τόπου της.

Ὅταν εἶπε στὴν προστατιδά της πὼς ὁ Τζόφρεϋ εἶχε συγκατατεθῆ στὴν ἐγκατάλειψή του, ἡ λαίδη Ἐβεριγκτον ἀναστέναξε.

—Καημένο κιμονό! εἶπε. Σὲ ἐξυπηρέτησε καλά. 'Τποθέτω ὅμως ὅτι ἕνας στρατιώτης εὐχαριστέται ὀγάζοντας τὴ στολή του ὅταν τελειώνη ἡ μάχη. Μὴν ξεχάσης πάντως ποτὲ τὴ μυστηριώδη δύναμη τῆς στολῆς πάνω στὸ ἀντίθετο φῦλο!

Μιὰ ἄλλη μέρα, ποὺ ἡ λαίδη ἦταν κακόκεφη, εἶχε πῆ:

—Ἄφησε αὐτὰ τὰ πράγματα, παιδί μου, καὶ κράτησε τὸ κιμονό σου! Εἶναι τὸ φυσικό σου ροῦχο! Μ' αὐτὰ τὰ δανεισμένα φτερὰ φαίνεσαι ἄκομψη καὶ ὑποστισμένη...

Ὁ 'Ιάπων πρεσβευτὴς στὴν Αὐλὴ τοῦ 'Αγίου Ἰακώβου ἤπιε στὴν ὑγεία τοῦ γαμπροῦ καὶ τῆς νύφης. Ὁ κόμης Σάϊτο ἦταν ἕνας μακρόσωμος, σοφὸς ἄνθρωπος, ποὺ ἡ μακροχρόνια παραμονή του σὲ εὐρωπαϊκὲς χῶρες τὸν εἶχε ὥς ἕνα σημεῖο «ἀποανατολικοποιήσει». Τὰ μαλλιά του ἦταν γκριζωπά, τὸ πρόσωπό του ρυτιδωμένο, κ' εἶχε ἕνα πολὺ διαπεραστικὸ βλέμμα πίσω ἀπ' τὰ γυαλιά του μὶ τὸ χρυσὸ σκελετό.

—Κυρίες καὶ κύριοι, εἶπε, εἶναι μεγάλη εὐχαρίστηση γιὰ μένα ποὺ παρευρίσκομαι σ' αὐτὴ τὴν περίστασιν, γιατὶ πιστεύω πὼς αὐτὸς ὁ γάμος ἀποτελεῖ μιὰ προσωπικὴ φιλοφρόνηση πρὸς ἐμένα καὶ τὸ ἔργο μου σ' αὐτὴ τὴ θαυμασία χώρα. Ὁ κύριος κ' ἡ κυρία Τζόφρεϋ Μπάρριγκτον εἶναι τὰ ζωντανὰ σύμβολα τῆς 'Αγγλοϊαπωνικῆς συμμαχίας. Κ' ἐλπίζω πὼς θὰ θυμοῦνται πάντα τὴν εὐθύνη ποὺ βαραίνει τοὺς ὤμους τους. Οἱ σημερινοὶ νεόνυμφοι πρέπει νὰ καταλάβουν ὅτι οἱ σχέσεις τῆς Μεγάλης Βρεταννίας καὶ τῆς 'Ιαπωνίας ἐξαρτῶνται ἀπ' τὴν ἀπόλυτη ἁρμονία τῆς ἔγγαμης ζωῆς τους. Κυρίες καὶ κύριοι, ἄς πιοῦμε στὴν ὑγεία τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Τζόφρεϋ Μπάρριγκτον—σὰν συναδέλφωση τῆς ἀγγλικῆς σημαίας μὲ τὸν 'Ανατέλλοντα Ἥλιο!

Ὅλοι ἤπιαν στὴν ὑγεία τοῦ ζευγαριοῦ, καὶ τὸ ζητωκραύγασαν, μὲ μιὰ ἐπὶ πλέον ζητωκραυγὴ γιὰ τὴν κυρία Τζόφρεϋ Μπάρριγκτον. Ὁ σύζυγος, ποὺ δὲν ἦταν πολὺ κατάλληλος γιὰ νὰ βγάζη λόγους, ἀπάντησε μὲ ἀγαθὴ φωνή, βαρὰ ἀπ' τὴ συγκίνηση, πὼς ἦταν τρομερὰ εὐγενικὸ ἐκ μέρους ὅλων τους ποὺ καλωσώρισαν ἔτσι τὴ γυναίκα του καὶ τὸν ἴδιον. εἰδικὰ μάλιστα ὁ σὲρ Τζὼρτζ κ' ἡ λαίδη Ἐβεριγκτον, καθὼς κι' ὁ κόμης Σάϊτο. Πρόσθεσε ἐπίσης πὼς ἦταν ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, καὶ πὼς ἡ γυναίκα του τὸν εἶχε παρακαλέσει νὰ πῆ πὼς κι' αὐτὴ ἦταν ἡ πιὸ εὐτυχισμένη γυναίκα, ἂν κι' ὁ ἴδιος δὲν καταλάβαινε γιατὶ ἦταν τόσο εὐτυχισμένη. Πάντως, θὰ βάζε τὰ δυνατά του νὰ τῆς δώση κάθε χαρά. Εὐχαρίστησε τοὺς φίλους του γιὰ τὶς εὐχές τους καὶ γιὰ τὰ θαυμάσια δῶρα τους. Εἶχαν περάσει ὡραῖες στιγμὲς μαζύ, καὶ σὲ ἀντάλλαγμα γιὰ τὴν καλωσύνη τους, ἡ γυναίκα του κ' αὐτὸς ἤθελαν νὰ εὐχηθοῦν σὲ ὅλους κάθε εὐτυχία.

Ἔτσι μίλησε ὁ Τζόφρεϋ Μπάρριγκτον. Καὶ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, πολλοὶ ἀπ' ὅσους ἦταν παρόντες αἰσθάνθηκαν κάποια στενοχώρια ἐπειδὴ ὁ νέος αὐτὸς, τυπικὸ δεῖγμα τῆς ἀγγλικῆς ράτσας, εἶχε παντρευτῆ μιὰ ἀνατολίτισσα. 'Ηταν ὑψηλός, πάνω ἀπὸ 1.80μ. Οἱ φαρδιοὶ ὦμοι του εἶχαν τὴ νωθρὴ δύναμη ἑνὸς ἡμερου σαρκοβόρου, ἑνὸς ἀγαθοῦ λιονταριοῦ, καὶ τὸ πρόσωπό του, ποὺ ἦταν σχεδὸν στρογγυλό, εἶχε μιὰ χαῖτη πραγματικὰ λεονταρίσια. Τὸ μουστάκι του ἦταν μᾶλλον μακρύτερο ἀπ' ὅ,τι ἤθελε ἡ μόδα. Τὸ πρόσωπό του φαινόταν ἕτοιμο νὰ γελάση κάθε στιγμὴ—ἢ νὰ χασμουρηθῆ. Γιατὶ ὁ χαρακτήρας του κ' ἡ ἐμφάνισή του εἶχαν τὴ νωχέλεια καὶ τὴν εὐθυμη διάθεση ἑνὸς μαθητοῦ, ἂν κ' εἶχε περάσει τὰ τριάντα. 'Αλλὰ ὑπάρχει πάντα στὸ στρατὸ μιὰ τάση συνεχίσεως τῆς ζωῆς τοῦ δημοσίου σχολείου. Τὸ 'Ηπον ἀνακατεύεται μὲ τὸ Σάντχερστ, καὶ τὸ Σάντχερστ μὲ τὸ σύνταγμα. Οἱ σύντροφοι εἶναι πάντα ἄνθρωποι τῆς ἴδιας τάξεως κ' ἔχουν τὶς ἴδιες ἰδέες. 'Η πειθαρχία εἶναι ἡ ἴδια, ἡ συμβατικότης ἴδια. Ἔτσι, πολλοὶ στρατηγοὶ εἶναι μόνιμοι μαθηταί. Χάνουν ἁπλῶς τὴ φρεσκάδα τους, αὐτὸ εἶν' ὅλο.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΣ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ ΣΤΟΝ ΣΤΙΒΟ

ΣΕ ΝΕΟΥΣ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΜΑΣ!

ΗΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΩΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΝΘΑΡΡΥΝΗ ΤΟΝ ΣΕΓΑΣ ΓΙΑ ΝΕΕΣ ΜΕΓΑΛΕΣ ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ

ΕΛΛΑΣ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ ὅμιλος Ἑλληνίδων καὶ 'Αμερικανίδων ἀθλητριῶν, μαζὺ μὲ δυὸ ἀθλητάς μας, μιὰ βραδυὰ τῶν ἑλληνοαμερικανικῶν ἀγώνων στὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιο. Ὅλα τὰ πρόσωπα εἶναι γελαστά, σὲ ὅλα κοθρεφτίζεται ἡ χαρά καὶ ἡ αἰσιοδοξία τῶν νέων, ποὺ ζεσταίνονται ἀπὸ τὴν εὐγενικὴ φιλοδοξία γιὰ τὴν νίκη καὶ τὰ νέα ρεκόρ.

Ο ΠΑΙΗΤΟΝ ΤΖΟΡΝΤΑΝ ΔΙΑΠΙΣΤΩΝΕΙ ΜΕΓΑΛΗΝ ΠΡΟΟΔΟΝ ΤΩΝ ΑΘΛΗΤΩΝ ΜΑΣ

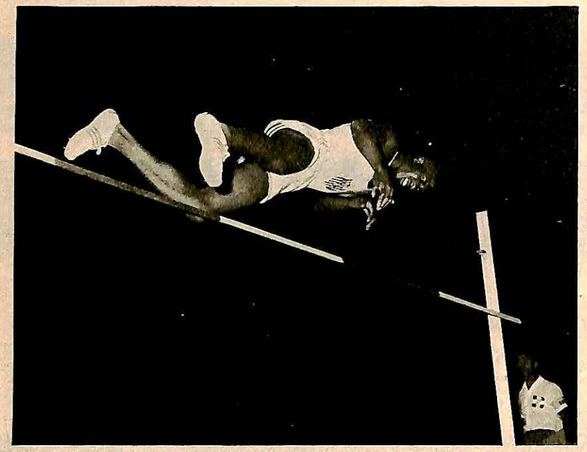

Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ρέκορντμαν τοῦ ἅλματος εἰς ὕψος, Τσόολυ Ντούμας, περνᾶ μὲ εὐχέρεια τὰ 2 μέτρα. Στοὺς ἀγῶνες τοῦ Σταδίου, ὁ περίφημος νέγρος ἄλτης δὲν ἔφθασε ψηλότερα, ἀλλὰ ἐπέδειξε τὴν ἄψογη τεχνική του.

Μὲ μεγάλη χαρὰ διεπίστωσα ὅτι οἱ ἀθλητά σας ἐσημείωσαν μεγάλη πρόοδο ἀπὸ τότε ποὺ ἔχω νὰ τοὺς δῶ, δηλαδὴ στὸ διάστημα τῶν τελευταίων τριῶν ἐτῶν. Ἔχουν προχωρήσει πολὺ καὶ ἔφθασαν στὴν διεθνῆ προβολὴ ποὺ ὅλοι ἐπιθυμούσαμε. Ἔχετε τώρα ἀθλητὰς σὰν τὸν Ρουμπάνη, τὸν Δεπάστα, τὸν Παπαβασιλείου, τὸν Χιώτη, τὸν Κουνάδη, ποὺ μποροῦν νὰ σταθοῦν θαυμάσια καὶ νὰ διακριθοῦν σὲ μεγάλους διεθνεῖς ἀγῶνες. Ἀλλὰ ἐκτὸς αὐτῶν, ἔχουν δημιουργηθῆ καὶ ἐφεδρεῖες ἀπὸ τὶς ὁποῖες πολλὰ μπορεῖτε νὰ περιμένετε».

Αὐτὰ μᾶς ἔλεγε μὲ ἐνθουσιασμὸ ὁ Παίητον Τζόρνταν, τὸ τελευταῖο βράδυ ποὺ ἀποχαιρετήσαμε τοὺς Ἀμερικανοὺς ἀθλητάς, στὴν ταράτσα τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ Ὁμίλου. Ὁ τόσο ἀγαπητὸς στὴν Ἑλλάδα Ἀμερικανὸς προπονητής, ἔκανε, μὲ τὴν δήλωσή του αὐτή, καὶ τὴν πιὸ χαρακτηριστικὴ κριτικὴ τῶν ἑλληνοαμερικανικῶν ἀγώνων. Σὰν Ἀμερικανὸς προπονητὴς—καὶ ἕνας μάλιστα ἀπὸ τοὺς ἐπιτυχημένους στὴν πατρίδα του—ποὺ ἕνα διάστημα ἐδίδαξε τοὺς ἀθλητὰς μας καὶ ἐγνώρισε τὶς δυνατότητές των, ἦταν ἴσως ὁ πιὸ ἐνδεδειγμένος γιὰ νὰ δῆ καὶ νὰ κρίνη αὐτὰ τὰ παιδιά, ποὺ κάποτε εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ τοὺς κάνη κάποιες σωστὲς ὑποδείξεις καὶ νὰ τὰ ἐνθαρρύνη νὰ συνεχίσουν μέχρι τὴν ἐπιτυχία, τὴν ἀθλητική τους προσπάθεια. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ γνώμη του ἔχει ἀξίαν.

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΝΙΚΕΣ

Ὅμως, πέρα ἀπὸ τὶς κρίσεις αὐτὲς τοῦ Τζόρνταν, ὑπάρχει καὶ ἕνα πλῆθος νέων ρεκόρ, ἑλληνικῶν, ἀμερικανικῶν καὶ Παναθηναϊκοῦ Σταδίου, ποὺ ἐπιβεβαιώνει τὴν ἀπόλυτη ἐπιτυχία τῶν ἑλληνοαμερικανικῶν, μαζὺ μὲ τὶς τέσσαρες σημαντικὲς ἑλληνικὲς νίκες στοὺς δρόμους 5.000μ. (Χιώτης), 3.000μ. στὴπλ (Παπαβασιλείου), 800μ. (Δεπάστας) καὶ 10.000μ. (Γλέζος). Ἀπὸ τὶς νίκες αὐτὲς μόνον ἡ τοῦ Δεπάστα, ἐπὶ τοῦ Ἀμερικανοῦ Ὀλυμπιονίκου Κούρτνεϋ, ἀποτελεῖ ἔκπληξη πρώτου μεγέθους. Τὶς ἄλλες τρεῖς, στὸ σημείωμά μας τῆς ἀναγγελίας τῶν ἑλληνοαμερικανικῶν, σχεδὸν τὶς εἴχαμε προβλέψει, ἀναφέροντας χαρακτηριστικῶς ὅτι στοὺς δρόμους 3.000μ. στὴπλ, 5.000μ. καὶ 10.000, ἂν οἱ ἀθληταί μας ἀκολουθήσουν τὴν ὀρθὴ τακτική, μποροῦν νὰ βγοῦν νικηταί...

Ἀλλὰ τὴν μεγάλην, ὁμολογουμένως,—καὶ δυσάρεστον—ἔκπληξιν τῶν ἀγώνων ἀπετέλεσεν ἡ ἥττα τοῦ Ρουμπάνη, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὅλοι περίμεναν ὄχι μόνον τὴν νίκη, ἀλλὰ καὶ ἕνα καινούργιο ρεκὸρ Εὐρώπης. Ὁ πρωταθλητής μας βρέθηκε ἐκεῖνο τὸ βράδυ σὲ ἄσχημη κατάσταση, ἀλλὰ ἐμεῖς πιστεύομε ὅτι μιὰ ἥττα δὲν εἶναι πάντοτε κακή. Ἴσως στὴν περίπτωση τοῦ Ρουμπάνη, μάλιστα, νὰ ἀποδειχθῆ ἐπωφελής. Μιὰ ἥττα ἀνανεώνει τὶς φιλοδοξίες τοῦ ἀθλητοῦ.

ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΠΛΕΥΡΑ...

Κάτι ἄλλο ποὺ ἔχει σημασία, ἀπὸ τοὺς ἑλληνοαμερικανικούς, εἶναι καὶ ἡ οἰκονομικὴ ἐπιτυχία ποὺ ἐσημείωσαν. Αὐτὸ νομίζομε θὰ ἐνθαρρύνη τὸν ΣΕΓΑΣ γιὰ νὰ προχωρήση σὲ ἄλλες παρόμοιες διοργανώσεις. Τὰ τεράστια ἔξοδα τῶν ἑλληνοαμερικανικῶν ἐκαλύφθησαν ἀπολύτως, χάρη στὴν συμπαράσταση τοῦ φιλάθλου κοινοῦ, ποὺ ἔδειξε πόσο ξέρει νὰ ἐκτιμᾶ πάντοτε τὶς καλὲς προσπάθειες. Ἤδη, οἱ συμφωνηθέντες ἀπὸ τώρα, γιὰ τὸ 1960, νέοι ἑλληνοαμερικανικοὶ ἀγῶνες, εἶναι μιὰ ἀκόμη ὡραία πρωτοβουλία τῆς ἑλληνικῆς ἀθλητικῆς ἀρχῆς. Οἱ ἐπικεφαλῆς τῆς ἀμερικανικῆς ἀποστολῆς, ἐδέχθησαν εὐχαρίστως νὰ στείλουν τὴν ἐθνικὴ ὁμάδα τους στὴν Ἀθήνα, μετὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τῆς Ρώμης.

Οἱ ἀγῶνες τῆς 9ης καὶ 10ης Αὐγούστου θὰ μείνουν ἀλησμόνητοι στοὺς Ἕλληνες φιλάθλους. Ἦταν δίχως ἄλλο οἱ καλύτεροι ἀπὸ ὅσους ἔχουν παρακολουθήσει στὰ τελευταῖα χρόνια, καὶ τοὺς ἔδωσαν τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίσουν ἀρκετοὺς ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους ἀθλητὰς τῆς ἐποχῆς μας.

Δ. ΠΑΠ.

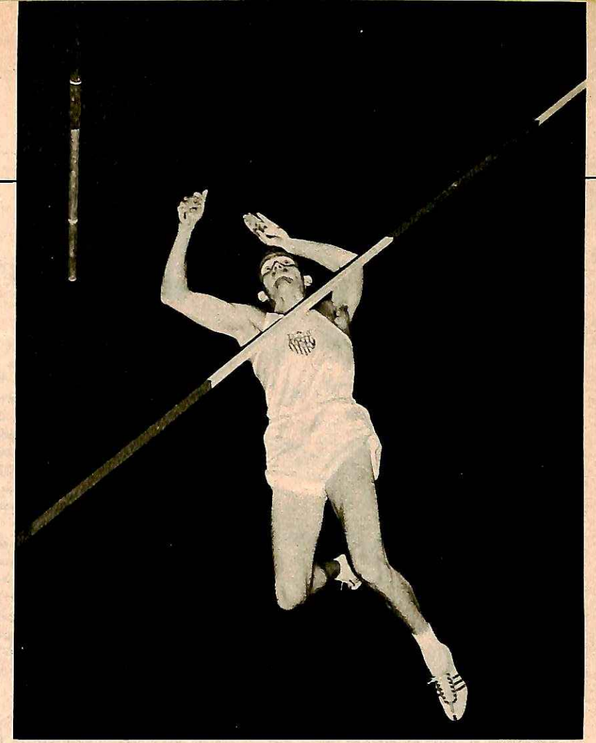

Ο ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΟΥ ΡΟΥΜΠΑΝΗ, ΝΕΑΡΟΣ ΜΟΡΡΙΣ, ΥΠΕΡΠΗΔΑ ΤΑ 4.65.

(Φωτ. Μεγαλοκονόμου 4, «Ἕνωσις» 1)

Ο ΣΥΓΚΑΤΟΧΟΣ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΡΕΚΟΡ ΜΑΡΤΣΙΣΟΝ ΤΕΡΜΑΤΙΖΕΙ ΠΡΩΤΟΣ ΤΗΝ ΚΟΥΡΣΑ 100 μ., ΠΡΟ ΤΩΝ ΚΟΛΥΜΟΡ ΚΑΙ ΓΕΩΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΥΡΙΟΛΕΚΤΙΚΑ ΠΕΤΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΙΚΗ, Ο ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ ΜΑΣ ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ. ΕΘΑΥΜΑΣΘΗ Η ΑΝΕΣΗ ΤΟΥ ΣΤΟ «ΠΕΡΑΣΜΑ» ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

Ἐδῶ κι Ἐκεῖ

● **Ο ΜΠΙΛΛ** Μπλάκγουντ ἦταν καλεσμένος στὸν πύργο ἑνὸς φίλου του στὴ Σκωτία. Τὸ Σαββατόδραδο μιὰ μεγάλη συντροφιά, ἐπίσης καλεσμένων, καταφθάνει στὸν πύργο. Τώρα, ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἐκεῖνο τὸ δράδυ δὲν καταναλώθηκαν μόνον λεμονάδες. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ γλεντιοῦ πλησιάζει ὁ οἰκοδεσπότης τὸν Μπίλλ:

—Ἀγαπητέ μου Μπίλλ, θ' ἀναγκαστῶ, δυστυχῶς, νὰ σὲ βάλω νὰ κοιμηθῆς στὸ στοιχειωμένο δωμάτιο. Ὅλα τ' ἄλλα εἶναι γεμάτα.

—Δὲν ἔχω ἀντίρρηση, ἀπκρίνεται ὁ Μπίλλ ἀδιάφορα, θὰ πάρω εὐχαρίστως τὸ στοιχειωμένο δωμάτιο.

—Ὤ, κύριε Μπλάκγουντ! ἀναφωνοῦν μερικὲς κυρίες μὲ θαυμασμό. Δὲ φοβᾶστε, ἀλήθεια; Μά, σ' ἐκείνη τὴν κάμαρα παρουσιάζεται τὸ φάντασμα μιᾶς γυναίκας ποὺ αὐτοκτόνησε ἐδῶ κ' ἑκατὸ χρόνια...

—Καὶ πῶς τὸ ξέρετε, ἀφοῦ κανεὶς δὲ δέχτηκε νὰ κοιμηθῆ σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο;... Δὲν εἶναι δὰ κανένα σπουδαῖο κατόρθωμα. Ἐγὼ δὲν πιστεύω στὰ παραμύθια. Καληνύχτα, κυρίες μου.

Ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἀργότερα, ὁ Μπίλλ εἶναι ξαπλωμένος μὲ τὶς πυτζάμες του στὸ στοιχειωμένο δωμάτιο. Δὲ φοβᾶται δέδαια, ἀλλὰ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ ἔχει πρόχειρο ἕνα περίστροφο πλάϊ του ἐπάνω στὸ κομμοδίνο. Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ ἔχει ἀφήσει τὸ φῶς ἀναμμένο.

Ἐκεῖ ποὺ κάνει νὰ τὸν πάρη ὁ ὕπνος, βλέπει ξαφνικὰ πέντε μικρὰ μαῦρα δάχτυλα νὰ σαλεύουν στὰ πέδια τοῦ κρεδατιοῦ...

Τὰ πέντε μικρὰ μαῦρα δάχτυλα εἶναι πάντα ἐκεῖ... καὶ τώρα, ξάφνου, ἔγιναν δέκα!

—Ἀφῆστε τ' ἄνοστα ἀστεῖα! ξεφωνίζει. Δεῖξτε τὸ πρόσωπό σας γιατὶ ἀλλιῶς πυροδολῶ!

Καὶ ἀσπάζει ψύχραιμα τὸ περίστροφό του.

Τὰ μικρὰ δάχτυλα σαλεύουν σχεδὸν ἱκετευτικά, κανένα δμως πρόσωπο δὲν παρουσιάζεται.

—Ἐπαναλαμδάνω, λέει ὁ Μπίλλ. Μετρῶ τρία καὶ πυροδολῶ.

Καὶ σημαδεύει προσεκτικά.

Τὰ μικρὰ δάχτυλα μένουν ἀκίνητα.

—Σηκώθῆτε ἢ πυροδολῶ! δρυχᾶται ὁ Μπίλλ.

Τὰ δέκα δάχτυλα ἀρχίζουν νὰ τρέμουν λιγάκι...

Ἕνα! φωνάζει ὁ Μπίλλ... Δύο! Τρία!

Καὶ πιέζει τὴ σκανδάλη.

Ἀπὸ τότε ὁ Μπίλλ Μπλάκγουντ κουτσαίνει ἀπὸ τὸ ἕνα πόδι.

● **ΣΤΗΝ** Ἰατρικὴ σχολὴ ἕνας καθηγητὴς ἐξετάζει μιὰ ἀκτινογραφία καὶ ἐξηγεῖ:

—Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος κουτσαίνει ἐπειδὴ ἔχει τὸ ἕνα πόδι πιὸ κοντὸ ἀπὸ τ' ἄλλο.

Γυρίζει πρὸς ἕνα φοιτητή:

—Πέστε μου, τί θὰ κάνατε ἐσεῖς σὲ παρόμοια περίπτωση;

Ὁ φοιτητὴς σκέπτεται λιγάκι καὶ ἀπαντάει πολὺ λογικά:

—Νομίζω πὼς θὰ κούτσαινα κ' ἐγώ.

ΜΙΑ ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ HORDER

«Ἡ μπύρα», λέγει ὁ λόρδος Horder, «ἀναπληρώνει τὶς ἀπώλειες ποὺ ὑφίσταται ὁ ὀργανισμὸς καὶ τοῦ ξαναδίνει ἐνεργητικότητα... Διευκολύνει τὴν ἀφομοίωσι τῶν τροφῶν. Ἡ μπύρα συντελεῖ στὴν καλυτέρα ἀπόδοσι τῶν ἐργαζομένων» (Bière et Santé, σελ. 170). Ἡ μπύρα εἶναι πλούσια σὲ βιταμίνες, ποὺ κάνουν τὶς τροφὲς ἀποδοτικώτερες. Εἶναι, ἐπίσης, πλούσια σὲ ἅλατα ὀρυκτῶν ποὺ δυναμώνουν τὰ ὀστᾶ. Ἀπὸ σήμερα πάρετε τὴν εὐχάριστη καθημερινὴ συνήθεια νὰ πίνετε μέ τὸ φαγητό σας μπύρα. Θὰ αἰσθάνεσθε καλύτερα.

ΦΛΥΑΡΙΕΣ

Ἡ **Στολίδι**... ἀληθινὸ τῆς ἀκτῆς τοῦ Καδουριοῦ, τὸ νέο σπίτι ποὺ ἔκτισε ὁ Περικλῆς Σακελλάριος γιὰ τὴν οἰκογένεια Μ. Νομικοῦ. Σὲ ἀπαλὸ μοντέρνο ρυθμό, ἀγκαλιάζει τὸν κατηφοικὸ δράχο καὶ ἁπλώνεται εὐρύχωρο καὶ ἁρμονικό, μὲ ταράτσες, αὐλές, σκεπαστοὺς διαδρόμους ἀνάμεσα στὶς αἴθουσες ὑποδοχῆς καὶ στὰ ὑπνοδωμάτια... Γύρω δράχοι καὶ θάμνοι καὶ ἕνα χαλὶ ἀπὸ γκαζὸν καὶ μικρὲς στέρνες φωτίζονται τὴν νύχτα εὐθυμα καὶ σοφὰ καὶ προσφέρουν ἕνα ἀληθινὰ ἰδεῶδες πλαίσιο...

Ἡ **Καϊλοκαιρινὴ κίνησι** κοσμικὴ ἐξακολουθεῖ νὰ συγκεντρώνεται κυρίως γύρω ἀπὸ τὶς καμπάνες τῶν «Ἀστεριῶν»... Ἀπὸ τὶς νέες ἀφίξεις ξεχωρίζει, κομψότατη σιλουέττα, ἡ νέα κόμισσα Μαρίτσια Μπορρομέο, κατὰ τρία τέταρτα Ρωμαία καὶ κατὰ τὸ ἕνα Ἀθηναία —μιλάει θαυμάσια ἑλληνικὰ— συνοδευομένη ἀπὸ σύζυγο καὶ δυὸ γιούς, ποὺ δημιουργοῦν ἀσφαλῶς σύνολο τῆς ὡραιοτέρας οἰκογενείας...

Ἡ **Νέες δίαιτες**... Ἡ πλέον ἀνώδυνη ἀνηγγέλθη τελευταίως. Ἐὰν θέλετε ν' ἀδυνατίσετε... ἀναπνέετε. Συχνά, δαθειά. Ἀναπνοὴ σημαίνει καύση. Ὅπως ἡ σόμπα ποὺ τραδάει καλά, καίει περισσότερα ξύλα, ἔτσι καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ τραδάει περισσότερο ὀξυγόνο καίει περισσότερες θερμίδες...

Ἡ **Μικρὲς ἀλήθειες**... Κανένας γονεὺς δὲν ἀνησυχεῖ γιὰ τὸ **πόσα** ξέρει ἡ κόρη του... Αὐτὸ ποὺ τὸν ἀπασχολεῖ εἶναι **πῶς** τὰ ἔμαθε...

Ἡ **Πάλι Ἅμλετ**... Ὁ ταλαίπωρος Δανὸς πρίγκιψ ἐκλήθη καὶ πάλι στὴν ἐνέργεια. Γυρίζεται νέα ταινία, στὸ Βερολῖνο, μὲ σύγχρονα κοστούμια καὶ πρωταγωνιστὰς τὸν Μοντγκόμερυ Κλίφτ (;...) καὶ τὴν Μαρλὲν Ντήτριχ...

Ἡ **Μαργαρίτας συνέχεια**... Ἡ ρομαντικὴ πριγκίπισσα δρῆκε ξαφνικὰ νέον Τάσυνσεντ εἰς τὸν Καναδᾶ... Ὁ νεαρὸς Τζὼν Τάρνερ τὰ ἔχει ὅλα —θέση, χρήματα, μόρφωση, γοητεία— πλὴν τίτλου. Τὸν ἐγνώρισε ἕνα δράδυ εἰς τὸ μέγαρον τοῦ πατρυιοῦ του, κυδερνήτου τῆς Δρεταννικῆς Κολομδίας, καὶ ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι ἐδείπνησαν μισὴ ὥρα ἀργότερα, διὰ νὰ μὴν διακόψουν ἕνα τετ-ὰ-τὲτ σὲ μιὰ ταράτσα... Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ δράδυ ἔγιναν ἀχώριστοι... πρὸς μεγάλη χαρὰ ὅλων τῶν γηραιῶν Ἀγγλίδων, ποὺ παρακολουθοῦν μὲ μανία τὰ καμώματά της...

Ἡ **Φρικτὰ κομπλιμέντα**... «Τὰ δόντια ποὺ εἶναι σὰν ἀστέρια... δγαίνουν τὴ νύχτα» —εἶπε Κινέζος πρὸς Ἀμερικανίδα μέ...ψεύτικα δόντια...

Ἡ **Ὁ σὲρ Τζὼρτζ Ἀλμπόν**, ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους ἀνθρώπους τῆς γῆς, ἰδιοκτήτης ὀρυχείων ἀδαμάντων στὴν Νότιο Ἀφρική, ξαναπαντρεύεται μὲ μιὰ νεαρὰ διδασκάλισσα, τριάντα χρόνια νεώτερή του, διότι τοῦ τὸ ὑπέδειξαν τὰ πνεύματα... Ὁ σὲρ Τζὼρτζ καὶ τὰ πέντε του παιδιά, ἀπὸ τὸν πρῶτο γάμο, εἶναι φανατικοὶ πνευματισταὶ καὶ ἔχουν ἑδδομαδιαῖα συμδούλια μὲ τὸ ὑπερπέραν, κατὰ τὰ ὁποῖα παίρνουν ὅλες τὶς ἀποφάσεις γιὰ ὅλα τὰ θέματα, εἴτε ἐπαγγελματικά, εἴτε αἰσθηματικά...

Ἡ **Ἀθηναϊκά**... Σπουδαία καὶ πολύτιμη τροφὴ γιὰ τὶς ἐπιθεωρήσεις ἔδωσαν τὰ τελευταῖα οἰκονομικὰ μέτρα... Ἰδίως τὰ εἴδη πολυτελείας, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέγονται... ἀκόμη καὶ τὰ σκευὴ ὑγιεινῆς... διότι εἶναι «φαγεντιανά»... Καὶ μόλις ἀρχίσανε νὰ κερδίζουν ἔδαφος εἰς τὴν Ἑλλάδα!... Τώρα πάλι θὰ πρέπει ὁ Τουρισμὸς νὰ μὴν ἀπαιτῆ «τσυαλέττες». Τόσα χωράφια ὑπάρχουν!...

ΗΗΗ

● **ΕΝΑΣ** ἐπαρχιώτης πῆγε νὰ φάη σ' ἕνα ἐστιατόριο πολυτελείας στὴν Ἀθήνα. Ἀφελῆς ὁ ταλαίπωρος καὶ μὴ ξέροντας τὶς συνήθειες τῆς πρωτευούσας, ὅταν πλήρωσε τὸ λογαριασμὸ ἄφησε γιὰ φιλοδώρημα μιὰ δραχμούλα.

Τὸ γκαρσόνι, ἀγανακτισμένο μὲ τὸ γελοῖο ποσό, θέλησε νὰ δώση ἕνα μάθημα σ' αὐτὸν τὸν ἀγροῖκο.

Ἀντὶ νὰ πάρη τὸ φιλοδώρημα, ἔδγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἄλλη μιὰ δραχμή, τὴν πέταξε πλάϊ στὴν πρώτη κ' ἔστρωσε τὸ πιατάκι μὲ τὶς δυὸ δραχμὲς στὸν πελάτη.

Ὁ ἐπαρχιώτης παρακολούθησε τὴ σκηνὴ μὲ ἀπορία, καί, χωρὶς νὰ προσποιήση νὰ ἐμδαθύνη, τσέπωσε τὶς δυὸ δραχμὲς μουρμουρίζοντας:

—Ποῦ καὶ νὰ τῶξερα!... Δέ μοῦκοδε νὰ δάλω εἰκοσάρικο στὸ πιάτο!

● **ΥΣΤΕΡ'** ἀπὸ μιὰ ἑδδομάδα στὸ ξενοδοχεῖο, ὁ ταξιδιώτης εἶχε ἀπευδήσει μοιράζοντας φιλοδωρήματα δεξιὰ κι' ἀριστερά. Ἕνα πρωὶ χτυποῦν τὴν πόρτα του.

—Ποιὸς εἶναι; ρωτάει.

—Ὁ μικρὸς τοῦ ἀσανσέρ. Σᾶς ἔφερα ἕνα τηλεγράφημα, κύριε.

Μιὰ λάμψη πονηρίας σπιθίζει στὰ μάτια τοῦ ἐκνευρισμένου ταξιδιώτη.

—Πέταξέ το κάτω ἀπ' τὴ χαραμάδα τῆς πόρτας, διατάζει.

—Δὲ μπορῶ, κύριε, λέει ὁ μικρὸς μετὰ ἕνα μικρὸ δισταγμό.

—Καὶ γιατί; ὠργίζεται ὁ ἄλλος.

—Γιατὶ εἶναι ἐπάνω σ' ἕνα δισκάκι, ἐξηγεῖ ἀτάραχος ὁ μικρός.

—Α, ΜΑ αὐτὸ πάει πολύ! Λείπουν ἑκατὸ δραχμὲς ἀπὸ τὸ συρτάρι! Καὶ ξέρεις πολὺ καλὰ πὼς μόνο ἐσὺ κ' ἐγὼ ἔχομε τὸ κλειδί.

—Σύμφωνοι! Γιατί κάνεις τόση φασαρία; Ἄς δάλουμε καὶ οἱ δύο ἀπὸ πενῆντα δραχμὲς κι ἄς σταματήση ἡ συζήτηση.

● **ΒΗΜΑΤΑ** ἀκούγονται στὴ σκάλα. Ὁ Γιαννάκης, μὲ τ' αὐτὶ στὴν πόρτα, φωνάζει στὴ μαμά του:

—Νὰ ὁ μπαμπᾶς! Λοιπόν, σκέφθηκες; Τί θὰ τοῦ δείξωμε πρώτο;

—Τί θὰ πῆ, τί θὰ τοῦ δείξωμε πρῶτο;

—Μά, φυσικά, πρέπει νὰ πάρωμε μιὰ ἀπόφαση. Ἀπὸ ποῦ θ' ἀρχίσωμε; ἀπ' τὸν Ἐλεγχό μου, τὰ κομμάτια τοῦ σπασμένου δάζου ἢ ἀπὸ τὸ κατινούργιο σου καπέλλο;

● **ΑΦΟΥ** διάδασε μὲ προσοχὴ τὶς ἐφημερίδες καὶ μελέτησε τὴ δεδηλῆ πολιτικὴ κατάσταση ἕνας Παριζιάνος τράδηξε γιὰ τὸν Σηκουάνα. Ὅταν ἔφθασε σ' ἕνα μέρος μάλλον ἐρημικό, ἄρχισε νὰ σκαρφαλώνη στὸ παραπέτο τοῦ γεφυριοῦ.

—Παρακαλῶ, κύριε, ἀπάντησε ἡ φωνὴ τοῦ ἀστυφύλακα. Τί πᾶτε νὰ κάνετε; Δὲν εἶναι σωστὰ αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἐλᾶτε νὰ καθήσουμε σ' αὐτὸ τὸ πογκάκι νὰ τὰ ποῦμε.

—Νὰ ποῦμε τί;

—Μά, νὰ κουδεντιάσουμε γιὰ τὸ μέλλον.

Ὕστερ' ἀπὸ δέκα λεπτά, κύριος καὶ ἀστυφύλακας δρασκέλιζαν μαζὺ τὸ παραπέτο.

● **—Α, ΜΑ** αὐτὸ πάει πολύ! Λείπουν κι, ἐξηγεῖ ἀτάραχος ὁ μικρός.

● **ΔΥΟ** ἐρωτευμένοι ἀποφάσισαν νὰ παντρευτοῦν καὶ σχέδιασαν τὸ ἐρωτικό τους δείχνει ἕνα σὲ μιὰ μοντέρνα πολυκατοικία.

—Ἀπεκλείεται, δηλώνει ὁ κύριος. Εἶναι πολὺ μικρό.

—Δὲ σᾶς καταλαδαίνω, κύριε. Τὸ διαμέρισμα αὐτὸ εἶναι ὑπολογισμένο ἀκριδῶς γιὰ δύο ἄτομα.

—Δὲν ἔχω ἀντίρρηση, λέει ὁ κύριος. Ἀλλά, ξέρετε, ἔχομε τὴ φιλοδοξία νὰ ἀποκτήσωμε κ' ἕνα χρυσόψαρο!

● **ΣΤΟ** λεωφορεῖο ὁ εἰσπράκτορας φτάνει μπροστά σ' ἕνα μικρό. Περιμένει ἕνα λεπτό. Ὁ μικρὸς ψάχνει στὶς τσέπες του. Ἄλλο ἕνα λεπτό. Τίποτε. Τέλος τὸ παιδὶ δάζει τὰ κλάματα.

—Ἡ μαμά μου μοῦ εἶχε δώσει ἕνα τάλληρο γιὰ τὸ εἰσιτήριο καὶ τὸ ἔχασα!

—Ἔ, καλά, μὴν κλαῖς τώρα, λέει ὁ εἰσπράκτορας. Θὰ σοῦ κόψω ἕνα εἰσιτήριο, δὲ χάλασε ὁ κόσμος.

Ὁ μικρὸς δὲν φαίνεται διόλου εὐχαριστημένος.

—Καὶ τὰ ρέστα; λέει.

● **Ο ΚΥΡΙΟΣ** καὶ ἡ κυρία τσακώνονται.

Ἐκεῖνος ὑποχωρητικός: Ἄκουσε, ἀγάπη μου. Τὸ σκέφτηκα καὶ συμφωνῶ μὲ τὴ γνώμη σου.

Ἐκεῖνη: Πολὺ ἀργά, ἀγαπητέ μου. Γιατὶ τώρα ἐγὼ ἔχω τὴ γνώμη ποὺ εἶχες ἐσὺ πρὶν ἀπὸ λίγο.

ΜΙΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ μπλοῦζα, ἀπὸ καθαρὸ μετάξι καὶ σὲ πολὺ ἁπλό, ἀλλὰ κομψότατο πραγματικὰ σχέδιο, λανσάρει γιὰ φέτος ἡ «Κομισερία Σὰν Μόρκο», τῆς Βενετίας.

■■ **Ο ΑΛΚΟΟΛΙΣΜΟΣ** δὲν εἶναι μονοπώλιο τῶν ἀνθρώπων· καὶ τὰ ζῶα μποροῦν νὰ εἶναι ἀλκοολικά. Αὐτὸ μᾶς πληροφορεῖ ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων κ. Μώαις Προῦϊτ, ὁ ὁποῖος γιὰ ἀπόδειξη τῶν ἰσχυρισμῶν του ἀναφέρει πολλὲς περιπτώσεις σκύλων, ποὺ πηγαίνουν ἀπὸ μπὰρ σὲ μπὰρ ζητώντας νὰ πιοῦν.

■■ **ΣΤΗΝ** ἀγγλικὴ ἐφημερίδα «Πλύμουθ Νιούς» δημοσιεύθηκε τώρα τελευταῖα ἡ ἀκόλουθη ἀγγελία: «Νέος φέρων εἰς τὸ σῶμα του, εἰς 16 διαφορετικὰ σημεῖα, χαραγμένο μὲ τατουάζ τὸ ὄνομα «Μπέττυ» ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρίση δεσποινίδα μὲ τὸ ὄνομα αὐτό».

ΜΕΝΤΩΡ

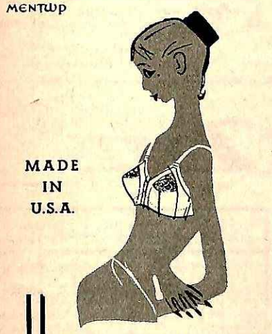

MADE IN U.S.A.

Ἡ πραγματοποίησις ἑνός ὀνείρου...

maidenform

Κατασλητικὴ ἀνακάλυψις στὰ Σουτιέν.

Ἀποκλειστικότης τῶν *ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΩΝ* Σουτιὲν *MAIDENFORM*. Τὸ *MAIDENFORM* δίδει κολακευτικὴ ὑποστήριξι δι' ὡραίας καμπυλότητας. Δέν γλυστρᾶ... Δὲν τσακίζει... Σφίγγει τόσον ὅσον χρειάζεται.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ

ΛΙΑΝΙΚΗ & ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ

ΔΕΛΤΑ ΦΩΚΙΩΝΟΣ 13

● **Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ** στὸν κατηγορούμενο ποὺ δικάζεται διότι δὲν «ἔσπευσε νὰ δοηθήση πρόσωπον εὑρισκόμενον ἐν κινδύνῳ».

—Ἔτσι, λοιπόν, ἡ πεθερά σου αὐτοκτόνησε πηδώντας μπροστὰ στὰ μάτια σου ἀπ' τὸ παράθυρο. Βρισκάσουνα πλάϊ της καὶ δὲν ἔκανες τίποτε γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίσης!

—Ἄ, ὄχι κ' ἔτσι, κύριε πρόεδρε! Ὅταν τὴν εἶδα νὰ δρασκελίζη τὸ παράθυρο, ἔτρεξα ἀμέσως στὸ κάτω πάτωμα νὰ τὴν προλάδω στὸ δρόμο... ἀλλὰ εἶχε κιόλας περάσει...

● **ΜΙΑ** γριὰ κυρία ἔχει πυρετό. Ὁ γιατρὸς τὴ ρωτάει:

—Ἱδρώνετε;

—Ναί, γιατρέ μου, πολύ.

—Ἔχετε ρίγη;

—Κάπου - κάπου.

—Χτυποῦν τὰ δόντια σας;

—Αὐτό, γιατρέ μου, δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξέρω.

—Γιατί;

—Τὰ δόντια μου εἶναι στὸ κομμοδίνο.

● **ΚΑΠΟΙΟΣ** συντάσει τὴ διαθήκη του: «Ἀφήνω δέκα ἑκατομμύρια στὴ γυναίκα μου, ἕξη στὴν κόρη μου, τέσσερα στὸ γιό μου, δύο στὴ μητέρα μου...». Ἔπειτα, ξαφνικά, παρατάντας τὴν πένα του, διερωτᾶται:

«Μὰ ποῦ στὸ καλὸ θὰ τὰ δρῶ ὅλα αὐτά;».

ΤΙ ΛΕΝΕ:

Ἂν μιὰ ὥρα μοῦ φαίνεται ἀτελείωτη, σκέπτομαι πὼς δὲν θὰ ξαναγυρίση ποτὲ καὶ ἀμέσως μοῦ φαίνεται πολὺ σύντομη.

Σπάσακ

Ἡ κωμωδία εἶναι θεατρικὸ ἔργο ποὺ προκαλεῖ τὸ γέλιο μ' ἕνα θέμα ποὺ δὲν εἶναι κωμικό.

Ἀντρὲ Ρευσσὲν

Ὁ ἀληθινὸς πολιτισμὸς δρίσκεται ἐκεῖ ὅπου κάθε ἄνθρωπος δίνει στοὺς ἄλλους τὰ δικαιώματα ποὺ διεκδικεῖ γιὰ τὸν ἑαυτό του.

Ρὰφ Ἔμερσελλ

Ὁ τύπος εἶναι περισσότερο μιὰ κοινωνικὴ ἀνάγκη, παρὰ ἕνας πολιτικὸς θεσμός.

Ρουαγιὲ Κολλὰρ

Ἕνα χαρακτηριστικὸ τῆς ἐποχῆς μας εἶναι ὅτι δὲν ἀρνούμεθα νὰ σφίξουμε τὸ χέρι κανενός.

Γκαμπριὲλ Μαρσὲλ

Ἂν οἱ γυναῖκες κρατοῦσαν τὸ τιμόνι τοῦ αὐτοκινήτου τους τόσο προσεκτικά, ὅσο κρατοῦν τὸ χαλινάρι ἀπὸ τὸ ὁποῖο σέρνουν ἀπὸ τὴ μύτη τοὺς ἄντρες τους, τ' αὐτοκινητικὰ δυστυχήματα θὰ ἤτανε πολὺ πιὸ λιγώτερα.

Τζὼν Στάϊνμπεκ

● **Ο ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ**: Καὶ δμως δὲν ἤμουνα μεθυσμένος, κύριε πρόεδρε. Δὲν ἤξερα ἁπλούστατα τί ἔκανα ἀπ' τὸ κρασί.

Ὁ πρόεδρος: Ἄ, τότε τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει. Εἶχα σκοπὸ νὰ σὲ καταδικάσω σ' ἕνα μῆνα φυλάκιση, τώρα, θὰ πᾶς μέσα τριάντα μέρες.

● **—ΘΕΟΥΛΗ** μου, σὲ παρακαλῶ—πρόσθεσε ὁ μικρὸς ἀφοῦ μνημόνευσε μαμά, ἀδέλφια, θεῖους καὶ θειες στὴν προσευχή του —νὰ φυλᾶς καὶ σένα· γιατὶ ἂν πάθης ἐσὺ τίποτε τί θὰ κάνουμε ἐμεῖς;

● **Η ΜΙΚΡΗ** αὐτὴ ἀγγελία δημοσιεύθηκε σὲ μιὰ ἐφημερίδα, στὴν Ἀμερική, φυσικά:

«Γεωργὸς 39 ἐτῶν θὰ ἤθελε νὰ νυμφευθῆ νέαν ἕως 30 ἐτῶν, κάτοχον τρακτέρ. Ἀποστείλατε φωτογραφίαν τρακτέρ».

ΑΔΕΛ 472/22

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΑΣ...

Ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ ἀπὸ τὸν ἥλιο... Ἐπισκεφθῆτε τὸν γιατρό σας καὶ ἐμπιστευθῆτε τὴν πιστὴ ἐκτέλεσι κάθε ἰατρικῆς συνταγῆς στά

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Π. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΩΝΙΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
Ι. Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΑΝΑΡΗ 20 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ

Ἐκτελοῦνται συνταγαὶ ΙΚΑ καὶ Ἑταιρειῶν.

● **Ο ΠΑΤΕΡΑΣ** καὶ ὁ γιὸς εἶναι στὴν τραπεζαρία καὶ ἡ μητέρα μὲ τὴν κόρη στὴν κουζίνα. Ξάφνου, ἕνας τρομερὸς κρότος ἀπὸ πιάτα ποὺ σπάζουν...

—Ἦταν ἡ μαμά, δηλώνει ὁ γιός. Μετά, δὲν ἀκούσαμε τίποτ' ἄλλο.

● **—ΑΓΑΠΗ** μου, πιστεύεις στοὺς οἰωνούς;

—Ναί.

—Χτὲς εἶδα στὸν ὕπνο μου πὼς ἤσουνα τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζύ μου. Τί νὰ σημαίνη ἄραγε;

—Πὼς ὀνειρευόσουνα.

● **Ο ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ** ρεπόρτερ μιᾶς ἐφημερίδας σὲ μιὰ μικρὴ πόλη τῆς Ἀμερικῆς μπαίνει ἐξάλλος στὸ γραφεῖο τοῦ ἀρχισυντάκτου.

—Καταστροφή, κύριε ἀρχισυντάκτα! Μόλις τώρα εἴχαμε τηλεφώνημα ἀπ' τὸ Σικάγο πὼς ὁ περιδόητος γκάγκστερ Τζὼν Οὐίλλιαμς πῆρε χάρη!

—Λοιπόν;

—Λοιπὸν ἔχομε γεμίσει ὅλη τὴν τετάρτη σελίδα μὲ λεπτομέρειες ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσή του... Καὶ ἡ σελίδα τυπώνεται!

—Ἡ πρώτη δὲν ἔχει πέσει ἀκόμη, ἔτσι; λέει ὁ ἀρχισυντάκτης. Ἐν τάξει... Θὰ δάλετε ἕναν ὀκτάστηλο τίτλο: «Ἀπενεμήθη χάρη εἰς τὸν Τζὼν Οὐίλλιαμς!». Καὶ ἀπὸ κάτω: «Εἰς τὴν τετάρτη σελίδα: Ἀπὸ τί τὸν ἀπήλλαξε ἡ χάρη!».

● **—ΔΕ** νομίζω πὼς ἡ κόρη μας εἶναι ἀρκετὰ μεγάλη γιὰ νὰ φορέση τουαλέττα «στράπλες» στὸ χορό, ἐσὺ τί λές; ρωτάει ἡ μητέρα.

Ὁ πατέρας, θυθισμένος στὴν ἀνάγνωση τῆς ἐφημερίδος του:

—Ἂν τὸ φόρεμα δὲν γλιστράη καὶ ἐφαρμόζη, τότε πρέπει νὰ εἶναι ἀρκετὰ μεγάλη.

● **—ΔΕ** μοῦ λές, φίλε μου, πῶς λογαριάζεις νὰ μτῆς στὸν παράδεισο ὕστερ' ἀπὸ τὶς τόσες ἁμαρτίες ποὺ ἔκανες;

—Ἀγαπητέ μου, εἶναι ἁπλούστατο. Ὅταν φτάσω στὴν πόρτα τοῦ παραδείσου, θὰ τὴν ἀνοίξω, θὰ μπῶ, θὰ δγῶ· θὰ μπῶ, θὰ δγῶ, θὰ μπῶ, θὰ δγῶ· θὰ μπῶ...

—Ἔ καλά, θὰ μπαινοδγαίνης...

—Θὰ μπαινοδγαίνω, ὥστου κάποια στιγμὴ, ὁ Ἅγιος Πέτρος, ἐκνευρισμένος θὰ μοῦ πῆ: «Τί θὰ κάνης, ἐπιτέλους; Θὰ μπῆς ἢ θὰ δγῆς;». Τότε θὰ μπῶ.

● **Οἱ ΚΑΤΟΙΚΟΙ** τοῦ Τέξας γιορτάζουν μὲ μεγάλη ἐπισημότητα τὴν ἑκατοστὴ ἐπέτειο τῶν γενεθλίων ἑνὸς συμπολίτη τους. Ἕνας δημοσιογράφος ρωτάει τὸν σεδάσμιο γέροντα.

—Σὲ τί ἀποδίδετε τὴ μακροζωΐα σας;

—Ὤ, λέει ὁ γέρος, εἶναι ἁπλούστατο. Ζῶ ἀκόμη διότι δὲν ἀνακαλύφθηκε ποτὲ ὁ δολοφόνος τοῦ Μπίλλ Τζόνς.

ΤΙ ΛΕΝΕ Τ'ΑΣΤΡΑ

Γιὰ τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ 25 ἕως 31 Αὐγούστου 1958

ΚΡΙΟΣ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 21 Μαρτίου - 20 Ἀπριλίου: Τὰ προσωπικὰ ζητήματα εὐνοοῦνται ἰδιαίτερα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ ἰδίως σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τὸν αἰσθηματικὸ τομέα. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα, Παρασκευή, ἀριθ. 20.

ΤΑΥΡΟΣ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 21 Ἀπριλίου - 21 Μαΐου: Ὑπάρχουν στιγμὲς στὴ ζωή μας ποὺ οἱ ἄνθρωποι χρειάζονται τὴν βοήθεια ὡρισμένων φίλων τους. Μὴν ἀποκρούσετε τὴν προσφορά. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Κυριακή, ἀριθ. 2.

ΔΙΔΥΜΟΙ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 21 Μαΐου - 21 Ἰουνίου: Ξεκινήσατε μὲ ὡρισμένες γραμμὲς καὶ ἀλλάξατε τὶς ἀποφάσεις σας χωρὶς οὐσιαστικὸ λόγο. Ἀποφασίστε σύντομα. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Πέμπτη, ἀριθ. 1.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 22 Ἰουν. - 22 Ἰουλίου: Τὰ λάθη ποὺ κάνατε στὸ παρελθὸν θὰ ἐμφανισθοῦν καὶ πάλι στὴ ζωή σας γιὰ νὰ σᾶς θυμίσουν πὼς δὲν πρέπει νὰ εἴμαστε ἐγωϊστάι. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Δευτέρα, ἀριθ. 4.

ΛΕΩΝ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 23 Ἰουλίου - 22 Αὐγούστου: Εἴχατε προσχεδιάσει καλὰ ὅλη τὴ μάχη. Τώρα κερδίσατε ἀπὸ κάθε πλευρὰ τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν ἀνθρώπων ποὺ σᾶς περιβάλλουν. Ξεκουρασθῆτε. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Τρίτη, ἀριθ. 9.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 23 Αὐγ. - 22 Σ)ρίου: Ἐνδιαφερθῆτε περισσότερο γιὰ τὸν ἑαυτό σας. Ὑπάρχει κάποιο ρητὸ ποὺ λέει πὼς ἡ πολλὴ δουλειὰ τρώει τὸν ἀφέντη. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Σάββατο, ἀριθ. 2.

ΖΥΓΟΣ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 23 Σεπτ. - 22 Ὀκτωβρίου: Ἔχετε τὴν ἱκανότητα νὰ ξεχωρίσετε τὸ κοιὸ ἀπὸ τὸ καλό, ἰδίως ὅταν πρόκειται γιὰ θέματα ποὺ ἀφοροῦν ἀνθρώπους τοῦ περιβάλλοντός σας. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Παρασκευή, ἀριθ. 6.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 23 Ὀκτ. - 22 Ν)ρίου: Κάνετε περισσότερο κουράγιο, γιατὶ σύντομα ἡ ζωή θὰ σᾶς χαρίση πολλὲς εὐχάριστες καὶ εὐτυχισμένες στιγμὲς ποὺ δὲν περιμένατε. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Κυριακή, ἀριθ. 2.

ΤΟΞΟΤΗΣ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 23 Νοεμ. - 21 Δ)μβρίου: Τὰ ἄστρα σᾶς συμβουλεύουν νὰ περιμένετε ἀρκετὰ πρὶν ἀποφασίσετε τί θὰ κάνετε στὸ μέλλον. Μὴ χάνετε τὸ θάρρος σας. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Σάββατο, ἀριθ. 8.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 22 Δεκ. - 19 Ἰαν.: Μὴ χάνετε τὸ ἐνδιαφέρον σας γιὰ ὑποθέσεις ποὺ χρειάζονται ἄμεση ἐπέμβαση καὶ ἐπίλυση. Φροντίστε περισσότερο τὴν ὑγεία σας. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Τετάρτη, ἀριθ. 4.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 20 Ἰαν. - 18 Φ)ρίου: Μιὰ εὐτυχισμένη στιγμὴ θὰ πληρωθῆ ἀκριβὰ ἐὰν δὲν φροντίσετε νὰ ἐξασφαλίσετε τὰ νῶτα σας. Ἔχετε ἐχθρούς. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Κυριακή, ἀριθ. 12.

ΙΧΘΥΕΣ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 19 Φεβρ. - 20 Μαρτίου: Μιὰ μικρὴ ἀκόμη προσπάθεια καὶ θὰ ἐπιτύχετε σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε νὰ μὴ φοβάσθε πλέον τὶς ἀντιξοότητες. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Πέμπτη, ἀριθ. 1.

ΠΟΙΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ;

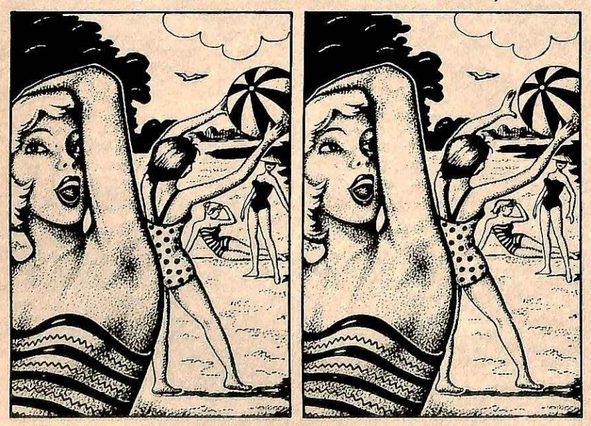

Τὸ δεύτερο σκίτσο διαφέρει ἀπὸ τὸ πρῶτο σὲ ὀκτὼ σημεῖα. Μπορεῖτε νὰ τὰ βρῆτε;

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Βαθμὸς τοῦ ναυτικοῦ
2. Φέρει τὴν πρὸς κλῶσιν τολύπην (γεν.) — Ἀνεκάλυψε τὸν Βόρειον Μαγνητικὸν Πόλον.
3. Μιὰ ἀπὸ τὰς βασικὰς ποικιλίας τοῦ ἑλληνικοῦ καπνοῦ. — Δὲν τὴν ἐπιθυμοῦμεν παρὰ μόνον μὲ τοὺς ἀνωτέρους μας καὶ ποτὲ μὲ τοὺς ὁμοίους ἢ κατωτέρους μας (αἰτ.).
4. Ἀποξηραμένος σκόμβρος — Ἕνα ζῶον. ἀρχαϊστί — Ἡ δοτικὴ ἑνὸς χάνδακος (συνεκφερόμενα)
5. Ποδοσφαιρικὴ ἀρχή — Ἱδρυτὴς τῆς Τροίας, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἠλέκτρας (αἰτ.).
6. Τὸ συμβουλευόμεθα συχνὰ (δημ.) — Θεὰ τοῦ θανάτου εἰς τὴν Ἰνδικὴν μυθολογίαν.
7. Πατρὶς τοῦ θεοσόφου Ἀπολλωνίου — Εἶναι στὴ θεωρία τοῦ Ἀϊνστάϊν σχεδὸν ὁ καθεὶς μας (αἰτ. δημ.).
8. Τοῦ Ἰριδίου σύμβολον — Κοινὴ ὀνομασία τοῦ φυτοῦ ἀστεροκέφαλος ὁ Κρητικός — Πρόθεσις — Ξενικὸν μέτρον ἐπιφανειῶν.
9. Ἄρθρον — Διετέλεσεν τὸ 1956-1958 πρόεδρος τοῦ ΟΤΕ.
10. Ὑπονοεῖ καὶ ἠθικὴν διαφθορὰν — Ἄγγλος ἐξερευνητὴς τῆς Ἀνταρκτικῆς, ἐνάρθρως.
11. Ἐκ κονιάματος ἐπίχρισμα, ἐνάρθρως (δημ.) — Ἑβδομῆντα τέσσερα.
12. Δύο συνεχόμενα, ἕνας ἀριθμὸς — Ὅρος τοῦ σκακιοῦ. — Ποδοσφαιρικὸν σωματεῖον.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Ἀργυροῦν ρωμαϊκὸν νόμισμα.
2. Πολλὴ λάσπη, ἐνάρθρως (δημ.)
3. Ναζιάρα, παιχνιδιάρα (δημ.) — Ὅρος τοῦ πόκερ.
4. Τοῦρκος πασᾶς βελκέρβεης τῆς Ρούμελης — Ἡ ἀντίστροφος αἰτιατικὴ μιᾶς τῶν Κυκλάδων (δημ.).
5. Ἄνθη — Ἔχει πολλὰ ποδάρια..., ἐνάρθρως.
6. Πολιτικὸς Οὔγγρος, καὶ παραπόταμος τοῦ Δουνάβεως, ἐνάρθρως — Ἐκπρόσωπος μιᾶς φυλῆς (αἰτιατική).
7. Β΄ πρόσ. ἐν. τοῦ φημί — 111 μὲ γράμματα! — Ἐπιφώνημα.
8. Κάτοικος Ἀμερικανικῆς χώρας, ἐνάρθρως (δημ.).
9. Ἑλληνικὸς χορός.
10. Ἔχει, σχεδὸν καθόλου, ἡ Αὐστραλία — Ὄνομα διαφόρων βασιλέων τῆς Δανίας — Ἀθλητικός, ἀλλὰ καὶ χαρτοπαικτικὸς ὅρος (ξεν.)
11. Καὶ ἕνας ὅρος τῆς πασσέτας — Ναυτικὸν κέλευσμα — Εἶναι ὁ ὕμνος...
12. Ἐδυθίσθη εἰς τὴν ναυμαχίαν τῶν νήσων Φάλκλαντ.

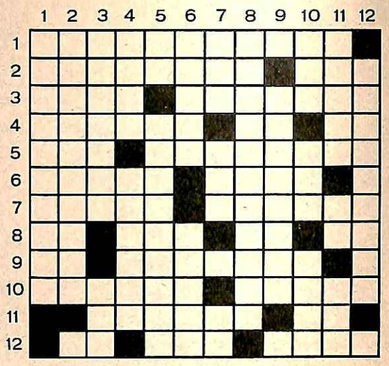

ΖΙΓΚ ΖΑΓΚ

Ὁ σκοπὸς τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ διασκεδαστικοῦ αὐτοῦ ἀτομικοῦ, ἀλλὰ καὶ ὁμαδικοῦ παιχνιδιοῦ, εἶναι νὰ ἐπιτύχη κανεὶς ὅσο τὸ δυνατὸν μεγαλύτερη βαθμολογία στὸ σχηματισμὸ λέξεων.

Ἀρχίσετε λοιπὸν ἀπὸ ὁποιαδήποτε γραμμὴ θέλετε καὶ προχωρήσετε ἀπὸ τὸ τετράγωνο αὐτὸ σὲ ὁποιοδήποτε γειτονικὸ πάντοτε, τετράγωνο ὁριζοντίως, καθέτως ἢ διαγωνίως, προσπαθώντας νὰ διαβάσετε τὴν μεγαλύτερη λέξι ποὺ μπορεῖτε νὰ βρῆτε.

Σημειώσετε τώρα τὴ λέξι, ποὺ βρήκατε καὶ σβήσετε στὰ τετράγωνα τὰ γράμματα ποὺ μεταχειρισθήκατε.

Ψάξετε τώρα γιὰ μιὰν ἄλλη λέξι καὶ συνεχίσετε ἕως ὅτου δὲν μπορεῖται νὰ βρῆτε ἄλλες.

Κ	Α	Ο	Ν	Α	Ν					
Ι	Λ	Σ	Η	Κ	Ι					
Ε	Υ	Λ	Ι	Ν	Ο					
Α	Κ	Ο	Τ	Ο	Ν					
Λ	Σ	Ι	Α	Η	Τ					
Α	Τ	Ο	Σ	Σ	Α					

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ

Γιὰ κάθε λέξι τῶν δύο γραμμάτων μετρήσετε 1 βαθμό.
Γιὰ κάθε λέξι τῶν 3 γραμμάτων μετρήσετε 3 βαθμούς.
Γιὰ κάθε λέξι τῶν 4 γραμμάτων μετρήσετε 5 βαθμούς.
Γιὰ κάθε λέξι τῶν 5 γραμμάτων μετρήσετε 7 βαθμούς.
Γιὰ κάθε λέξι τῶν 6 γραμμάτων μετρήσετε 9 βαθμούς.
Γιὰ κάθε λέξι τῶν 7 γραμμάτων μετρήσετε 11 βαθμούς.
Γιὰ κάθε λέξι τῶν 8 γραμμάτων μετρήσετε 13 βαθμούς.
Γιὰ κάθε λέξι τῶν 9 γραμμάτων μετρήσετε 15 βαθμούς.
Γιὰ κάθε λέξι τῶν 10 γραμμάτων μετρήσετε 17 βαθμούς.

Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, προσθέτοντας δύο πάντοτε βαθμοὺς γιὰ κάθε πρόσθετο γράμμα.

Προσθέσετε τώρα τὸ σύνολο τῶν βαθμῶν ποὺ μπορέσατε νὰ πετύχετε.

Βαθμοὶ ἀπὸ 1-29 βαθμολογοῦνται μὲ «ΜΕΤΡΙΑ».
Βαθμοὶ ἀπὸ 30-35 βαθμολογοῦνται μὲ «ΑΡΚΕΤΑ ΚΑΛΑ».
Βαθμοὶ ἀπὸ 36-40 βαθμολογοῦνται μὲ «ΚΑΛΑ».
Βαθμοὶ ἀπὸ 41-45 βαθμολογοῦνται μὲ «ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ».
Βαθμοὶ ἀπὸ 46 καὶ ἄνω βαθμολογοῦνται μὲ «ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ».

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΣΤΗ ΣΕΛ. 49

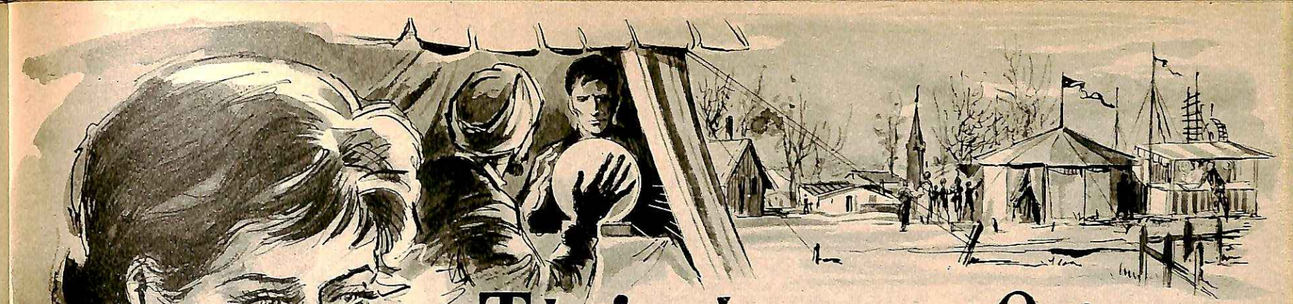

Τὸ ἑπόμενο θῦμα

Μυθιστόρημα τοῦ ΤΖΩΝ ΝΤΙΚΣΟΝ ΚΑΡΡ

20

Ὁ δρ Φὲλλ ἔδειξε τὸ παράθυρο.

—Ὁ συνταγματάρχης Πόπ, καθὼς ξέρομε, ἔβαζε πάντα τσύλλινα ὑφάσματα σ' αὐτὰ τὰ παράθυρα—ἄλλοτε στ' ἀτάνω μέρη τους, κι' ἄλλοτε στὰ κάτω—χησιμοποιώντας πινέζες γιὰ νὰ τὰ στερεώνη ἐκεῖ. Τὶ βρίσκομε λοιπόν; Βρίσκομε, ὅπως ὑπογράμμισε ὁ Ἔρνσω, ἀναρίθμητες τρυπίτσες, ποὺ τὶς ἔχουν κάνει οἱ πινέζες. Σὲ ὁλόκληρο τὸ ξύλινο πλαίσιο τῶν παραθύρων ὑπάρχουν τέτιες τρυπίτσες. Ἔτσι δὲν εἶναι;

—Φυσικά! Μά...

—Θὰ μποροῦσατε νὰ βάλετε κι' ἄλλη μιὰ πινέζα στὸ ξύλινο πλαίσιο, ὁπουδήποτε, δὲν εἶν' ἔτσι; Κι' ὅταν θὰ τὴν ξαναβγάζατε, κανεὶς δὲν θὰ πρόσεχε ποτὲ τὸ σημάδι της.

—Φυσικά! Ὅπως...

—Ὁ Μίντλσουορθ, εἶπε ὁ δρ Φέλλ, εἶχε μιὰ διπλὴ ἔμπνευση. Θὰ σᾶς πῶ τώρα τί ἀκριβῶς ἔκανε.

»Ἦταν βέβαιος πὼς ὁ Σὰμ ντὲ Βίλλα θὰ παίρνε μιὰ μεγάλη δόση λουμινάλ πρὶν πέση στὸ κρεβάτι του. Ἔφυγε, λοιπόν, ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ σᾶς πῆγε στὸ σπίτι σας μὲ τ' αὐτοκίνητό του. Ἔδειξε ἀνησυχία μόνο ὅταν ἀναφέρατε τὸ οὔισκυ καὶ σᾶς ἐξώρκισε νὰ μὴν μεθύσετε...

—Γιατί;

—Γιατὶ σᾶς χρειαζόταν ἀπαραιτήτως στὸ σχέδιό του. Ὁ Μίντλσουορθ γύρισε ἔπειτα στὸ σπίτι του, κ' ἔκανε μερικὲς προετοιμασίες. Ποιὸς ἦταν πιθανότερο νᾶχη στὰ χέρια του μιὰ ὑποδόριο σύριγγα; Ἕνας γιατρός... Λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὅταν τὸ Σὶξ Ἔϊτς εἶχε ἀποκοιμηθῆ, ὁ Μίντλσουορθ ξαναβγῆκε καὶ κατευθύνθηκε πάλι πρὸς αὐτὴν ἐδῶ τὴν ἔπαυλη.

»Τὸ σπίτι ἦτον σκοτεινό. Δὲν δυσκολεύτηκε νὰ μπῆ μέσα. Ἡ πόρτα δὲν ἦταν κλεισμένη, καὶ θὰ μποροῦσε ἄλλωστε νὰ μπῆ κι' ἀπὸ ἕνα παράθυρο. Βρῆκε τὸν ντὲ Βίλλα, ὅπως τὸ περίμενε, ναρκωμένο ἀπάνω στὴν κρεβατοκάμαρα. Ὡς τώρα, τὸ σχέδιο πήγαινε μιὰ χαρά!

»Ἤρθε σ' αὐτὸ τὸ σαλόνι κι' ἄναψε τὸ φῶς. Ἑτοίμασε τὸ δωμάτιο ἀκριβῶς ὅπως τὸ χρειαζόταν γιὰ τὰ γεγονότα ποὺ θὰ συνέβαιναν τὰ ξημερώματα. Ἔκλεισε καὶ τὰ δυὸ παράθυρα, ἀλλὰ ἄνοιξε καλὰ τὶς κουρτῖνες τους.

»Θὰ μαντεύετε, ἀσφαλῶς, ποιὰ ἦταν ἡ ἑπομένη κίνησή του: Κρατώντας αὐτὸ τὸ τουφέκι, τὸ «Οὔϊντσεστερ 61», ὁ Μίντλσουορθ διέσχισε τὸ γκαζόν, σκαρφάλωσε στὸν ἀπέναντι τοῖχο, μελέτησε καλὰ τὴ θέση του, καὶ τότε —λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα—ἔρριξε μιὰ σφαῖρα μὲς ἀπ' αὐτὸ τὸ παράθυρο, στὸ φωτισμένο, ἄδειο δωμάτιο.

»Τότε ἔπεσε ἡ πραγματικὴ τουφεκιά. Τότε ἡ σφαῖρα τρύπησε αὐτὸ τὸ τζάμι, ἔσχισε τὸν πίνακα μὲ τὴ Μάχη τοῦ Βατερλὼ πάνω ἀπ' τὸ τζάκι καὶ σφηνώθηκε στὸν τοῖχο.

»Ἡ γειτονιὰ αὐτὴ εἶναι πολὺ ἐρημικὴ μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ὁ Μίντλσουορθ σκέφτηκε πὼς ἦταν ἀπίθανο ν' ἀκουσθῆ ὁ πυροβολισμός. Ὁ Σὰμ ντὲ Βίλλα, ναρκωμένος στὸ ἀπάνω πάτωμα, δὲν τὸν ἄκουσε. Ὁ λόρδος Ἔϊς ἄκουσε τὸν πυροβολισμὸ μὲς στὴ νύχτα—γιατὶ μοῦ εἶπε ὅτι σᾶς μίλησε γι' αὐτὸν ὅταν τὸν εἴδατε τ' ἄλλο πρωΐ. Μὰ ὁ λόρδος Ἔϊς τὸν μπέρδεψε στὸ μυαλό του μ' ἕναν ἄλλο πυροβολισμὸ ποὺ ἄκουσε λίγο μετὰ τὶς πέντε τὸ πρωΐ. Ὅσο γιὰ τὸν Μίντλσουορθ, τὸ πρῶτο μέρος τοῦ παιχνιδιοῦ του ἦταν τώρα σίγουρο. Ἔκλεισε τὶς κουρτῖνες ὅλων τῶν παραθύρων τῆς ἐπαύλεως, ἄναψε ὅλα τὰ φῶτα ὥστε νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι θἄσθηναν μόνα τους πρὶν ἀπ' τὸ πρωΐ, καὶ γύρισε γρήγορα στὸ σπίτι του.

»Δὲν εἶχε γίνει ἀκόμη καμμιὰ βλάβη. Καμμιὰ ἀκόμη.

»Ἡ τύχη θὰ μποροῦσε νὰ κατασιρέψη τὸν Μίντλσουορθ, γιατὶ εἰδοποιήθηκε νὰ πάη νὰ δῆ μιὰν ἄρρωστη τὶς πρωϊνὲς ὧρες. Ἀλλὰ ἡ ἄρρωστη ἦταν μιὰ ἀπ' τὶς ὑπηρέτριες τοῦ Ἔϊς Χώλ, κι' αὐτὸ ταίριαζε θαυμάσια στὰ σχέδιά τους, γιατὶ ἀπὸ κεῖ θὰ μποροῦσε νὰ παρακολουθῆ τὴν κατάσταση.

»Ἔφυγε ἀπ' τὸ Ἔϊς Χὼλ στὶς ὅ καὶ 20 τὸ πρωΐ, λέγοντας κάτως ἀπόιομα στὸν λόρδο Ἔϊς πὼς θὰ πήγαινε στὸ Χάστιγκς, κι' ὡδήγησε τὸ αὐτοκίνητό του στὸν κεντρικὸ δρόμο τοῦ Σὶξ Ἔϊσιζ. Ἐκεῖ ἄφησε τ' αὐτοκίνητο γιὰ μιὰ στιγμή, καὶ προχώρησε ἄλλη μιὰ φορὰ πρὸς τὸ Γκάλλουζ Λοῖην. Τὸν φαντάζομαι νἄρχεται ἐδῶ μὲ τὴν πρώτη πρωϊνὴ ὁμίχλη. Καὶ νομίζω πὼς ἡ καρδιά του θἄταν ψυχρὴ ὅπως τὰ χέρια του.

»Πρὶν ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, εἶχε κοιτάξει ἀπ' τὰ φωτισμένα παράθυρα τοῦ κυρίου Μάρκχαμ, κ' εἶδε τὸν κύριο Μάρκχαμ κοιμισμένο στὸν καναπέ, μ' ἕνα γεμᾶτο μπουκάλι οὔισκυ πάνω στὸ γραφεῖο. Ἔπειτα προχώρησε πρὸς τὰ ἐδῶ.

»Τὸ ἠλεκτρικὸ εἶχε καῆ πρὶν ἀπὸ πολλὴ ὥρα. Τὸ σπίτι ἦταν σκοτεινὸ καὶ δροσερό. Ἤταν ἡ ὥρα τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς ψευδαισθήσεως. Ὁ Μίντλσουορθ βρῆκε τὸν ντὲ Βίλλα ἀκόμα ναρκωμένο στὸ ἀπάνω πάτωμα. Ἂν τὸ θῦμα ἦταν ξύπνιο, ὁ Μίντλσουορθ ἦταν ἕτοιμος νὰ τὸν δέση μ' ἕνα μαλακὸ κορδόνι ἀπὸ ρόμπ-ντὲ-σὰμπρ ποὺ θ' ἄρηνε ἴχνη, καὶ νὰ τοῦ κλείση τὸ στόμα μ' ἕνα μαντήλι καὶ λευκοπλάστη.

»Ἀλλὰ δὲν ἦταν ἀνάγκη. Μετέφερε τὸν ντὲ Βίλλα κάτω—ὁ ντὲ Βίλλα ἦταν μικρόσωμος ἄνθρωπος, κι' ὁ Μίντλσουορθ ψηλός—καὶ τὸν ἔρριξε σὲ τούτη τὴν πολυθρόνα, ἔτσι ὥστε ἡ τροχιὰ τῆς σφαίρας ποὺ εἶχε ἤδη ρήξει νὰ περνᾶη ἀκριβῶς πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ ντὲ Βίλλα.

»Καὶ τότε, ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ πρῶτο φῶς τῆς αὐγῆς ἔμπαινε σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, ἀνασκοίμπωσε τὸ μανίκι τῆς ρόμπας τοῦ ντὲ Βίλλα, καὶ μὲ τὸ γαντοφορεμένο χέρι του ἄδειασε τὴ σύριγγα τοῦ πρωσσικοῦ ὀξέος στὸ ἀριστερὸ μπράτσο τοῦ θύματός του.

Ὁ δρ Φὲλλ στομάτησε.

Παρ' ὅλο ποὺ τὸ ἀπόγευμα ἦταν ζεστό, ὁ Ντὶκ Μάρκχαμ ἔνοιωθε μιὰ ψύχρα στὴν καρδιά του. Φαινόταν νὰ θλέπη σκιὲς νὰ κινοῦνται μὲς στὰ χαράματα, κακὲς σκιὲς σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο: Τὸν γιατρὸ μὲ τὰ γαντοφορεμένα χέρια, τὸ σῶμα τοῦ θύματος ποὺ ἔπεφτε μ' ἕνα γδοῦπο στὴν πολυθρόνα...

—Ἔπειτα, εἶπε ὁ δρ Φέλλ, κλείδωσε τὸ δωμάτιο. Μποροῦσε, θλέπετε, νὰ τὸ κάνη αὐτὸ τώρα, γιατὶ ὑπῆρχε μιὰ τρῦπα ἀπὸ σφαῖρα στὸ παράθυρο. Μιλοῦσαμε ὥς τώρα γιὰ «σφραγισμένο δωμάτιο». Μά, ποὺ νὰ πάρη ἡ ὀργή, δὲν ἦταν σφραγισμένο! Ἐδῶ ἔγκειται ὅλη ἡ ἱστορία... Ὁ ντὲ Βίλλα εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια ὅταν παρατήρησε ὅτι δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἔχη σφραγισμένο δωμάτιο ὅταν ὑπάρχη μιὰ τρῦπα ἀπὸ σφαῖρα στὸν τοῖχο.

»Ὁ Μίντλσουορθ πῆρε ἕνα κουτὶ πινέζες καὶ τὸ σκόρπισε στὸ πάτωμα, κοντὰ στὸ ἀριστερὸ χέρι τοῦ πεθαμένου. Κλείδωσε κι' ἀμπάρωσε τὴν πόρτα ἀπὸ μέσα. Τέλος... ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μὲ βοηθήσετε, Χάντλεϋ;

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Χάντλεϋ κούνησε τὸ κεφάλι του, κ' ἔπειτα σηκώθηκε καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο.

—Τὴν Παρασκευὴ τὸ βράδυ, συνέχισε ὁ δρ Φέλλ, ἔκανα μιὰ μικρὴ διατριβὴ γιὰ τὰ παράθυρα. Παρακαλῶ προσέξτε αὐτὸ τὸ ἰδιαίτερο παράθυρο κι' αὐτὴ τὴν ἰδιαίτερη τρῦπα ἀπὸ σφαῖρα. Ἡ τρῦπα τῆς σφαίρας—καθὼς στέκομαι τώρα ἀπέναντί της—θρίσκεται κάτω ἀπ' τὴν ὁριζόντια γραμμὴ ὅπου συνδέονται τὰ δυὸ παραθυρόφυλλα, κάπου δέκα πόντους πιὸ κάτω κι' ἀριστερὰ ἀπ' τὸ μετάλλινο γαντζάκι. Πολὺ καλά!

»Παίρνω στὸ ἕνα μου χέρι μιὰ συνηθισμένη πινέζα. Τὴν ὑθίζω στὸ ξύλινο πλαίσιο τοῦ παράθυρου—τὸ ὁριζόντιο πλαίσιο ποὺ θρίσκεται ἀπέναντί μου, καὶ σχηματίζει τὴ γραμμὴ ὅπου ἑνώνονται τὰ δυὸ φύλλα—πάνω ἀπ' τὴν τρῦπα τῆς σφαίρας καὶ λίγο πιὸ ἀριστερά της.

»Παίρνω ἔπειτα ἕνα κομμάτι πολὺ χοντρὴ μαύρη κλωστή, ἕνα μακρὺ κομμάτι σὰν αὐτό—ὁ δρ Φέλλ τθθγαλε ἀπ' την τσέπη του—κ' εἶμαι ἕτοιμος γιὰ τὸ τέχνασμά μου.

'Ὁ ἐπιθεωρητὴς Χάντλεϋ φάνηκε ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο. Τὸ πρεβάζι τοῦ παράθυρου δὲν ἦταν πολὺ ψηλότερο ἀπ' τὴ μέση ἑνὸς ἀνδρός.

'Ὁ δρ Φὲλλ ξεκλείδωσε τὸ παράθυρο σπρώχνοντας τὸν μετάλλινο γάντζο του πρὸς τὰ δεξιά, καὶ ξετυλίγοντας τὴν μακρυὰ κλωστή, τὴν πέρασε στὴν γυριστὴ ἄκρη τοῦ μετάλλινου γάντζου. Τράθηξε ἔπειτα τὶς ἄκρες τῆς κλωστῆς πρὸς τ' ἀριστερὰ καὶ πάνω ἀπ' τὴν πινέζα, σὰ νὰ ἦταν μοχλός. Ἔπειτα τὶς πέρασε καὶ τὶς δυὸ ἀπ' τὴν τρῦπα ποὺ εἶχε ἀνοίξει ἡ σφαῖρα, ἔτσι ὥστε τώρα κρέμονταν ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο.

»Ἐπειδὴ οἱ διαστάσεις μου εἶναι κάπως μεγαλύτερες τοῦ δέοντος, εἶπε ὁ δρ Φέλλ, σὰ νὰ ἤθελε νὰ δικαιολογηθῆ, θὰ μὲ συγχωρήσετε ποὺ δὲν κάνω τὴν κίνηση ὁ ἴδιος. Ἀλλὰ σηκώνω τὸ παράθυρο. Νά; Ἔτσι!

Σήκωσε τὸ παράθυρο, κ' ἡ κλωστὴ ἀνέθηκε μαζύ του, ἀλλὰ χωρὶς ν' ἀλλάξη ἡ θέση της.

—Φαντασθῆτε, τώρα, ὅτι θγαίνω ἔξω ὅπως θγαίνει ὁ Μίντλσουορθ. Θγαίνω ἀπ' τὸ παράθυρο, κλείνω τὸ παράθυρο πίσω μου (τὸκλεισε δυνατά) κ' εἶμαι ἕτοιμος! Δὲν ἔχω παρὰ νὰ πιάσω αὐτὲς τὶς ἄκρες τῆς κλωστῆς, ποὺ κρέμονται τώρα ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο, καὶ νὰ τὶς τραθήξω προς τὰ κάτω, ὅπως κάνει αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ Χάντλεϋ.

»Τραθώντας αὐτὴ τὴν κλωστή, ποὺ περνάει ἀπ' τὴν πινέζα-μοχλός, κάνω σιγὰ-σιγὰ τὸ γαντζάκι τοῦ παράθυρου νὰ γυρίση πρὸς τὰ ἔξω, ὥσπου νὰ σχηματιση ὀρθὴ γωνία μὲ τὸ παραθυρόφυλλο. Καὶ τὸ παράθυρο εἶναι τώρα κλειδωμένο.

»Ἀφοῦ γίνη αὐτό, τραθάω δυνατὰ τὴν κλωστή, κάνοντας τὴν πινέζα νὰ θγῆ ἀπ' τὸ ξύλο καὶ νὰ πέση κάτω στὸ πάτωμα τοῦ δωματίου. Τραθάω μιὰν ἀπ' τὶς ἄκρες τῆς κλωστῆς, καὶ τὴ θγάζω ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο, σὰν φίδι, ὥσπου τὴν ἔχω ὁλόκληρη ὀτὰ χέρια μου. Ἔτσι, δὲν μέ-

νει κανένα ἴχνος. Ἡ πινέζα θὰ βρεθῆ στὸ δωμάτιο, φυσικά. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν θὰ τὴν προσέξῃ, ἂν ἔχω κιόλας φροντίσει νὰ σκορπίσω ἕνα κουτὶ πινέζες στὸ πάτωμα... Εὐχαριστῶ, Χάντλεϋ!

Ὁ γάντζος τοῦ παράθυρου, τραβηγμένος ἀπ' αὐτὴ τὴν κλωστή, εἶχε πάρει τὴ θέση ποὺ κλείδωνε τὸ παράθυρο. Ὁ Χάντλεϋ, ποὺ ἦταν ἀπ' ἔξω, τράβηξε τὴν κλωστὴ πιὸ δυνατά. Ἡ πινέζα, ποὺ εἶχε χωθῆ βαθειά, ἔπεσε στὸ χαλί...

Ἔπειτα ὁ Χάντλεϋ τράβηξε τὴ μιὰ ἄκρη τῆς κλωστῆς, ὥσπου τὴν μάζεψε ὁλόκληρη στὰ χέρια του.

—Αὐτὸ ἦταν ὅλο τὸ κόλπο τοῦ Μίντλσουορθ, εἶπε ὁ δρ Φέλλ, Χρειάζεται κάμποση ὥρα γιὰ νὰ τὸ ἐξηγήσης. Στὴν πράξη ὅμως, μπορεῖ νὰ γίνῃ σὲ τριάντα δευτερόλεπτα. Τὸ δωμάτιο ἦταν σφραγισμένο. Ὁ Μίντλουορθ ἦταν ἕτοιμος γιὰ τὸ τελευταῖο, σημαντικώτερο πρᾶγμα —νὰ πείσῃ ἐσᾶς, κύριε Μάρκχαμ, πὼς δὲν ὑπῆρχε τρῦπα στὸ τζάμι ὥς τὴ στιγμὴ ποὺ φθάσατε.

»Πῆγε στὸ τηλέφωνο στὸ χῶλλ, καὶ σᾶς ἔστειλε τὸ ψιθυριστὸ ἐκεῖνο μήνυμα. Ἦταν βέβαιος πὼς θὰ σᾶς τραβοῦσε, καὶ τὸ πέτυχε. Φαντάστηκε πόσον καιρὸ θὰ χρειαζόσαστε γιὰ νὰ φύγετε ἀπ' τὸ σπίτι. Ἔρριξε ἕνα σελλίνι στὸν μετρητὴ τοῦ ἠλεκτρικοῦ, καὶ καθὼς εἶχε ἀφήσει τὸν διακόπτη ἀναμμένο σὲ τοῦτο τὸ δωμάτιο, ἕνα φῶς ἄναψε ἐδῶ πέρα. Πέρασε τὸ δρόμο — στὸ σημεῖο ὅπου τὸν εἶδε ἡ μὶς Ντριοῦ — βρέθηκε στὸ δίπλανὸ κτῆμα, κ' ἦταν πιὰ ἕτοιμος.

»Ὅταν φανήκατε, ἔκανε ἐκεῖνον τὸν χαρακτηριστικὸ ἦχο, κουνώντας τὸ ὅπλο πάνω στὸν μαντρότοιχο. Τράβηξε τὴν προσοχή σας πρὸς τὰ ἐκεῖ. Καθὼς φωνάζατε, ἐκεῖνος σκόπευσε πρὸς τὸ παράθυρο κ' ἔκανε... τί νομίζετε;

—Μιὰ ἄσφαιρη βολή, εἶπε ὁ Ντίκ.

—Μιὰ ἄσφαιρη βολή, συμφώνησε ὁ δρ Φέλλ.

»Ἐμπνεύσθηκε ἀπὸ τὸ ἀστεῖο ποὺ ἔκανε ὁ ταγματάρχης Πράϊς στὸν Ἔρνσω.

»Ἐσεῖς, κύριε Μάρκχαμ, ἤσαστε σίγουρος πὼς εἴδατε τὴ σφαῖρα νὰ κάνῃ ἐκείνη τὴν τρῦπα. Ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα δὲν εἴδατε τίποτε τέτιο. Εἴχατε τὰ μάτια σας στὸ ὅπλο. Τὸ εἴδατε νὰ ἐκπυρσοκροτῆ. Ἀλλὰ δὲν προσέξατε πὼς ἡ τρῦπα ὑπῆρχε ἤδη στὸ τζάμι, κ' ἔτσι νομίσατε πὼς ἔγινε ἐκείνη τὴ στιγμή...

Ὁ δρ Φέλλ κοίταξε τὸ πούρο του, ποὺ εἶχε σβήσει, καὶ πρόσθεσε:

—Εἶχα παρακαλέσει τὸν Χάντλεϋ νὰ ἐξακριβώσῃ ποιὸς διηύθυνε τὸ ταχυδρομεῖο, καὶ νὰ τοῦ πῆ νὰ βάλῃ διαφορετικὰ σημάδια στὰ γραμματόσημα ποὺ θ' ἀγόραζαν τέσσερα ὥς πέντε ἄτομα: Ὁ Μίντλσουορθ, ἡ μὶς Ντριοῦ, ὁ ταγματάρχης Πράϊς, ὁ κ. Ἔρνσω...

—Κ' ἐγώ; ρώτησε ἤρεμα ἡ Λέσλυ.

—Ἀκόμα κι ὁ λόρδος Ἔϊς, ἔκανε ὁ Χάντλεϋ χαμογελώντας. Δὲν μπορούσαμε νὰ μὴ στήσωμε καλὰ τὴν παγίδα.

—Εἶχα σκεφθῆ, εἶπε ὁ δρ Φέλλ, πὼς ὁ ντὲ Βίλλα πού, σύμφωνα μὲ τὴν ἀποκάλυψη τοῦ λόρδου Ἔϊς, εἶχε ἐπισκεφτῆ μόνο αὐτὸν ὅταν ἔκανε τὸν πωλητὴ βιβλίων, ἦταν ἀδύνατον νὰ εἶχε πάρῃ ὅλες τὶς πληροφορίες του γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Σὶξ Ἔϊσιζ μόνο ἀπ' τὸν λόρδο Ἔϊς. Ἐπομένως, πρέπει νὰ εἶχε συνένοχο. Καὶ σᾶς εἶπα γιὰ πιὸ λόγο ὑποψιάστηκα τὸν Μίντλσουορθ.

»Ἀπ' τὴν ὁμολογία τοῦ Μίντλσουορθ μαθαίνομε πὼς ἔπεσε στὴν παγίδα ὅταν ἀγόρασε μιὰ σειρὰ ἀπὸ γραμματόσημα, θέλοντας νὰ μοῦ στείλῃ ἕνα γράμμα. Ἡ καημένη ἡ Λώρα τὰ εἶχε μαρκάρει μάλλον ἀδέξια. Ὁ Μίντλσουορθ ἔγραψε τὸ γράμμα, στὸ ὁποῖο κατηγοροῦσε τὴν μὶς Γκράντ ὡς δηλητηριάστρια κι ἄφηνε ὑπαινιγμούς (δὲν ἔλεγε τίποτα ὁριστικό, ἀλλὰ ἔκανε ὑπαινιγμούς) γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἔγινε τὸ ἔγκλημα. Ἔπρεπε νὰ δείξῃ πὼς ὑπῆρχε ἕνας ἐχθρὸς τῆς Λέσλυ Γκράντ ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ πιστεύῃ στὸν «σὲρ Χάρβεϋ Τζίλμαν» καὶ πρασπαθοῦσε νὰ τὴν ἑνοχοποιήσῃ. Μόνο ἔτσι θὰ μποροῦσε νὰ διώξῃ τὶς ὑποψίες ἀπὸ πάνω του.

»Ἔγραψε τὸ γράμμα, καὶ τὄστειλε. Ἔπειτα, γεμάτος φρίκη, ἀνακάλυψε πὼς τὰ γραμματόσημα ἦταν σημαδεμένα καὶ προσπάθησε νὰ πάρῃ τὸ γράμμα πίσω. Κ' ἡ Λώρα Φέδερς πέθανε.

—Μὰ τὸ γράμμα του, ρώτησε ὁ Ντίκ, δὲν ἔλεγε τὸν πραγματικὸ τρόπο τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἐγκλήματος;

—Ὤ, ὄχι! Αὐτὸ θᾶταν πολὺ ἐπικίνδυνο. Καὶ δὲν ἦταν ἀπαραίτητο. Τὸ μόνο ποὺ χρειαζόταν ἦταν νὰ διατηρῆ τὴν ἰδέα πὼς κάποιος προσπαθοῦσε νὰ ἑνοχοποιήσῃ τὴν μὶς Γκράντ. Ἀλλὰ ἔπεσε στὴν παγίδα τῆς σημαδεμένης σειρᾶς τῶν γραμματοσήμων. Σκότωσε τὴν Λώρα, καὶ κατέφυγε στὸ σπίτι τῆς μὶς Γκράντ ἐπειδὴ τρία πρόσωπα τὸν κυνηγοῦσαν ἀπὸ διαφορετικὲς πλευρές.

»Τὸν εἶδα ἀπ' τὸ παράθυρο, στὴν κρεβατοκάμαρα, καθὼς ἀνέβαινα τὸ δρόμο πρὸς τὸ σπίτι τῆς μὶς Γκράντ. Ἔτσι, ἔβαλα νὰ κυκλώσουν τὸ σπίτι. Δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ ξεφύγῃ. Ἔπειτα... τοῦ μίλησα, τοῦ ἐξήγησα πὼς εἶχε ἀνακαλυφθῆ, καὶ τὸν ἄφησα νὰ πεθάνῃ. Νομίζω πὼς αὐτὸ τὰ ἐξηγεῖ ὅλα.

Ἔγινε σιωπή. Ὁ ἥλιος γέμιζε τὸ δωμάτιο.

—Ὄχι ὅλα, εἶπε ὁ Ντίκ. Ἡ Σύνθια ἦταν ἐκείνη ποὺ ἄκουε ἔξω ἀπὸ τὰ παράθυρα, τὴν Πέμπτη τὸ βράδυ; Κι ἄκουσε τὴν ἀφήγηση τοῦ ντὲ Βίλλα γιὰ τὴ Λέσλυ;

—Ὤ, ναί. Ἡ μὶς Ντριοῦ εἶναι καλὴ κοπέλα. Ἀλλὰ εἶναι λιγάκι... φαντασιόπληκτη.

—Κ' ἡ Λέσλυ δὲν τὴν κτύπησε θ' ἕνα καθρέφτη στὴν κρεβατοκάμαρα, ὅταν τσακώθηκαν;

—Καὶ βέβαια ὄχι! φώναξε ἡ Λέσλυ. Ἀλλὰ εἶπαν καὶ κάτι ἄλλο γιὰ μένα: πὼς εἶχα βγῆ ἀπ' τὸ σπίτι ἐκείνη τὴ νύχτα, καὶ πὼς μὲ εἶδαν στὸν μπροστινὸ κῆπο αὐτοῦ ἐδῶ τοῦ σπιτιοῦ, στὶς τρεῖς τὸ πρωΐ... Κ' ἐσὺ σκέφθηκες τότε πὼς ἴσως νὰ ἤμουν ἐγὼ ἡ ἔνοχη...

—Χμ... ὄχι ἀκριβῶς, ἔκανε ὁ Ντίκ. Ἀλλά...

— Τὸ ὑποψιάστηκες! Μὴν τὸ διαψεύδης!

—Καλά, ἀγάπη μου. Τὸ ὑποψιάστηκα.

—Δὲν σὲ κατηγορῶ, εἶπε ἡ Λέσλυ. Ἡ ἐξήγηση εἶναι παράξενη, μὰ δὲν φταίω ἐγώ! Εἶναι κάτι ποὺ μὲ ἀνησυχεῖ. Μὲ ἀνησυχοῦσε πάντα. Πῆγα σ' ἕνα σωρὸ γιατροὺς, μὰ μοῦ εἶπαν πὼς δὲν εἶναι τίποτα. Μοῦ εἶπαν πὼς αὐτὰ συμβαίνουν συχνὰ σὲ ἀνθρώπους σὰν κ' ἐμένα —νευρικούς, μὲ τάση νὰ μεγαλοποιοῦν ἀσήμαντα πράγματα...

—Μὰ τί θέλεις νὰ πῆς; ἔκανε ὁ Ντίκ.

—Εἶμαι ὑπνοβάτις, εἶπε ἡ Λέσλυ. Φαίνεται πὼς θὰ ἤρθα ὡς ἐδῶ, ἴσως μὲ τὴν ἰδέα νὰ ἰδῶ πὼς ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχα τραυματίσει... Ἀλλὰ δὲν τὸ θυμᾶμαι. Τὸ τρομερὸ εἶναι πὼς μπορεῖ νἀπεφτα πάνω στὸν δολοφόνο. Ἐννοεῖται πὼς δὲν θὰ τὸ καταλάβαινα, ἀκόμα κι ἂν συνέβαινε κάτι τέτιο! Θ' ἀρχίσης νὰ μὲ συχαίνεσαι, Ντίκ, μ' ὅλα μου αὐτὰ τὰ ἐλαττώματα, δὲν εἶν' ἔτσι; Εἶμαι ἡ κόρη τῆς Λίλυ Τζοῦελ, ἔχω νευρικὲς κρίσεις, εἶμαι ὑπνοβάτις, καί...

Ὁ Ντὶκ ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸ δικό της.

—Ἡ νευρικότης σου, εἶπε, εἶναι δικό σου χαρακτηριστικό, καὶ μ' ἀρέσει... Μὰ μπορῶ νὰ σοῦ ὑποσχεθῶ κάτι: Δὲν θὰ ξαναπάθης ὑπνοβασία!

—Πῶς μπορεῖς νὰ τὸ ξέρης;

—Θὰ φροντίσω ἐγὼ γι' αὐτό, εἶπε ὁ Ντὶκ Μάρκχαμ.

ΤΕΛΟΣ

ΕΧΕΙ Κ' Η ΑΓΓΛΙΑ ΤΗΝ ΣΑΓΚΑΝ ΤΗΣ

ΚΑΙ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΑΥΤΗΣ ΤΖΕΗΝ ΓΚΑΣΚΕΛ

Ἡ μόδα τῶν ἀνηλίκων συγγραφέων ποὺ ξεκίνησε ἀπὸ τὴ Γαλλία, μὲ τὰ διάφορα παιδιὰ - φαινόμενα, διέσχισε τώρα τὴ Μάγχη καὶ ἐνέσκηψε στὴν γειτονικὴ Ἀγγλία. Μετὰ τὴν Φρανσουὰζ Σαγκάν, ποὺ θεωρεῖται πιὰ δόκιμος συγγραφέας παγκοσμίου κλίμακος, μετὰ τὴν Μπὲρτ Γκριμώ, ποὺ ἐγκατέλειψε τὰ πατρικὰ χοιροστάσια γιὰ νὰ συναγωνισθῆ τὸ ρεαλισμὸ τοῦ Ζολᾶ, αὐτὸν τὸν καιρὸ βρίσκεται στὸ προσκήνιο τοῦ φιλολογικοῦ ἐνδιαφέροντος ἡ μόλις δεκαεξάχρονη Τζέην Γκάσκελ.

Η ΤΖΕΗΝ ΓΚΑΣΚΕΛ ΕΙΝΑΙ Η ΝΕΑΡΩΤΕΡΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΤΗΣ ΤΖΕΗΝ ΓΚΑΣΚΕΛ ΠΑΝΤΑ ΤΗΝ ΕΝΕΘΑΡΡΥΝΑΝ ΚΑΙ ΗΣΑΝ ΣΙΓΟΥΡΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΗΣ. ΤΩΡΑ ΕΙΝΑΙ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ

(Φωτ. Camera Press)

Τὸ ρεκὸρ τῆς Ἀγγλίδος: 16 ἐτῶν ἔγραψε τὸ μυθιστόρημά της

Η Τζέην Γκάσκελ ἐπέτυχε ἕνα ρεκὸρ ἀπέναντι τῆς διασήμου ὁμοτέχνου της Φρανσουὰζ Σαγκάν. Ἡ Σαγκὰν ἐξέδωσε τὸ πρῶτο βιβλίο της σὲ ἡλικία δεκαεφτὰ ἐτῶν. Ἡ Γκάσκελ ἕνα χρόνο ἐνωρίτερα. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι τὸ γράψιμο τὴν ἀπασχολεῖ ἀπό... βρεφικῆς ἡλικίας, γιατί, ὅπως δήλωσε τελευταῖα, «τὸ νὰ γίνω συγγραφεὺς ἀπέκτησε αἰφνιδίως γιὰ μένα σημασία μόλις ἔκλεισα τὰ ὀκτώ μου χρόνια». Πάλι καλά, δηλαδή, ποὺ εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ περιμένῃ ἄλλα ὀκτώ.

Ἡ ψηλὴ αὐτὴ κοπέλα μὲ τὰ ἴσια καστανὰ μαλλιὰ ποὺ περιβάλλουν τὸ μακρὺ καὶ λεπτὸ της πρόσωπο, δίνει τὴν ἐντύπωση τῆς ἰδανικῆς ποιήτριας, ὅπως τὴν φαντάζονταν οἱ ρομαντικοὶ ζωγράφοι. Πραγματικά, τὰ χαρακτηριστικά της θυμίζουν κάπως ζωγραφικὸ πίνακα τῆς Ἰταλικῆς Ἀναγεννήσεως. Τὰ μεγάλα γκρίζα μάτια της ἀνοίγουν μὲ πηγαία κατάπληξη, θάμβος καὶ περιέργεια στὸν μεγάλο κόσμο. Ἡ ἐπιτυχία της δὲν τῆς προξένησε κανένα φόβο ἢ ἔπαρση. Ἤθελε νὰ γίνῃ συγγραφεὺς ἀπὸ τότε ποὺ θυμᾶται τὸν ἑαυτόν της. Τὸ πρῶτο της βιβλίο «Τὸ παράξενο κακό» γνώρισε μεγάλη ἐπιτυχία στὴν πατρίδα της καὶ τώρα ἕνα μεγάλο ἀμερικανικὸ περιοδικὸ πρόκειται νὰ τὸ παρουσιάσῃ σὲ συνέχειες, καταβάλλοντας φυσικὰ ἀδρὰ συγγραφικὰ δικαιώματα. Τὸ δεύτερο βιβλίο τῆς Τζέην «Ἡ κόρη τοῦ βασιλιᾶ» ἀναμένεται νὰ ἐκδοθῆ φέτος τὴν ἄνοιξη. Ἡ Τζέην τὰ εἶχε συμπληρώσει καὶ τὰ δυὸ πρὶν ἀκόμα τυπώσῃ τὸ πρῶτο. Τώρα ἐργάζεται σὲ τρίτο βιβλίο, καὶ ὅπως λέει ἡ ἴδια, τὸ κεφάλι της εἶναι γεμάτο ἰδέες, πλοκές, ἐπεισόδια καὶ τύπους.

Ἡ Τζέην ἔχει ἴσως τὸ ἁπλούστερο γραφεῖο τοῦ κόσμου. Μιὰ ἁπλῆ τάβλα σχεδιαστηρίου, ποὺ τὴν ἀκουμπάει στὰ γόνατά της. Γράφει πάντα σὲ πρόχειρα τετράδια καὶ μπορεῖ νὰ ἐργάζεται ἐπὶ ὧρες χωρὶς διακοπή. Δὲν διάζει ὅμως τὸν ἑαυτό της ποτέ καὶ περιμένει πάντα τὴν ἔμπνευση. Πρῶτοι ἀναγνῶστες τῶν ἔργων της, ἢ μᾶλλον ἀκροαταί, εἶναι οἱ γονεῖς της καὶ ἡ δωδεκάχρονη ἀδελφή της ποὺ ἡ Τζέην τοὺς διαβάζει ὁ,τιδήποτε γράψῃ, προτοῦ τὸ δείξῃ σὲ τρίτους. Ὁ πατέρας της Ἄντριου Γκάσκελ Ντέβλιν εἶναι ζωγράφος. Ἀλλὰ δὲν περιμένει νὰ ζήσῃ ἀπὸ τὰ ἔργα του. Διατηρεῖ ἕνα πρακτορεῖο εἰδήσεων. «Αὐτὸ σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ σηκώνωμαι στὶς 4.30 τὰ χαράματα, λέει. Στὶς 8,30 παραδίδω τὴν δουλειά σὲ ἄλλον καὶ ἔχω ὅλη τὴν ἡμέρα δική μου». Ἰδανική πραγματικὰ λύση γιὰ ἕνα καλλιτέχνη. Ἡ Τζέην ἔχει κληρονομήσει ἀπὸ τὸν πατέρα της τὴν καλλιτεχνικὴ ἰδιοσυγκρασία. Καὶ στὶς ὧρες τῆς σχόλης της τῆς ἀρέσει νὰ σκιτσάρῃ καὶ νὰ ζωγραφίζῃ.

Ἡ Ἀδιμὴ στὴ Χώρα Τῶν Θαυμάτων

ΠΕΡΙΔΙΑΒΑΖΟΝΤΑΣ Τ' ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΜΑΓΑΖΙΑ

Φθάνει πάντοτε κάποια μέρα ποὺ θέλουμε νὰ κάνουμε μιὰ τέλεια ἐμφάνισι στὸν κύκλο μας Τὸ ντύσιμο βεβαίως ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι πάντοτε ὁ κυριότερος παράγων, χωρὶς ὅμως νὰ παύη νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὶς μικρὲς λεπτομέρειες ποὺ θὰ τὸ ὁλοκληρώσουν. Τὰ παλιὰ τὰ χρόνια, λέγανε πὼς μιὰ γυναίκα δὲν ἤταν ποτὲ καλυντυμένη ἐὰν δὲν φοροῦσε καπέλλο. Στὴν ἐποχή μας ὅμως τὸ μικρὸ αὐτὸ ρητὸ ἐξακολουθεῖ νὰ ἰσχύη, μὲ τὴν διαφορὰ ὅμως ὅτι ἡ λέξις καπέλλο ἔχει ἀντικατασταθῆ μὲ τὴν κάλτσα. Μὴ σᾶς κάνη ἐντύπωσι. Εἶναι γεγονὸς πὼς ἡ κομψότης δὲν μπορεῖ νὰ συμπληρωθῆ ἐὰν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὴν κάλτσα. Μά, θὰ μοῦ πῆτε, τώρα τὸ καλακαΐρι, ἡ τουλάχιστον τώρα τὸ καλοκαΐρι στὴν Ἑλλάδα; Μάλιστα. Ἀκόμα καὶ στὴν Ἑλλάδα, οἱ γυναῖκες ποὺ ἔξερουν νὰ ντυθοῦν, δὲν παραλείπουν ποτὲ στὶς βραδυνὲς ἐμφανίσεις τους νὰ φοροῦν κάλτσες, ποὺ καὶ τὸ πόδι κάνουν νὰ αἰσθάνεται ἀνετώτερα μέσα στὸ παπούτσι καὶ στὴν γάμπα δίνουν μιὰ λεία ὁμορφιά. Καὶ ἡ μόνη φίρμα στὸν κόσμο, ποὺ κατώρθωσε νὰ παρουσιάση μιὰ σειρὰ ἀπὸ εἰδικὰ καλοκαιρινὰ χρώματα, εἶναι ἡ μεγάλη ἀμερικανικὴ φίρμα Μπερκσᾶϊρ πού, ὡς γνωστόν, ὑπάρχει ἀποκλειστικὰ στὸ κατάστημα Δέλτα τῆς ὁδοῦ Φωκίωνος 13.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς κάθε δημιουργικὴ προσπάθεια, γιὰ νὰ ἀποδώση χρειάζεται τὴν σφραγῖδα τῆς προσωπικότητος. Δὲν παίζει ρόλο ἂν πρόκειται γιὰ ζωγραφικὸ πίνακα, καλορραμμένο φόρεμα, ὡραῖα γραμμένο βιβλίο ἢ διακοσμητικὴ ἔμπνευση. Εἶναι ἀπαραίτητη ἐκείνη ἡ νότα τοῦ πεπειραμένου γούστου, ποὺ ἔξερει νὰ στηριχθῆ σὲ σωστὲς βάσεις καὶ ν' ἀποσπάση τὸ θαυμασμό. Βεβαίως, γιὰ νὰ κατορθώση κανεὶς μιὰ τέτια ἐπιτυχία χρειάζεται πεῖρα μακροχρόνια, ποὺ δὲν προέρχεται ἀπὸ ἐπιφανειακὲς γνώσεις, ἀλλὰ ἀπὸ πνευματικὴ καλλιέργεια βαθειὰ καὶ σωστή. Δὲν εἶναι ἀρκετὸ νὰ ἔξερη κανεὶς πὼς στὴν Κίνα χρησιμοποιοῦν παραβάν, ἀλλὰ νὰ ἔχη τὴν δυνατότητα νὰ δώση σὲ μιὰ γωνιὰ πραγματικὰ ἀνατολίτικη ἀτμόσφαιρα, ἐνῶ παράλληλα θὰ μπορῆ νὰ διακρίνη τὴν ἀξία ὡρισμένων πραγμάτων τῆς χώρας αὐτῆς. Τὼς θὰ τὸ κατορθώση, λοιπόν, ἐὰν δὲν ἔχη παρακολουθήσει ἢ καλύτερα μελετήσει κάθε ἐποχὴ μὲ τὶς παραλλαγές της καὶ τοὺς νεωτερισμούς της; Γιατὶ καὶ ὁ διακοσμητὴς ἀνήκει στοὺς δημιουργοὺς ἐκείνους ποὺ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ εἶναι εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους. Ἡ δουλειά του εἶναι μιὰ συνεχὴς ἐνημέρωση, ποὺ πρέπει κατὰ κανόνα νὰ διακόπτεται καὶ νὰ ὁλοκληρώνεται ἀπὸ ταξίδια σὲ κάθε γωνιὰ τῆς γῆς καὶ παρακολούθηση τῆς διακοσμητικῆς τέχνης σὲ κάθε της θήμα. Τότε μόνον μπορεῖ ν' ἀρχίση νὰ δίνη τὸ γοῦστο του γιὰ τὴ δημιουργία ἑνὸς σπιτικοῦ. Ὅλα αὐτὰ τὰ νεαρὰ παιδιά, ποὺ ἔξερουν νὰ χαράζουν σωστὰ μιὰ γραμμὴ ἐπάνω σ' ἕνα χαρτὶ καὶ αὐτοτιτλοφοροῦνται διακοσμηταί, δὲν μποροῦν νὰ συγκριθοῦν παρὰ μὲ πρωτόβγαλτους ζωγράφους πού, μέχρι νὰ κατασταλάξουν σὲ προσωπικότητα —ἐὰν βεβαίως τὸ κατορθώσουν— δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ πειραματίζωνται λαυθασμένα. Ἀκόμη καὶ οἱ σημαντικώτερες μεγαλοφυΐες τῆς τέχνης πέρασαν ἀπὸ τὸ δύσκολο αὐτὸ μονοπάτι τῆς ἀρχῆς, ποὺ δὲν ξέρει καὶ ἡ ἴδια ποιά βήματα ν' ἀκολουθήση. Καί, φυσικά, ξεκινᾶ ἀπὸ τὴν κακὴ μίμηση. Προσπαθοῦν νὰ διακρίνουν καινούργια πράγματα πίσω ἀπὸ κάτι διακεκριμένο, ποὺ ἀντιγράφουν. 'Αποτέλεσμα, νὰ ἀποτύχουν... Καί, βεβαίως, ὅταν πρόκειται γιὰ τὴν τέχνη, οἱ ἀποτυχίες αὐτὲς βαρύνουν ἀποκλειστικὰ τὸν πειραματιζόμενο καλλιτέχνη. Στὴν διακοσμητική, ὅμως, «πληρώνει τὴν ὑφη» ὁ ἐνδιαφερόμενος ν' ἀποκτήση ἕνα καλοδαλμένο σπιτικό. Καὶ τὸ ὡραῖο εἶναι ὅτι πληρώνει ἀρκετὰ τοὺς νεαροὺς καὶ ἀνίδεους αὐτοὺς διακοσμητάς, ἐνῶ δὲν ἔχει παρὰ νὰ διαλέξη ἕνα ἀπὸ τὰ γνωστά, ἠπειραμένα στὴ διακοσμητική, ὀνόματα, ποὺ ἔχουν κυριολεκτικὰ ἀφιερώσει τὴ ζωή τους στὴν ὁμορφιὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἑνὸς σπιτιοῦ, στηριζόμενοι στὴν ἁρμονία, στὸ γοῦστο καὶ στὴν κατασταλαγμένη ἀπὸ τὴν πολυετῆ πεῖρα προσωπικότητά τους.

Θὰ ἔχετε ἀσφαλῶς βρεθῆ καὶ σεῖς στὴν ἀμηχανία μιᾶς ξαφνικῆς προσκλήσεως. Κ' ἔρχονται ἔτσι τὰ πράγματα, ὥστε, τὴ στιγμὴ αὐτὴ ποὺ θέλετε καὶ σεῖς νὰ ἐμφανισθῆτε κομψὴ καὶ καλοχτενισμένη, τὰ μαλλιά σας νὰ εἶναι τόσο στεγνὰ ἀπὸ τὸ ἀλάτι τοῦ ἠρωϊνοῦ θαλάσσιου μπάνιου, ὥστε νὰ μὴν ἔχετε καμμιὰ ἐλπίδα νὰ μπορέσετε νὰ τὰ συμμαζέψετε. Καὶ τὰ νευρόσκια ἀρχίζουν, χωρὶς φυσικὰ νὰ φέρνουν κανένα θετικὸ ἀποτέλεσμα. "Ολα σᾶς φταῖνε. Ἡ ζέστη, ἡ ἔλλειψη τοῦ νεροῦ στὸ μικρὸ νησάκι ποὺ περνᾶτε τὶς διακοπές σας, ὁ ἀέρας. Κι ὅμως δὲν πρέπει νὰ στενοχωρίεστε χωρὶς λόγο. Γιατὶ ἡ λύση τοῦ γυναικείου αὐτοῦ προβλήματος εἶναι πάρα πολὺ ἁπλῆ, ἐὰν διαθέτετε ἕνα μικρὸ μπουκαλάκι «Σουάδ», τῶν μεγάλων ἀμερικανικῶν ἐργοστασίων "Ελεν Κέρτις. Τὸ μαγικὸ αὐτὸ ὑγρὸ, ποὺ μερικὲς σταγόνες του φθάνουν γιὰ νὰ ἐνεργήσουν μὲ καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα, μπορεῖ νὰ σᾶς σώση ἀπὸ τὶς ἀπρόβλεπτες αὐτὲς προκλήσεις, μιὰ καὶ κατορθώνει, μέσα σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα, νὰ σᾶς χαρίζη μιὰ τέλεια κόμμωση. Πράγματι, ὅσο κι ἂν εἶναι ξεραμένα τὰ μαλλιά σας ἀπὸ τὴ θάλασσα, τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἀέρα, ἡ θαυματουργὴ ἐπίδραση τοῦ «Σουάδ» θὰ τοὺς δώση μιὰ ὑπέροχη φωτεινὴ ζωντάνια, ἐνῶ παράλληλα, σ' ἕνα μικρὸ χρονικὸ διάστημα, θὰ διαθέτετε ἕνα ὡραῖα κτενισμένο κεφάλι. Γι' αὐτό, ὅπου κι ἂν βρεθῆτε τώρα τὸ καλοκαῖρι, πρέπει νὰ ἔχετε πάντοτε μαζύ σας τὸ μικρὸ αὐτὸ μπουκαλάκι, τοῦ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τὸ ἀποφασίσετε μέχρι τὴν ἀπάκτησή ἐνὸς ὡραίου κτενίσματος δὲν θὰ περάση περισσότερο ἀπὸ μισὴ μέχρι μιὰ ὥρα. 'Αλλ' ἀκόμη κι ἂν βαρυέσετε τὸ τύλιγμα μὲ τὰ μπικουτίνια, τὸ «Σουὰδ», μπορεῖ μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς βούρτσας νὰ σᾶς δώση μιὰ ἁπλὴ γραμμή, ποὺ θὰ διακρίνεται γιὰ τὴν στιλπνὴ ἐλαστικότητα τῶν μαλλιῶν καὶ τὴν μεταξένια τους ὁμορφιά, ποὺ θὰ προσθέτουν γοητεία στὴν προσωπικότητά σας. Γιατὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς γυναῖκα χωρὶς καλοκτενισμένο κεφάλι, ἀκόμη καὶ ἡ πιὸ ὡραία, ὑστερεῖ ἀφάνταστα ἀπὸ μιὰ ἁπλὼς χαριτομένη κοπέλα ποὺ ξέρει νὰ περιποιηθῆ τὰ μαλλιά της.

Ἕνα ἀπὸ τὰ προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζει τὰ τελευταῖα χρόνια ἡ χώρα μας εἶναι ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἐξυπηρετήσεως τοῦ πελάτου. Στὴν Ἀμερικὴ καὶ στὴν Εὐρώπη ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ εἰδικὲς σχολές, ὅπου οἱ μέλλοντες ἐμπορευόμενοι παρακολουθοῦν προσεκτικὰ μαθήματα «σέρβις» ὅπως τὰ ἀποκαλοῦν, ποὺ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ σωστὴ ἐξυπηρέτησις τοῦ ἀγοραστικοῦ κοινοῦ, ἀνεξαρτήτως εἴδους. Αὐτό ἄλλωστε, εἶναι τὸ μικρὸ μυστικὸ τῆς 'Ελβετίας σὰν χώρας τουριστικῆς, ποὺ στηρίζομένη στὴν ἰδεῶδη ἐξυπηρέτησι τοῦ τουρίστα σὲ κάθε τομέα, κατόρθωσε μέσα σὲ μερικὰ χρόνια νὰ συγκεντρώση τὸ ἐνδιαφέρον τῶν πλουσιωτέρων ἀνθρώπων τοῦ κόσμου. Στὴν πατρίδα μας ὅμως δυστυχῶς εἴμαστε ἀρκετὰ πίσω ἀκόμη... Ποῦ καὶ ποῦ μόνον ξεφυτρώνουν μερικὰ παραδείγματα ποὺ ἀξίζει πραγματικὰ νὰ τὰ μιμηθοῦν. Καὶ νὰ μὰ περίπτωσις: τὸ μοναδικὸ χιὰ πλεκτὰ ἐκλεκτὸ ἀθηναϊκὸ κατάστημα «Τρικόζα» στὴν στοὰ τῆς ὁδοῦ 'Ερμοῦ 6, δὲν περιορίζει τὴν ἐξυπηρέτησί του σὲ μιὰ καταπληκτικὴ συλλογὴ ἀπὸ ὑπέροχα μπλουζάκια, ζακέττες καὶ μοντέρνα πλεκτά, ἀλλὰ ἐπειδὴ διαθέτει μεγάλο ἰδιόκτητο ἐργοστάσιο ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ μετατρέπη κάθε μοντέλο ἀνάλογα μὲ τὸ γοῦστο τῆς πελάτισσας, χωρὶς καμμία ἐπιβάρυνσι στὴν τιμή. Ἔτσι, μὲ τὰ ἴδια ἀκριβῶς χρήματα, χάρις στὸ μοναδικὸ σύστημα ἐξυπηρετήσεως τῆς «Τρικόζα», μπορεῖτε ν' ἀποκτήσετε μία πρωτότυπη καὶ ὄχι βιομηχανοποιημένη μπλούζα ποὺ ταιριάζει στὴν προσωπικότητά σας.

Σκεφθῆκατε ἀλήθεια ποτὲ πὼς τὸ δέρμα κουράζεται μὲ τὶς ἴδιες ἀντιδράσεις τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ; Πράγματι ἡ ἐπιδερμίδα μας εἶναι κάτι ζωντανὸ ποὺ ἀναπνέει καὶ τρέφεται ὅπως κάθε ὀργανισμός. Ἐπόμενον εἶναι λοιπὸν νὰ παρατηρῆται πολλὲς φορὲς μία ὑπερκόπωσις τῆς ἐπιδερμίδος καὶ ἰδιαίτερα τώρα τὸ καλοκαῖρι μὲ τὶς ἐναλλαγὲς τῆς θερμοκρασίας καὶ τὴν ἀρκετὰ βλαβερὴ ἡλιοθεραπεία. Στὴν περίπτωσι αὐτή, μοῦ ἔλεγε ἡ ἐκλεκτή μας φίλη καὶ αἰσθητικὸς κυρία Λίλυ, ποὺ ὡς γνωστὸν διατηρεῖ στὴν ὁδὸν 'Αμερικῆς 15 ἕνα ἀπὸ τὰ τελειότερα ἀθηναϊκὰ ἰνστιτοῦτα ὁμορφιᾶς, χρειάζεται μιὰ ἰδιαίτερη περιποίησις, ὥστε ἡ προσωρινὴ αὐτὴ κόπωσις νὰ μὴν ἔχη περιπλοκές. Μιὰ προσεκτικὴ δίαιτα στὴν τροφή, ποὺ πρέπει νὰ περιορίζεται σὲ φροῦτα καὶ λαχανικὰ βρασμένα χωρὶς καρυκεύματα καὶ μετὰ τὴν ἐσωτερικὴ αὐτὴ ἀποτοξίνωσι μιὰ περιποίησις ποὺ θὰ συστήση ἡ αἰσθητικὸς μὲ μάσκες φρούτων καὶ εἰδικὸ καθαρισμό, ὥστε ν' ἀναπνέη κι' ἐπομένως νὰ τρέφεται καλύτερα τὸ δέρμα. Ἔτσι θὰ ὁλοκληρώσετε τὴ μικρὴ αὐτὴ θεραπεία ποὺ θὰ σᾶς ἀναζωογονήση. Πάντως, καλύτερα εἶναι σὲ μιὰ τέτια περίπτωσι ν' ἀποφεύγετε τὴν πολὺ ἡλιοθεραπεία καὶ γενικὰ τὴν ζωὴ τῆς ὑπαίθρου, ποὺ ἐξαναγκάζει σὲ ὑπερλειτουργία τοὺς πόρους τοῦ δέρματος. Μιὰ μικρὴ ἀνάπαυσις γιὰ δυὸ τρεῖς ἡμέρες εἶναι ἀρκετὴ. Τὰ προσωρινὰ δείγματα κοπώσεως τῆς ἐπιδερμίδος θὰ ὑποχωρήσουν καὶ θὰ ξαναποκτήσετε ἕνα φρέσκο καὶ ζωντανεμένο ἀπὸ τὸ ὀξυγόνον τῆς ἐξοχῆς πρόσωπο.

Ὁμολογῶ πὼς τώρα τὸ καλοκαῖρι βαρυέμαι φοβερὰ τὶς ἰδιαίτερες περιποιήσεις τοῦ προσώπου. "Ολο ἐκεῖνο τὸ κέφι, ποὺ σοῦ δίνει ὁ χειμώνας καὶ μακιγιάρισμα καὶ καλλωπισμό, θαρρεῖς πὼς ἐξατμίζεται ἀπὸ τὴ ζεστὴ καλοκαιρινὴ ἀτμόσφαιρα. "Οσο περισσότερη, ὅμως, ἀφέλεια μᾶς δίνει τὸ καλοκαῖρι, τόσο πιὸ ἀναγκαῖο εἶναι νὰ ἔχουμε ἕνα ὡραῖο, φρέσκο καὶ καθαρὸ δέρμα. Πῶς θὰ τὸ ἐπιτύχετε; Πάρα πολὺ ἁπλὰ καὶ χωρὶς περιττὲς Ἱεροτελεστίες. "Ενα βαμβακάκι μὲ λίγο γάλα Κανᾶ, μιὰ ἐλαφρὰ ἐπάλειψις ἐπάνω σ' ὅλη τὴν ἐπιφάνεια τοῦ προσώπου καὶ τῶν χεριῶν, ποὺ σκάνε τόσο εὔκολα τώρα τὸ καλοκαῖρι καὶ θὰ κατορθώσετε ἕνα πραγματικὸ θαῦμα. Λίγες ἡμέρες ἀργότερα θὰ δικαιολογήσετε καὶ σεῖς τὶς κομμώτερες γυναῖκες ποὺ μιλοῦν μὲ τόση πεποίθησι γιὰ τὸ ἐκλεκτὸ αὐτὸ προϊὸν τῆς βιομηχανίας Κανᾶ καὶ ἐξομολογοῦνται μὲ ὑπερηφάνεια ὅτι ἀνήκουν στὶς θιασώτριές του. Γιατὶ τὸ γάλα Κανᾶ δὲν κατορθώνει μόνο νὰ δίνη μιὰ παιδικὴ νεανικότητα καὶ βελούδινη τρυφεράδα στὸ δέρμα τοῦ προσώπου, ἀλλὰ τρέφει τοὺς Ἱστοὺς καὶ διευκολύνει τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος ἀπὸ τὶς πιὸ κρῦες μέχρι τὶς πιὸ ζεστὲς ἡμέρες τοῦ χρόνου.

Ἡ Ἀδιμὴ

('Ανακοίνωσις)

Ἡ Ζωή μας

7-9: ΣΤΥΛ ΡΑ-ΠΛΑ-ΠΛΑ...

♠ «Νὰ σθῆς!» ἐπέμεινε ἡ παλιὰ καλὴ φίλη ἀπὸ τὸ τηλέφωνο, ὅταν εἶδε πὼς ἡ ἀπάντησή στὴν ἔντυπη πρόσκληση ἦταν ἀρνητική. «Ν' ἀλλάξης γνώμη καὶ νὰ ρθῆς. Θὰ περάσουμε σπουδαῖα...».

♠ 'Ολόκληρο χρόνο σχεδὸν εἶχα νὰ πάω σὲ «ὄρθια» δεξίωση, ὕστερα ἀπὸ μιὰ συνετὴ ἀπόφαση, πέρυσι τέτιον καιρό, ποὺ δὲν μοῦ ἀπέφερε μόνον τὸ θετικὸν κέρδος τριακοσίων ὡρῶν ἐπωφελοῦς ἐργασίας, ἀλλὰ καὶ τὸ παρήγορο συναίσθημα πὼς δὲν ἔκανα οὔτε ἕναν καινούργιο ἐχθρό. Γιατί, φυσικά, μόνον φίλους δὲν κάνει κανεὶς σ' αὐτὲς τὶς δεξιώσεις.

♠ Φεγγαράκι ἤταν, στὴ χάση του, δροσούλα φύσαγε ἀρκετή, καὶ οἱ δρόμοι τοῦ Παλιοῦ Ψυχικοῦ εὐωδίαζαν ὅπως πάντα ἀπὸ σκονούλα, κοπριὰ καὶ σάπιο λαδόχαρτο.

♠ «Κουράγιο!», λάλησε ἡ ψυχή. «Τώρα θὰ κάνουμε συγκρίσεις, νὰ δοῦμε πόσο προόδευσε μέσα σ' ἕνα χρόνο ἡ πρωτόγονη βλάστηση τῆς ἀθηναϊκῆς κοσμικῆς χλωρίδος...».

♠ Κοιτάξαμε γύρω, ὥς πέρα, ὥς κάτω στὸν κῆπο, ὅπου οἱ θλιβεροὶ λευκοφορεμένοι οἰνοχόοι εἶχαν καὶ πάλι ἀραδιάσει τὰ φίλτρα τῆς ἐσπερινῆς παηγηρίας στὴ μοιραία καὶ ἀνάλλαχτη διαδοχή τους: οὐΐσκυ, τζίν, βερμοὺτ ξηρό, βερμοὺτ γλυκό, ἄσπρο κρασί, οὐζάκι, ντοματόζουμο...

♠ Καί, μπροστά τους, οἱ Μορφές! "Ω, οἱ γνώριμες μορφὲς τοῦ ἰσχυροῦ κοσμικοῦ ἐδεσματολογίου: ὁ Δεῖνα καὶ ἡ Δεῖνα, ὁ Τάδε καὶ ἡ Τάδε, ὁ Δεῖνα μὲ τὴν κόρη του, ἡ Τάδε μὲ τὸν γιό της, τὸ ζεῦγος Δεῖνα καὶ τὸ ζεῦγος Τάδε καὶ κανὰ-δυὸ παρεπιδημοῦντες, διαβατικοί.

♠ "Ογκος, ἀπέραστο βουνὸ ὀρθώθηκαν μπροστά μας τὰ σαράντα λεπτὰ τῆς προεπούσης παραμονῆς, καὶ ὁ νοῦς, μηχανικά, καθώρισε τὴν πορεία του ἀνάμεσα στὴ μικρὴ συμπαγὴ ἀνθρωπομάζα καὶ τοποθέτησε, γιὰ ὁρόσημο, μερικὲς ὑποχρεωτικὲς κοσηστέρες.

♠ Μωρὲ τίποτε νὰ μὴν ἔχη ἀλλάξει, ὁλόκληρο χρόνο;

♠ Μωρὲ κανεὶς νὰ μὴν προβίδη, στὸ πρόσωπό του, τὴν ταλαιπωρία τῆς δωδεκομήνου ὀρθοστασίας του, κάθε βραδάκι, ἐπτὰ μ' ἐννιά;

♠ Καὶ κανένας ἐστιάτωρ καὶ πριμηθευτής, ἔτσι γιὰ γοῦστο, ἔτσι γιὰ πρωτοτυπία, νὰ μὴν ἔχη σκεφθῆ νὰ κάνη λίγο μικρότερα τὰ μπουρεκάκια, λίγο μεγαλύτερα τὰ ντολμαδάκια, λίγο γευστικώτερα τὰ «καναπεδάκια» ἢ νὰ προσθέση, ποὺ λένε, καὶ κανένα μαρουλόφυλλο χάριν αἰσθητικῆς ποικιλίας;

♠ Μίλια μακρυά, στὸ πρῶτο πάτωμα, οἱ οἰκοδεσπόται, μὲ ρυθμὸ ἀνδρεικέλων, ξεχαρβάλωναν τοὺς καοποὺς τῶν χεριῶν τους στὴν ἀέναη διαδοχὴ τῶν χειραφιῶν. Καὶ θυμήθηκα ἄθελά μου, τὴν ὡραιότερη στιγμὴ τῆς ἀγόνευς κοσμικῆς μου ζωῆς, ὅταν ἕνας ἄλλος οἰκοδεσπότης, κάποτε, 'Αθηναῖος, καὶ λίαν γνωστός, ποὺ τὸν εἶχα πλησιάσει ἀπὸ σοφράνο γιὰ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσω, μοῦ πάτησε ἕνα γαλατικὸν χειροφίλημα, ζαλισμένος ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὰ πολλὰ χέρια ποὺ τοῦ ἐτείνοντο σὰν περικοκλάδες ἀπὸ ὅλες τὶς μεριές.

♠ Καὶ θυμήθηκα καὶ ἐκείνη τὴν καημενούλα, τὴν παρ' ὀλίγον κυρία τοῦ καλοῦ κόσμου (ποὺ πετέ της, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, δὲν κατόρθωσε νὰ ριζώση γιὰ καλὰ στὴν αὐστηρὰς ἐσωτερικὴ περίμετρο), ποὺ ἐνῶ ἐδεξιοῦτο στὸ ὡραῖο της ρετιρὲ ἀνεκάλυψε, ἀνάμεσα σὲ δυὸ γλάστρες, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, ἕνα ποντικάκι!

♠ Καὶ τὸ ἔβλεπε...

♠ Καὶ τὸ ἔβλεπε...

♠ Καὶ κοιταζόμαστε, καὶ περιμένομε νὰ ἐπέλθη τὸ μοιραῖον —κ' ἦταν τότε ποὺ ἡ μικρή μας κυρία ἔκανε μέσ' στὸν πανικό της τὴ μεγάλη τοῦ βίου της γκάφα: νὰ συγχωρήη κάποιον γνωστὸ ἐπιστήμονα γιὰ τὸ συνταρακτικὸ διαζύγιο τῆς θυγατέρας του μ' ἕνα θερμόματο: «Νὰ σᾶς ζήσουν...». Κάτι θυμότανε, ὑποσυνείδητα, πὼς εἶχε ἀκούσει, πρόσφατα, γι' αὐτὴν τὴν θυγατέρα...

♠ 'Αλίμονο, οὔτε αὐτὰ τὰ διασκεδαστικὰ δὲν ἀνακαλύπτει πλέον τὸ ἔμπειρο μάτι, ἀποχαυνωμένο κι αὐτὸ μέσα στὸ πρῶτο πεντάλεπτο ἀπὸ τοὺς κυματισμοὺς τῶν φαρδιῶν περιφερειῶν, σκεπασμένων μὲ κάτι ἀμπαζοὺρ ἀπὸ στόφες σκληρὲς καὶ ἄλλα τέτια κουρτινικὰ ἐνισχυμένα μὲ συρμάτινους σκελετούς...

♠ Σὰν παικτωλὸς ἀπὸ μαζοὺτ κυλοῦν οἱ στιγμές, βαθυπράσινες, γλοιώδεις...

♠ "Οταν πήξη ὁ χῶρος γύρω σου καὶ οἱ Μορφὲς ἀρχίζουν πλέον νὰ σὲ πνίγουν —φεύγεις...

Index

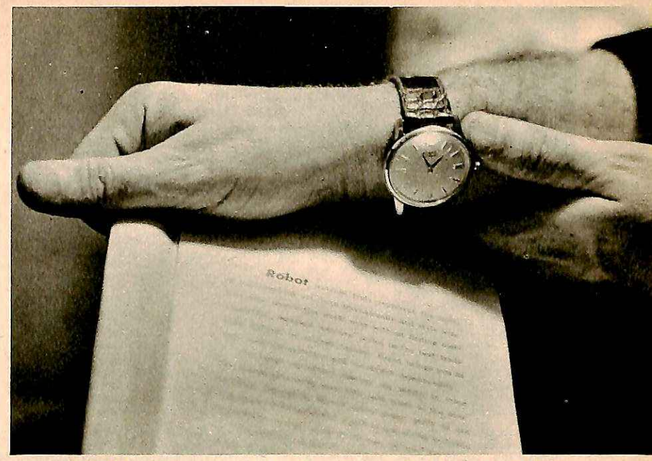

ΤΟ ΡΟΛΟΪ - ἠλεκτρικὸς φανὸς εἶναι ὅμοιο μὲ τὰ κοινὰ ρολόγια. Ἔχει ὡστόσο καὶ ἄλλες χρησιμότητες ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νὰ δείχνη τὴν ὥρα.

ΡΟΛΟΙ-ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΦΑΝΟ ΛΑΝΣΑΡΟΥΝ ΟΙ ΕΛΒΕΤΟΙ

Δὲν εἶναι πρόσφατη ἐφεύρεση τὸ ρολόϊ. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἡλιακὰ καὶ τὰ ὑδραυλικὰ ποὺ ἀριθμοῦν ζωὴ χιλιετηρίδων, καὶ τὰ μηχανικὰ ἀκέμα, ὅσο καὶ ἂν αὐτὸ φανῆ παράδοξο σὲ πολλούς, ἔχουν Ἱστορία δέκα αἰώνων.

'Αλλὰ ὅπως ἔγινε μὲ ὅλες τὶς μηχανὲς μέσα στὴν τελευταία ἑκατονταετία, ἔτσι καὶ τὰ ρολόγια ἐξελίχθηκαν ταχύτατα καὶ ἔγιναν προσιτὰ σὲ ἑκατομμύρια ἀνθρώπους ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ μεγιστᾶνες μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν. Οἱ παλαιότεροι ἐφτιαχναν τὰ ρολόγια τους μὲ μεράκι καὶ φαντασία, τοὺς ἔδιναν παράξενα σχήματα (φημισμένο ἔχει μείνει ἕνα ρολὸ τῶν βασιλιάδων τῆς Γαλλίας ποὺ εἶχε σχῆμα κεφαλῆς πτηνοῦ καὶ ἔδειχνε τὶς ὧρες στὸ ἕνα μάτι καὶ τὰ λεπτὰ στὸ ἄλλο) τὰ στόλιζαν μὲ βαρύτιμα πετράδια κ.ο.κ. Στὴν ἐποχή μας τὸ μεράκι καὶ ἡ φαντασία ἔλειψαν ἀπὸ τὸ διακοσμητικὸ στοιχεῖο, ἀλλὰ πῆραν ἀπίθετες διαστάσεις στὸ ζήτημα τῶν πρακτικῶν ἐφαρμογῶν. "Ἔτσι ἀποκτήσαμε ρολόγια ποὺ κουρντίζονται μόνα τους, ἄλλα ποὺ εἶναι ὑδροστεγῆ ἢ ποὺ μετρᾶνε τὸν χρόνο μὲ ἀκρίβεια ἑκατομμυριοστῶν τοῦ δευτερολέπτου. 'Αποκτήσαμε ἠλεκτρικὰ ρολόγια καὶ ἀτομικὰ ποὺ μποροῦν νὰ ἐργαζοῦνται ἐπὶ δεκαετίες. Οἱ Ἕλβετοί, ποὺ δίκαια θεωροῦνται πατέρες τοῦ σύγχρονου ρολογιοῦ, λανσάρουν τελευταῖο τὸ ρολὸϊ ἠλεκτρικὸς φανός. Ἐξωτερικὰ εἶναι σὰν ὅλα τὰ κοινὰ ρολόγια τοῦ χεριοῦ, ἀλλὰ ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ ἐκπέμπη μιὰ φωτεινὴ δέσμη ἀρκετὴ γιὰ νὰ φωτίση ἕνα πρόγραμμα π.χ. στὴ σκοτεινὴ αἴθουσα τοῦ θεάτρου, ἔτσι ποὺ νὰ διαβάζωνται τὰ ὀνόματα τῶν πρωταγωνιστῶν τὴν ὥρα τῆς παραστάσεως. Φυσικὰ ἡ χρησιμότης του δὲν ἐξαντλεῖται στὸ θέατρο. Ὑπάρχουν τόσες καὶ τόσες περιπτώσεις ποὺ χρειάζεται ν' ἀνάψωμε ἕνα σπίρτο στὸ σκοτάδι γιὰ νὰ δοῦμε κάτι, τὸ ὄνομα σὲ μιὰ πόρτα δρόμου, ἕνα τηλέφωνο στὸ σημειωματάριό μας, νὰ βροῦμε τὸ κουμπὶ ποὺ μᾶς ἔπεσε κλπ. 'Από δῶ καὶ μπρὸς καταργοῦνται τὰ σπίρτα γι' αὐτὲς τὶς ἀναζητήσεις. Φτάνει φυσικὰ νὰ ἔχωμε καταθέσει προηγουμένως τὴν κάπως ἀλμυρούτσικη τιμὴ γιὰ νὰ ἀγοράσωμε τὸ ρολόϊ-ἠλεκτρικὸς φανός.

ΣΤΗ ΣΚΟΤΕΙΝΗ αἴθουσα τοῦ θεάτρου φωτίζει τὴ σελίδα τοῦ προγράμματος, ἔτσι ποὺ μπορεῖ ὁ κάτοχός του νὰ διαβάζη εὔκολα τὰ ὀνόματα τῶν ἠθοποιῶν τοῦ ἔργου.

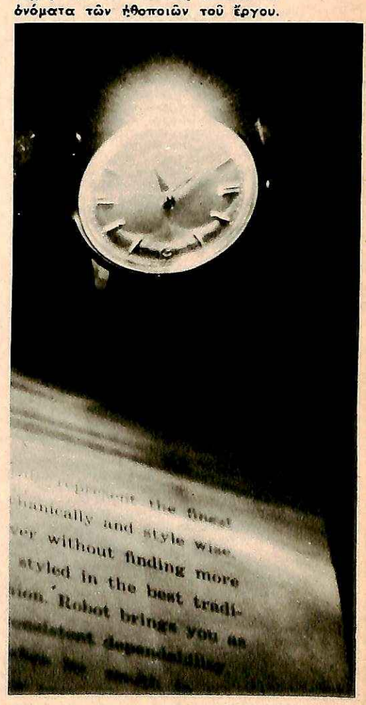

ΓΥΡΩ ἀπό τὴν ἔναρξη τοῦ νέου κηποθεάτρου τοῦ Πεδίου τοῦ Ἄρεως. Εἰκονίζονται ὁ δημιουργὸς τῆς νέας αὐτῆς ὑπαιθρίου σκηνῆς καὶ θιασάρχης Νίκος Χατζῆσκος, μαζὶ μὲ τὴν πρωταγωνίστρια τοῦ συγκροτήματος Τιτίκα Νικηφοράκη εἰς μίαν ἀπὸ τὶς τελευταῖες δοκιμὲς τῆς «Ζακυνθινῆς σερενάτας», τοῦ ὡραίου ἑλληνικοῦ ἔργου τοῦ Διονυσίου Ρώμα, ποὺ θὰ ξαναπαιχθῆ τώρα, 20 χρόνια μετὰ τὴν πρώτη παρουσίασή του ἀπὸ τὸ Ἐθνικὸ Θέατρο. Μαζὶ μὲ τοὺς δύο πρωταγωνιστὰς εἰκονίζονται ἡ γνωστὴ καλλιτέχνις Μαρία Κωνσταντάρου, ἡ ὁποία ἀπεχώρησε ἀπὸ τὸ «Θέατρο Τέχνης» τοῦ Κοὺν καὶ συμμετέχει τώρα εἰς τὸν θίασον τοῦ Νίκου Χατζήσκου καὶ πρώτη δεξιὰ ἡ κ. Δήμητρα Κεφαλᾶ.

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

ΤΕΛΙΚΑ τὸ σχέδιο ἐμφανίσεως τοῦ Βασίλη Αὐλωνίτη στὴν πρόζα, δὲν προωθεῖται. Ἐὰν ὅμως δὲν θὰ μετατηρηθῆ ἐπὶ τοῦ παρόντος ὁ Βασίλης Αὐλωνίτης στὴν πρόζα, εἶχε αὐτὲς τὶς ἡμέρες πρόταση νὰ ἐμφανισθῆ σὲ μιὰ νέα ἑλληνικὴ κωμῳδία ὁ Ὀρέστης Μακρῆς. Ὁ δυναμικὸς αὐτὸς πρωταγωνιστὴς τῆς ἐπιθεωρήσεως —ὁ ὁποῖος ἔχει πηδείξει καὶ τόσες ὑποκριτικὲς δυνατότητες καὶ στὸν ἑλληνικὸ κινηματογράφο— ἐκλήφθη νὰ ὑποδυθῆ ἐνδιαφέροντα βασικὸν ρόλον σὲ ἔργο ποὺ θὰ ἀνεβάση ἕνα ἀπὸ τὰ χειμερινὰ θέατρα. Κατ' ἀρχὴν ὁ Μακρῆς συζητεῖ τὴν πρόταση καὶ δὲν ἀποκλείεται ὁ θρυλικὸς μεθυσμένος τῆς μουσικῆς σκηνῆς —ποὺ ξεκίνησε, ὡς γνωστόν, ἀπὸ τενόρος τῆς ὀπερέττας— κατὰ τὴν περίοδο τῆς καλλιτεχνικῆς του ὡριμότητας ν' ἀναδειχθῆ καὶ στὸ θέατρο τῆς πρόζας. Θυμίζουμε μ' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία ὅτι καὶ ὁ Γιώργος Γληνός (ποὺ ἐτοιμάζεται τώρα διὰ τὴν ἐξόρμηση Ἀλίκης) στὰ πρῶτα του βήματα ἦταν... τενόρος.

Ο ΦΩΤΗΣ ΣΑΜΑΡΤΖΗΣ, ὁ γνωστὸς ἐπιχειρηματίας, ποὺ παρ' ὅτι πλησιάζει τὶς ἐννέα δεκαετηρίδες εἶναι θαλερὸς ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς ἐνεργοῦ δράσεως, συνεπλήρωσε αὐτὲς τὶς ἡμέρες 50 χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ πρωτοσχηματίσε θίασο. Ἦταν στὴν ἀρχὴ δερματέμπορος. Στὸ 1908, λοιπόν, ἐχρηματοδότησε ἕναν μουσικὸ θίασο ποὺ εἶχεν ὡς βασικὰ του στελέχη τὴν Ἀρτέμιδα Κυπαρίσση, τὸν Σπύρο Τριχᾶ καὶ ἄλλους γνωστοὺς καλλιτέχνες τῆς ἐποχῆς. Ὁ θίασος παρουσιάσθηκε σὲ κάποια νέα αἴθουσα ποὺ ἐδημιούργησε τότε στὰ Χαυτεῖα ὁ Σαμαρτζῆς καὶ ἱστορικῶς ἀμφισβητεῖ καὶ τὸν τίτλον τῆς πρώτης ἑλληνικῆς ὀπερέττας ποὺ διεκδικοῦσεν ὑπὲρ αὐτοῦ ὁ δείμηνος καὶ ἀξέχαστος Παπαϊωάννου. Ἀργότερα ὁ Σαμαρτζῆς ἐφτιαξε ἄλλο θέατρο, τὸ «Λυρικόν», στὴν ὁδὸ Ἀχαρνῶν, ἀνέβασεν ἀργότερα ἑλληνικὲς ὀπερέττες στὴν «Ἀλάμπρα» καὶ ἀπὸ τὰ 1917 ἐγκατέλειψε ὁριστικὰ τὸ ἀρχικό του ἐπάγγελμα καὶ ἔγινε ὁριστικὰ θεατρικὸς ἐπιχειρηματίας. Ἐγκατέλειψε τὰ δέρματα ποὺ ἐμπορεύτανε διὰ τὶς ἐντυπωσιακότερες περγαμηνὲς τῆς καλλιτεχνικῆς ζωῆς. Τὸ θερινὸ θέατρο τῆς ὁδοῦ Καρόλου, ποὺ φέρει τ' ὄνομά του, ἵδρυσεν εἰς τὰ 1932. Ἔχει, δηλαδή, κι αὐτὸ παρελθὼν 26 ἐτῶν — καὶ ἀπὸ τὴ σκηνή του ἔχουν περελάσει οἱ γνωστότεροι «ἀσσοι» τοῦ παλιοῦ μουσικοῦ θεάτρου. Σ' αὐτὴν μάλιστα τὴν πρωτεύουσθηκε καὶ ὁ Νίκος Μοσχονᾶς, ὁ διάσημος Ἕλλην βαθύφωνος ποὺ προσεκλήθη νὰ ἔλθη ἐδῶ τὴν ἄνοιξη νὰ τραγουδήση στὰ «Ὀλύμπια» τὸν «Φάουστ».

Ο ΜΟΥΖΕΝΙΔΗΣ, ποὺ ἐγύρισε πρὶν λίγο καιρό, ἐχοντας στὶς καλλιτεχνικὲς ἀποσκευές του τὴν ἐπιτυχία τῆς «Ἀντιγόνης» στὸ λαϊκὸ θέατρο τῆς Σόφιας, θὰ πραγματοποιήση τὸν χειμῶνα πολύπλευρη ἀθηναϊκὴ ἐξόρμηση: Θὰ ἀνεβάση διαδοχικὰ ἕνα δράμα, μιὰ κωμῳδία καὶ μιὰ ὀπερέττα. Δράμα στὸ θέατρο «Κυβέλης»: Τὴν «Ἀτρόμητη μάνα» ἢ «Μάνα, κουράγιο», τοῦ Μπρέχτ, ἢ τὴν μεγάλη Κυβέλη. Κωμῳδία στὸ καινούργιο θέατρο Φωτοπούλου: Τὸν «Κορηὸ» τοῦ Μαγιακόφσκυ, ποὺ θὰ εἶναι τὸ δεύτερο ἔργο ποὺ θὰ παρουσιάση ὁ δημοφιλὴς κωμικὸς στὴν αἴθουσα τῶν ὁδῶν Πατησίων καὶ Στουρνάρα, ποὺ θὰ φέρη τὸ ὄνομά του. Καὶ ὀπερέττα εἰς τὴν Λυρικὴ Σκηνή: Τὸν «Σοκολατένιο στρατιώτη», τοῦ Στράους, ποὺ πρόκειται ν' ἀνέβη τὸν Δεκέμβριο στὰ «Ὀλύμπια». Ἔτσι μέσα στὸν ἴδιο χρόνο ὁ Μουζενίδης θὰ καλύψη μὲ δημιουργικὲς ἐκδηλώσεις ὅλα σχεδὸν τὰ εἴδη τοῦ θεάτρου, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν τραγῳδία καὶ τελειώνοντας στὴν ὀπερέττα...

Ο ΜΙΝΩΤΗΣ ἀπέκτησε μιά... γέφυρα! Στὴν Ἐπίδαυρο, μερικὰ χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ ἀρχαῖο θέατρο, σὲ κάποια στροφή, ὑπάρχει μιὰ μικρὴ γέφυρα ὅπου κάποτε ὁ διαπρεπὴς πρωταγωνιστὴς εἶχε πιθανὸν ἀτύχημα καὶ «κατεστράφη τὸ αὐτοκίνητό του. Ὁ τουρισμὸς ὀνόμισε πρὶν λίγο καιρὸ τὴ γεφυροῦλα αὐτὴ σὰν «Γέφυρα Μινώτου». Οἱ χωρικοὶ ὅμως τῆς περιοχῆς ἐπῆγαν καὶ διόρθωσαν μόνοι τους τὴν ἐπιγροφή, ἡ ὁποία τώρα γράφει: «Γέφυρα Μινωτῆρ». Ἔσβησαν ἔτσι μὲ τὴν τωρινὴ ἐκδήλωση τὴς ἀγάπης τους τὴν κακὴ ἀνάμνηση ἀπὸ τὸ παλιὸ ἐκεῖνο ἀτύχημα...

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ, ΚΡΙΣΕΙΣ, ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ Ν ΣΧΟΛΙΑ ΤΟΥ κ. ΑΧ. ΜΑΜΑΚΗ

Τὰ «Σκαμπανεβάσματα» καὶ ἡ θένεια τοῦ Βασίλη Λογοθετίδη

Προσεγγίζουμε τὸν τελευταῖο μῆνα τῆς καλοκαιρινῆς σαιζὸν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον καθὼς καὶ ἡ προσοχὴ τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου ἄρχισαν πιὰ νὰ στρέφωνται πρὸς τὴν νέαν περίοδον καὶ πρὸς τὰ ἔργα ποὺ θ' ἀνέβουν ἀπὸ τὶς ἀρχὲς Ὀκτωβρίου στὰ χειμερινὰ θέατρα. Οἱ ὑπαίθριες σκηνὲς θὰ ἐξακολουθήσουν ἕως τὰ τέλη Σεπτεμβρίου μὲ τὰ προγράμματα ποὺ οἱ διάφοροι θίασοι ἐμφανίζουν τώρα, καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ «Περοκέ» ὅπου γίνεται λόγος γιὰ νέα ἐπιθεώρηση, ὅλοι οἱ ἄλλοι θίασοι δὲ σκέπτονται γιὰ ἀλλαγή. Ἄλλαξε μονάχα ἔργο ἀπὸ τὴν περασμένη ἑβδομάδα ὁ Φωτόπουλος ποὺ «Σαμαρτζῆ».

Ὁ Στέφανος Φωτιάδης ἔχει, νομίζω, γράψει περισσότερες ἀπὸ δέκα κωμῳδίες καὶ μερικὲς ἀπ' αὐτὲς σημείωσαν λαμπρὴ ἐπιτυχία. Ὁ θεατρικὸς αὐτὸς συγγραφεὺς δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς πνευματικοὺς ἐργάτες τοῦ θεάτρου ποὺ ἐπιδιώκουν νὰ προσφέρουν ἁπλῶς δυὸ ὧρες γέλιου στὸ θεατή τους. Προσπαθεῖ, στὰ τελευταῖα τουλάχιστον ἔργα του νὰ δώση κάτι παραπάνω, καὶ οἱ κωμῳδίες του νὰ ἔχουν καὶ κάποιο οὐσιαστικότερο περιεχόμενο. Νομίζω ὅτι αὐτῆς τῆς εὐγενικῆς φιλοδοξίας ἔπεσε θῦμα γράφοντας τὰ «Σκαμπανεβάσματα». Στὸ καθιερωμένο κατατοπιστικὸ σημείωμά του ποὺ δημοσιεύεται στὸ πρόγραμμα τοῦ θεάτρου «Σαμαρτζῆ», ὁ κ. Φωτιάδης ἀναφέρει ὅτι «στὴν ἐποχή μας ἔχει, δυστυχῶς, γίνει πολυπληθέστατη ἡ κατηγορία ἐκείνη τῶν ἀνθρώπων ποὺ τοὺς ἀρέσει νὰ ἐπιβεικνύωνται, ποὺ συγκινοῦνται ἀπὸ ἐφήμερες κοινωνικὲς διακρίσεις καὶ ποὺ θυσιάζουν τὴν οὐσία τῆς ἀληθινῆς εὐτυχίας στὸ βωμὸ τῆς ματαιοδοξίας καὶ τῆς κούφιας ὑπεροψίας τους. Αὐτή, ἀκριβῶς, θέλησα νὰ καταγγείλω, ἁπλῶς καὶ μόνο, μὲ τὴ νέα κωμῳδία, χωρὶς νὰ κάνω τὴν παραμικρὴ ἀπόπειρα νὰ προχωρήσω παραπέρα. Πῆρα, δηλαδή, τοὺς ἀνθρώπους ποὺ μονάχοι τους γελιοποιοῦνται μὲ τὴν παθολογικὴ μανία τῆς κοινωνικῆς ἀνόδου καὶ τοὺς... παρέδωσα στὸ Μίμη Φωτόπουλο γιὰ νὰ τοὺς μεταφράσῃ σὲ δυὸ ὡχάριστες ὧρες». Ἀλλ' ἀντίθετα μὲ ὅ,τι νομίζει ὁ συγγραφεύς, οἱ μόνοι ποὺ δὲν εἶναι οὐσιαστικὰ αἰσθητοὶ στὰ «Σκαμπανεβάσματά» του εἶναι οἱ ἄνεμποροι ἀκριβῶς μὲ τὴν παθολογικὴ μανία τῆς κοινωνικῆς ἀνόδου καὶ τὸ μόνο πράγμα ποὺ δὲν παρακολουθεῖ ὁ θεατὴς εἶναι ἡ γελοιοποίησή τους. Ὁ κ. Φωτιάδης ξεκινᾶ καλὰ καὶ παρουσιάζει μιὰ συνολικὰ μᾶλλον ἐνδιαφέρουσα πρώτη πράξη. Ὁ Φωτόπουλος ὑποδύεται ἕναν ἄνθρωπο τοῦ σκληροῦ μόχθου ποὺ διευθύνει κάποιο μικρὸ ναυπηγεῖο ποὺ συνιδιοκτῆτες του εἶναι τὰ δυὸ του ἀδέλφια, ποὺ δὲν ἐννοοῦν ὅμως ν' ἀνακατευθοῦν καθόλου στὴ δουλειὰ καὶ εἰσπράττουν μανάκα τὸ μερίδιό τους ἀπὸ τὰ κέρδη. Θέλουν, λοιπόν, ἐπηρεασμένοι ἀπὸ ἕναν τύπο ὑπόπτων ὑποθέσεων νὰ πουλήσουν τὸ ναυπηγεῖο διὰ ν' ἀποκτήσουν κάποιο ἐργοστάσιο ὑφαντουργίας, ἔτσι ποὺ νὰ γίνουν βιομήχανοι καὶ ν' ἀνέβουν κοινωνικῶς. Ὁ ἀδελφὸς ὁ ὁποῖος δουλεύει δὲν θέλει. Ἐξαναγκάζεται ὅμως νὰ ὑποκύψη, ὅταν πιὰ παρασύρεται στὴ λύση αὐτὴ καὶ ἡ φτωχὴ κοπέλλα ποὺ ἀγάπησε καὶ τὴν ὁποία ἔχει ἀραβωνιασταῖ. Περιμένει, φυσικά, κανεὶς στὴ δεύτερη πράξη νὰ γίνη ἡ «γελοιοποίησή» ἐκείνων ποὺ κάνουν ὅλη αὐτὴ τὴν Ἱστορία γιὰ ν' ἀποκτήσουν ἐντυπωσιακότερη ἐπιφάνεια. Ἀλλ' ἀντὶ γι' αὐτὴν ὁ θεατὴς παρακολουθεῖ τὸ δρᾶμα τοῦ καλοῦ ἀδελφοῦ ποὺ ὑποφέρει φοβερὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν μεταστάθμευση, ἡ ὁποία καὶ αὐτὴ δὲν ὁλοκληρώνεται κάν, γιατὶ τὸ ἐργοστάσιο ποὺ ἀποκτοῦν γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ τὸ βάλουν μπροστὰ τοὺς δημιουργεῖ ἕνα σωρὸ χρέη. Τοῦ προτείνουν τότε νὰ παντρευτῆ κάποια πλούσια καὶ ζωηρὴ μεσόκοπη καὶ σκηνοθετοῦν καὶ μιὰ ἀφελῆ ἱστορία μὲ μιὰ φωτογραφία εἰς βάρος τῆς κοπέλας ποὺ ἐκείνος ἀγαπᾶ... Καὶ ἡ δεύτερη πράξη τελειώνει μὲ μιὰ ἀπίθανη σκηνὴ ὅπου ὁ τίμιος ἥρως τῆς κωμῳδίας λέει τὰ ἐξ ἀμάξης εἰς τὴν ὥριμη ὑποψήφια νύμφη... Φυσικὰ ἡ πρόῳκα τῆς ἔτσι χάνεται καὶ μαζὶ καὶ τὸ ἐργοστάσιο καὶ εἰς τὴν τρίτη πράξη —ποὺ εἶναι καὶ ἡ πιὸ ἄτονη τοῦ ἔργου— ὁ Φωτόπουλος ἐπανέρχεται εἰς τὸ ναυπηγεῖο καὶ στὶς ἀγκάλες τῆς μνηστῆς του. Αὐτὸ καστοεθώνεται χάρη στὸν καλοκάγαθο τύπο ποὺ τὸ ἔχει ἀγοράσει καὶ ὁ ὁποῖος τὸν προσλαμβάνει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του (μὲ τὴν ὑπόσχεση μάλιστα ὅτι θὰ τὸν κάνη καὶ κληρονόμο του...) καὶ οἱ ὑπαίτιοι ὅλης αὐτῆς τῆς ἀναταραχῆς. —τὰ δύο ἀδελφὰ ἀδέλφια του— ὑποχρεώνονται ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ ἀνάγκη νὰ πιάσουν ἐπίσης δουλειὰ στὸ ἴδιο ναυπηγεῖο....

Βέβαια, ὁ κ. Φωτιάδης ποὺ ἔχει ἀναμφισβήτητο συγγραφικὸ ταλέντο δίνει ἐντονο δημοκοπικὸ χρῶμα σ' ὁρισμένες σκηνὲς καὶ ὑπάρχουν στιγμὲς ὅπου ὁ κόσμος προσελκύεται καὶ γελᾶει μὲ ὁρισμένες καταστάσεις ἢ σκηνὲς τοῦ ἔργου, ἔτσι ποὺ δὲν εἶναι ἀπίθανο νὰ σημειώση σχετικὴ ἐμπορικὴ καρτέρα. Ἐν τούτοις τὰ «Σκαμπανεβάσματά» του —μὲ τὰ ποικίλα σκαμπανεβάσματα· δὲν ἡμπορεῖ ἀτυχὼς νὰ θεωρηθοῦν σὰν μιὰ ἀπὸ τὶς ἐὐτυχισμένες καὶ ἱκανοποιητικὲς δημιουργίες τοῦ κ. Φωτιάδη. Ὁ θίασος —μὲ τὴ δημιουργικὴ σκηνοθετικὴ φροντίδα τοῦ Γιώργου Θεοδοσιάδη— παρουσιάζει σχεδὸν στὸ σύνολό του ὅσον ὅ,τι δυνατὸν καλύτερο τὸ καινούργιο αὐτὸ ἑλληνικὸ ἔργο. Αἰσθητικὰ ἐπίσης εἶναι τὰ δύο σκηνικὰ τοῦ Στεφανέλλη.

Ἡ ἀσθένεια Λογοθετίδη

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴ ἔργου ποὺ ἔγινε εἰς τὸ θέατρο «Σαμαρτζῆ», εἴχαμε ἀπὸ τὸ περασμένο Σάββατο καὶ μιὰ ἀλλαγὴ πρωταγωνιστοῦ στὴν ἑλληνικὴ κωμῳδία ποὺ μετὰ τὸ «Πούλμαν» ἀνέβασε μὲ τόση ἐπιτυχία τὸ συγκρότημα τοῦ «Πάρκ». Ὁ Βασίλης Λογοθετίδης ἀρχίσατησε, καὶ τώρα στὴ θέση του ἐμφανίζεται ὁ Κούλης Στολίγκας. Ὁ πρότανις τῶν κωμικῶν μας στὴν ἀρχὴ εἶχε ὑποτεθῆ ὅτι ἔπαθε τροφικὴ δηλητηρίαση καὶ ἕνα κρυολόγημα πυρετό. Τὰ πράγματα ὅμως στὴν κλινικὴ Σμαραβούνη ποὺ εἰσήχθη, διεπιστώθη ὅτι ἦσαν διαφορετικά. Ὁ κουρφαῖος μας καλλιτέχνης τοῦ γέλιου ἀπεδείχθη ὅτι εἶχε κάποια μικροσιστορία μὲ τὴν καρδιὰ του ἡ ὁποία τοῦ ἐδημιούργησε σχετικὴ κρίση μὲ μοιραία συνέπεια τὴν ἀπαρχὴ ἑνὸς μικροῦ πνευμονικοῦ οἰδήματος. Τὰ καρδιογραφήματα ποὺ ἔγιναν ἀμέσως δὲν ἔδειξαν τίποτε τὸ σοβαρό. Ἕνα εἰδικὸ ἰατρικὸ συμβούλιο ποὺ συνεκοτήθη τὴν Παρασκευὴ ἀπεφάνθη ὅτι αὐτὸ ποὺ ἔχει ὁ Λογοθετίδης, δὲν εἶναι βέβαια τίποτε τὸ ἰδιαίτερα σοβαρό, ἐπιβάλλεται βέως ἀνάπαυση. Καὶ φυσικά, πρωταρχικὸ στοιχεῖο ἀναπαύσεως ἀποτελεῖ ἡ ἀποχὴ ἀπὸ τὶς σκηνικὲς ἐμφανίσεις. Ἔτσι ὁ θέατρο τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας ἔγινε... ἀλλαγὴ φρουρᾶς: Ὁ ἀστυφύλαξ τοῦ 1ου Ἡλίας... ἐπῆρε ἀναρρωτικὴ ἄδεια καὶ ἀνέλαβε ὑπηρεσία πλησίον τοῦ κοινοῦ ὁ συνάδελφός του Κούλης Στολίγκας.

"Ἐξη ἀναπληρωταί...

Ὅμως ἕως ὅτου φθάση ἡ ὑπόθεση εἰς αὐτὴν τὴν λύση συνεζητήθησαν ἄλλες...ἕξη. Ὄχι διότι ἡ περίπτωση Στελίγκα δὲν ἐκρίνετο ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς ἱκανοποιητικὴ, ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ συμπαθέστατος αὐτὸς κεϊλιτέχνης ἔχει ἀνειλημμένες ὑποχρεώσεις μὲ τὸν Χατζῆσκον ποὺ θὰ ἀποσπάσουν γρήγορα ἀπὸ τὶς παραστάσεις τῆς κωμῳδίας τῶν κ.κ. Σακελλαρίου-Γιαννακοπούλου καὶ θὰ χρειασθῆ κ' ἄλλος ἀναπληρωτής, καταλλήθη στὴν ὀφχὴ προσπάθεια νὰ εὑρεθῆ ἀντικαταστάτης τοῦ Λογοθετίδη, ὁ ὁποῖος νὰ μπορῆ νὰ καλύψη ὁλόκληρο τὸ χρονικὸ διάστημα τῶν 20 τουλάχιστον ἡμερῶν ποὺ οἱ ἰατροὶ εἶπαν ὅτι ἐπιβάλλεται νὰ μὴν παίξῃ ὁ πρῶτος διδάσκων τὸν ρόλον. Ἔτσι πρῶτα-πρῶτα ὁ θεατρικὸς ἐπιχειρηματίας κ. Κρίτας, ποὺ ἔχει τὴν διεύθυνση τοῦ «Πάρκ», ἀπηυθύνθη στὸν Δημήτρη Χόρν. Ὁ δημοφιλὴς ὅμως θιασάρχης τοῦ «Κεντρικοῦ» ὑποχρεώθηκε ἀπὸ τὰ πράγματα ν' ἀρνηθῆ, γιατὶ σὲ λίγες ἡμέρες φεύγει μαζὶ μὲ τὴν "Ελλη Λαμπέτη διὰ τὴν Θεσσαλονίκη ὅπου θὰ παίξουν 2-3 ἑβδομάδες τὸ «Νυφικὸ κρεβάτι». Μετὰ τὸν Χόρν ἔγινε δυὸ πρόσωπα. Μετὰ τὸν Χόρν ἔγινε πρότασις στὸν Χρῆστον Εὐθυμίου. Καὶ ἐκεῖνος ἀντέταξεν ἄρνηση. Ἐπρότεινε ν' ἀνέβη καινούργιο ἔργο ἢ νὰ ἐπαναληφθῆ καὶ στὸ θέατρο τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας «Ἡ κυρία περὶ τῆς ὁποίας πρόκειται» τὸν ἰδίων πάλιν συγγραφέων. Ὁ θίασος ὅμως τοῦ θεάτρου σα κ. Κυβέλη. Ὁ θίασος ὅμως τοῦ «Πάρκ» ζητοῦσε ἀναπληρωματικὸν ἀστυφύλακα καὶ ὄχι ἀλλαγὴ προγράμματος καὶ ἔτσι ἀπεκλείσθη καὶ ἡ περίπτωση Εὐθυμίου.

Ἔγινε κατόπιν κροῦσις πρὸς τὴν διεύθυνση τοῦ «Ἐθνικοῦ Θεάτρου» νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς ἕναν ἀπὸ τοὺς πρωταγωνιστάς του νὰ ἔλθη συνεπίκουρος εἰς τὸν κίνδυνον ποὺ διέτρεχε νὰ διακόψῃ τὶς παραστάσεις του ὁ θίασος τοῦ «Πάρκ». Ἐζητήθησαν ἢ ὁ Βασίλης Διαμαντόπουλος ἢ ὁ Χριστόφορος Νέζερ. Ὁ γενικὸς διευθυντὴς τῆς Κρατικῆς σκηνῆς κ. Χουρμούζιος παρὰ τὴν ἀπαραδίαστη ἀρχὴ ποὺ ὑπάρχει νὰ μὴν ἐπιτρέπωνται ἐμφανίσεις τῶν στελεχῶν τοῦ Βασιλικοῦ εἰς θιάσους τοῦ ἐλευθέρου θεάτρου, διὰ τὴν ἔκτακτον αὐτὴν ἰδικὴν περίπτωση ἀπεφάσισε νὰ κάμη μιὰ ἐξαίρεση. Ἀπέκλεισεν ὅμως τὸν Διαμαντόπουλο διότι θὰ λάβη μέρος εἰς τὸ ἐναρκτήριον ἔργον τοῦ χειμῶνος καὶ θ' ἀρχίση σὲ λίγες ἡμέρες πρόβες, ἔδωσε δὲ τὴν ἄδεια διὰ τὸν Χριστόφορον Νέζερ ποὺ θὰ μποροῦσε ν' ἀναπληρωθῆ ἀπὸ τὸν κ. Ζερβὸ στὶς «Θεσμοφοριάζουσες» ποὺ ξαναπαίζονται τὴν ἄλλη ἑβδομάδα στὸ Ὠδεῖον Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ μέσα στὰ πλαίσια τοῦ Φεστιβὰλ Ἀθηνῶν. Ὁ Νέζερ ὅμως ποὺ ἀνεζητήθη εἶχε φύγει τῆς Παναγίας σὲ ἐκδρομὴ καὶ φυσικὰ δὲν ἦταν δυνατὸν ν' ἀναμένεται ἡ ἐπιστροφή του...

Η ΓΝΩΣΤΟΤΑΤΗ στὰρ τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου καὶ ἐκλεκτὴ ἠθοποιὸς τῆς Λυρικῆς σκηνῆς Ζὰν Μορό, ποὺ ἡ ἐπίσκεψή της εἰς τὰς Ἀθήνας προκαλεῖ τὸ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου τῆς πρωτευούσης.

Ἀπόπειρα τοῦ συγγραφέως

Ἔγινε μετὰ σκέψις περὶ Ἀλεξανδράκη, ἀλλὰ καὶ ἡ λύση αὐτὴ ἀπεκλείσθη διότι φυσικὰ ὁ τόσον ἀγαπητὸς αὐτὸς «ξὲν πρεμιὲ» ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἔχει καὶ κάτι δοσολῆψίες μὲ τὴν ἐπιτροπὴν ἀξέιας, τιμωρίες κ.λ.π., ἐθεωρεῖτο ὅτι ἦταν ἀπὸ ἀλλοῦ κατάλληλος νὰ ὑποδυθῆ ἕνα ρόλο ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ κωμικόν. Συνεζητήθη πρὸς στιγμὴν νὰ προταθῆ ὁ ρόλος εἰς τὸν Ἀπόστολον Ἀδδῆν, ἀλλ' ὁ συμπαθέστατος αὐτὸς κωμικὸς εἶναι ἀπὸ τοὺς ἠθοποιοὺς ἐκείνους ποὺ ἀπὸ καλλιτεχνικὴ ἰδιοσυγκρασία καὶ ἐὐσυνειδησία τοῦ χρειάζεται νὰ κάνη πάρα πολλὲς πρόβες διὰ νὰ κατορθώση νὰ ἰαθῆ τὸ κείμενο τοῦ μέρους του καὶ ὁ ρόλος τοῦ Λογοθετίδη ἦταν μεγάλος καὶ δὲν μποροῦσε νὰ στηριχθῆ ὁ ἐρμηνευτὴς του εἰς μόνην τὴν δοήθειαν τοῦ ὑποβολέως διὰ νὰ τὰ βγάλη πέρα... Τότε ὁ ἐκ τῶν συγγραφέων τοῦ ἔργου Ἀλέκος Σακελλάριος ἔκανε πρὸς στιγμὴν τὴν σκέψη μέχρις ὅτου εὑρεθῆ ὁ ἀρίστικὸς ἀναπληρωτὴς τοῦ «Ἡ Λία ποὺ 16ου» τὸ Σαββατοκύριακο... νὰ βγῆ νὰ παίξῃ ἐκεῖνος τὸν ρόλο. Ὁ Σακελλάριος, σημειώστε, εἶναι... στὰ παρασκήνια ἄνας θαυμάσιος ἀφηγητής, κονφερανσιὲ μὲ ἐξαίσιο χιοῦμορ, μιμεῖται ἠθοποιοὺς καὶ συγγραφεῖς καὶ γενικὰ ἔχει ἀνεγνωρισμένα ὑποκριτικὰ προσόντα. Στρώθηκε, λοιπόν, στὴν πρόβα ὅ,το τὸ ἀπόγευμα τῆς περασμένης Πέμπτης καὶ ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι θίασοι εἶχαν ἀναστατωθῆ μὲ τὴν εἴδηση ὅτι ἐπρόκειτο νὰ δοκιμάση τὶς δυνατότητές του ἀπὸ τὰ παρασκήνια καὶ στὴν σκηνή. "Οταν ὅμως πέρασαν μερικὲς ὧρες ἡρωϊκὴς καὶ μαρτυρικῆς προσπαθείας ὁ δημιουργὸς τοῦ ἔργου πέταξε τὸ πηλήκιο τοῦ ἀστυφύλακος ποὺ εἶχε φορέσει διὰ τὴν δοκιμὴ καὶ κατέθεσε τὰ ὅπλα. Δὲν ἐννοοῦσε ὡς ἠθοποιὸς νὰ δλάψη τὸν συγγραφέα ἑαυτόν του... Καὶ ἔτσι ἐπεστρατεύθη τελικὰ ὁ Κούλης Στολίγκας.

ΑΧ. ΜΑΜΑΚΗΣ

ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ

Η κ. ΚΥΒΕΛΗ, κ. Γεώργιε Ἀναστάση (Πειραιεύς) δὲν εἶναι γνωστὸν ἐὰν τελικὰ θὰ συνεργασθῆ ἐκτάκτως τὴν ἐρχομένη σαιζὸν μὲ τὸ Ἐθνικὸ Θέατρο παίζοντας τὴ δραματικὴ κωμῳδία τοῦ Ἐλδετοῦ συγγραφέως Ντύρεμπατ «Ἡ ἐπιστροφὴ μιᾶς ἡλικιωμένης κυρίας». Εἶχε γίνει μιὰ τέτια κίνηση ἡ ὁποία ἴσως ὅμως τώρα νὰ μὴ μπορέση νὰ πραγματοποιηθῆ μιὰ καὶ ἡ μεγάλη προταγωνίστρια ἀπεφάσισε νὰ ἐμφανισθῆ τὸν χειμῶνα στὸ θέατρό της παίζοντας μὲ τὸν θίασο τῆς κόρης της Ἀλίκης καὶ κατὰ σκηνοθεσία Τάκη Μουζενίδη τὸ περίφημο ἔργο τοῦ Μπρέχτ «Μητέρα, κουράγιο». Ναί. Ἡ σκηνικὴ αὐτὴ δημιουργία εἶναι ἡ ἴδια μὲ τὴν «Ἀτρόμητη μάνα», ποὺ εἶχε ἀναγγείλει ἀπὸ πέρυσι καὶ ὁ Κοὺν καὶ ἐπρόκειτο ν' ἀνέβη ἀπὸ τὸ «Θέατρο Τέχνης» μὲ πρωταγωνίστρια τὴν Νέλλη Ἀγγελίδου. Τὸ ἴδιο αὐτὸ Ἔργο εἶχε γίνει λόγος ὅτι ἐνδεχομένως θ' ἀνέβαζε τὴν ἐρχομένη περίοδο ἡ κρατικὴ σκηνὴ μὲ πρωταγωνίστρια τὴν Ἀλέκα Κατσέλη, ποὺ θὰ τὴν ἰδοῦμε ἀπὸ τὶς 11 Σεπτεμβρίου σὲ κάτι ἄλλο: Στὴ «Λυσιστράτη» στὸ ρόλο ποὺ πρωτοκρεάρισε ἡ Μαίρη Ἀρώνη.

Ο ΜΑΝΟΣ ΚΑΤΡΑΚΗΣ, δὶς Μάγδα Κυριάκη (Θεσσαλονίκη), ποὺ αὐτὲς τὶς ἡμέρες θὰ ἑορτάση τὰ 30 χρόνια του στὸ θέατρο, ἐγκαινίασε τὴν λαμπρὴ σταδιοδρομία του ποὺ τὸν ἔχει φέρει σήμερα στὴν πρώτη σειρὰ τῶν δυναμικῶν βασικῶν στελεχῶν τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς, στὰ 1928. Πρωτοβγήκε —ὅπως μοῦ δόθηκε καὶ ἄλλοτε ἡ εὐκαιρία ν' ἀναφέρω — στὸν τότε «Θίασο τῶν (...τότε) Νέων» σ' ἕνα ἔργο ποὺ ὁ τίτλος του ἦταν «Γιὰ τὴν ἀγάπη της». Ὁ ἴδιος —ποὺ εἶναι σήμερα 48 χρονῶν— θυμάται μὲ συγκίνηση πὼς δύο ἡμέρες ὕστερα ἀπὸ τὴν πρώτη του αὐτὴ σκηνικὴ ἐμφάνιση ἔκανε ντεμπούτο καὶ σὲ ἑλληνικὸ ἔργο. Ἔπαιξε τὸν Χρηστάκη στὴν «Στέλλα Βιολάντη» τοῦ Ξενοπούλου. Καὶ μ' ἑλληνικὸ πάλι ἔργο, τὴ «Βασίλισσα Ἀμαλία», τὴ μεγάλη αὐτὴ ἐφετεινὴ ἐπιτυχία τοῦ Γιώργου Ρούσσου ἑορτάζει τώρα τὰ καλλιτεχνικά του 30χρονα ἐπικεφαλῆς ὀργανισμοῦ ποὺ ἔχει γιὰ σύμβολό του τὴν προώθηση τῆς ἑλληνικῆς θεατρικῆς παραγωγῆς. Ναί. Ἔχει πάντρευτῆ στὸ παρελθὸν καὶ ἂν δὲν κάνω λάθος δυὸ φορές. Καὶ ἐχώρισεν

Ο 20ὸς αἰὼν εἶναι, ὡς γνωστόν, ἡ ἐποχὴ τῶν πιὸ καταπληκτικῶν ἐπιτευγμάτων στὴν ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ βελτίωση τῶν ὅρων διαβιώσεως, οἱ τεράστιες πρόοδοι στὸν τομέα τῆς ἐπιστήμης, τὰ θαυμαστὰ ἔργα τῆς διασπάσεως τοῦ ἀτόμου, ἡ ἐξαπόλυση ὀτὸ διάστημα τεχνητῶν δορυφόρων καὶ τόσα ἄλλα θαυμαστὰ ἔργα τοῦ ἀνθρώπου, ὀφείλονται κατὰ ἕνα σπουδαῖο μέρος στὴν ὕπαρξη καὶ χρησιμοποίηση τῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας. Χωρὶς αὐτὴν τὴν δύναμη, δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία, ὁ κόσμος θὰ εἶχε σήμερα μιὰ ἐντελῶς διαφορετικὴ ὄψη. Ἂς μὴ λησμονοῦμε ὅτι τὴν μεγαλύτερη πρόοδο στὶς ἐπιτεύξεις τοῦ σύγχρονου πολιτισμοῦ ἔχουν παρουσιάσει οἱ χῶρες ποὺ διαθέτουν τὰ περισσότερα ἐργοστάσια παραγωγῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας...

...Ἡ συμβολὴ τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν Πειραιῶς στὴ πρόοδο τῆς περιοχῆς Ἀθηνῶν εἶναι τὸ θέμα τῆς σημερινῆς ἔρευνάς μας...

ΠΡΟΟΔΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟ

ΤΑ 70ο)ο ΤΗΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΠΟΥ ΚΑΤΑΝΑΛΙΣΚΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΔΙΑΝΕΜΟΝΤΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥ ΔΙΚΤΥΟΥ ΤΗΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗΣ ΕΑΙΡΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ - ΠΕΙΡΑΙΩΣ

('Ανακοίνωσις)

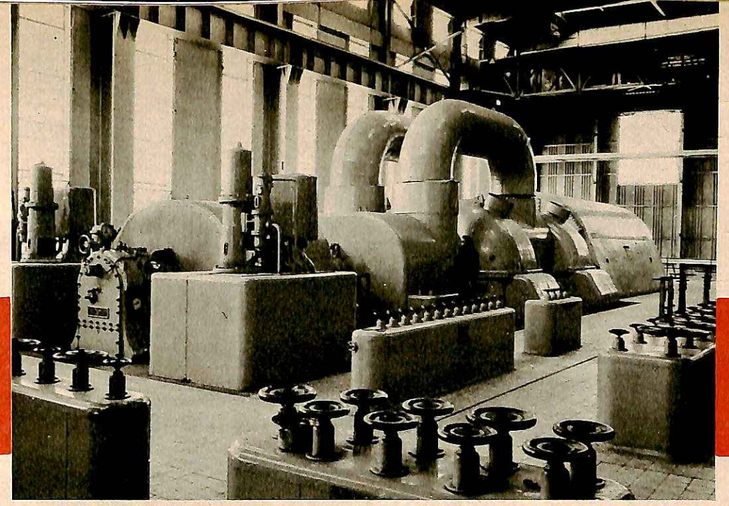

Ο ΝΕΟΣ ΣΤΡΟΒΙΛΟΕΝΑΛΛΑΚΤΗΡ τῶν 60.000 ΚΒ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους καὶ τελειοτέρους τῆς Εὐρώπης. Ἡ μονὰς αὐτή, καὶ μιὰ ἄλλη 14.200 ΚΒ, ἀποτελοῦν τὴν τελευταία προέκταση τοῦ ἐργοστασίου καὶ αὔξησαν τὴν παραγωγὴ κατὰ 30% περίπου.

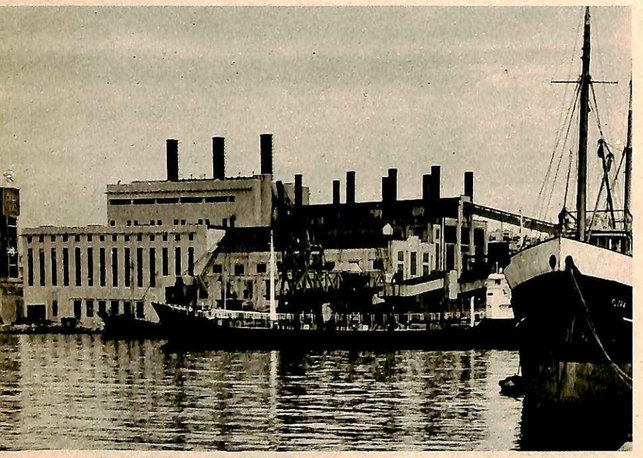

Ο ΣΤΑΘΜΟΣ ἠλεκτροπαραγωγῆς παρὰ τὸν Ὅρμο Ἁγ. Γεωργίου (Κερατσίνι) μετὰ τὰ τελευταῖα μεγάλα ἔργα προεκτάσεώς του. Ὁ δεύτερος σταθμὸς παραγωγῆς εὑρίσκεται στὸ Νέο Φάληρο. Ἐνισχύθη μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση καὶ αἱ ἐργασίαι ἐπερατώθησαν τὸ 1949. Ἡ ἰσχύς του εἶναι τώρα 70.000 ΚΒ.

Ο ΣΤΑΘΜΟΣ ΕΛΕΓΧΟΥ καὶ διανομῆς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ 3ης Σεπτεμβρίου ἐκτελεῖ σπουδαιότατο ἔργο. Ὅπως λέγει καὶ ὁ τίτλος του, ἀπὸ τὸ σταθμὸ αὐτὸν ἐξαρτᾶται ἡ καλὴ διανομὴ καὶ ὁ ἔλεγχος πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ δικτύου. Στὸν τεράστιο αὐτὸ χάρτη μὲ τὸ αὐτόματον ἄναμμα τῶν πολυαρίθμων ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων, σημειώνεται ἡ καλὴ λειτουργία τοῦ ἀπεράντου δικτύου. Ὁ ἁρμόδιος μηχανικὸς πληροφορεῖται ἔτσι κάθε ἀνάγκη ποὺ προκύπτει στὴν περιοχὴ Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ κάθε βλάβη στὸ δίκτυο. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν εἶναι σὲ θέση νὰ ἐλέγχη ἀμέσως κάθε ἀδύνατο σημεῖο ἑκάστης περιοχῆς μὲ τὴν μετακίνηση ἁπλῶς καὶ μόνον ἑνὸς εἰδικοῦ πρὸς τοῦτο κουμπιοῦ.

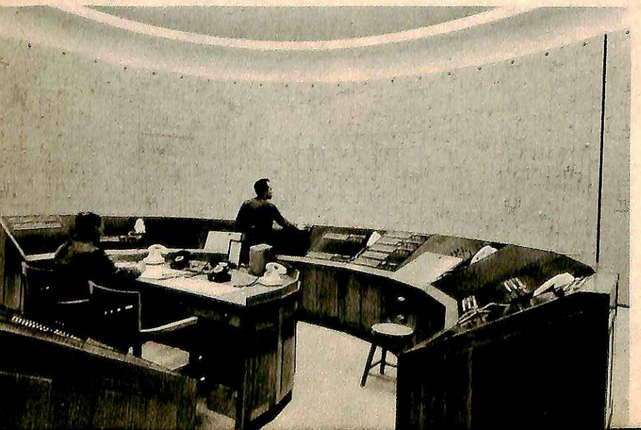

Σήμερα αἱ Ἀθῆναι μποροῦν μὲ ὑπερηφάνεια νὰ σταθοῦν ἀνάμεσα στὶς καλύτερα φωτισμένες πόλεις τῆς Εὐρώπης. Οἱ φωτεινὲς διαφημίσεις δίνουν ἕνα ἰδιαίτερο χρῶμα καὶ μιὰ ἐξαιρετικὴ μεγαλοπρέπεια στὴ νυκτερινὴ ζωὴ τῆς πρωτευούσης μας.

Γιὰ ν' ἀπολαύσετε τὴν φαντασμαγορικὴ θέα τῆς νυκτερινῆς Ἀθήνας καὶ τῶν προαστίων, ἀνεβῆτε στὴν Ἀκρόπολη ἢ τὸν Λυκαβηττὸ ἢ ρίξτε μερικὲς προσεκτικὲς ματιὲς μέσα ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ ἀεροπλάνου σας ἂν τύχη καὶ πετᾶτε πάνω ἀπὸ τὴν περιοχὴ αὐτή . . . Θὰ θαυμάσετε σ' ὅλη του τὴν ἔκταση τὸ μεγαλεῖο τῶν ἑκατομμυρίων φώτων τῶν σπιτιῶν, τῶν διαφόρων δρόμων καὶ λεωφόρων, καὶ τὶς ἀμέτρητες φωτεινὲς διαφημίσεις τῶν κάθε εἴδους καταστημάτων... Τότε, θὰ μπορέσετε κυττάζοντας τὸν χείμαρρο τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός, ν' ἀναλογισθῆτε ποιὰ ζωή, πόση κίνηση, βρίσκεται μέσα σ' αὐτὰ τὰ φῶτα. Μικρὰ ἢ μεγαλύτερα ἐργοστάσια, νοσοκομεῖα, θέατρα καὶ κινηματογράφοι, κέντρα, ξενοδοχεῖα κ.λ.π., κινοῦνται, παράγουν, ζοῦν ὅλα μὲ τὴν βοήθεια τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος . . .

ΣΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΑΙ ΣΕ ΑΛΛΕΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ, Η Η.Ε.Α.Π. ΣΥΜΒΑΛΛΕΙ ΣΤΗΝ ΦΩΤΑΓΩΓΗΣΗ ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΚΤΙΡΙΩΝ ΚΑΙ ΜΝΗΜΕΙΩΝ.

ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ἀπολαμβάνουν τὴν ἄπλετη φωτοχυσία τῶν κεντρικῶν ἀρτηριῶν καὶ πλατειῶν. Στὸ Σύνταγμα, στὸ ἀμετακίνητο κέντρο τῆς πρωτευούσης ἡ νύχτα μοιάζει περισσότερο μὲ ἡμέρα, χάρις στοὺς νέους φανοστάτες.

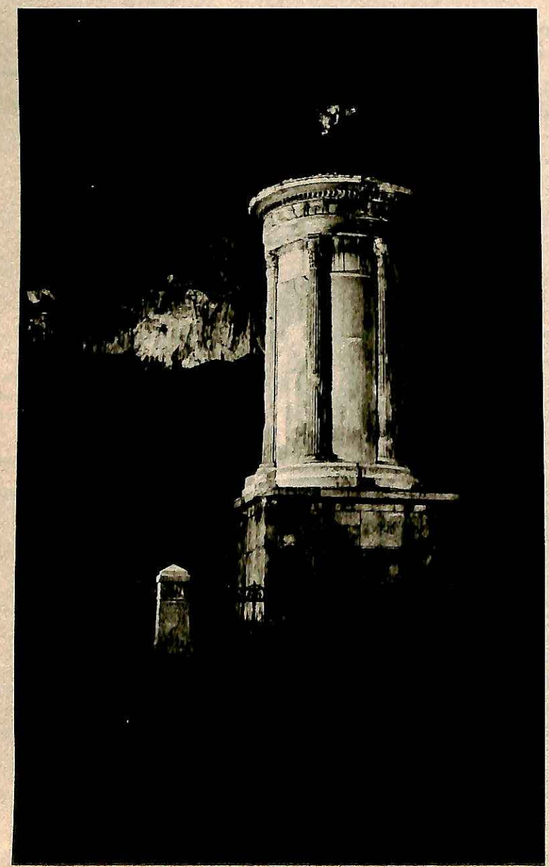

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΝ ὡρολόγιον στὴν Πλάκα, ποὺ εἶναι περισσότερο σὰν Πύργος τῶν Ἀνέμων ἢ Φανάρι τοῦ Διογένους. Ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ἀρχαῖα μνημεῖα φωτισμένο μὲ σχέδια τῆς ΗΕΑΠ, ἡ ὁποία διατηρεῖ ἐπίσης Τμῆμα Μελετῶν Φωτισμοῦ, ὅπου καταρτίζει ἐπιστημονικὰ σχέδια γιὰ ἐσωτερικοὺς φωτισμοὺς καὶ φροντίζει γιὰ τὸν καλλιτεχνικὸ φωτισμὸ ἱστορικῶν μνημείων τῆς πρωτευούσης.

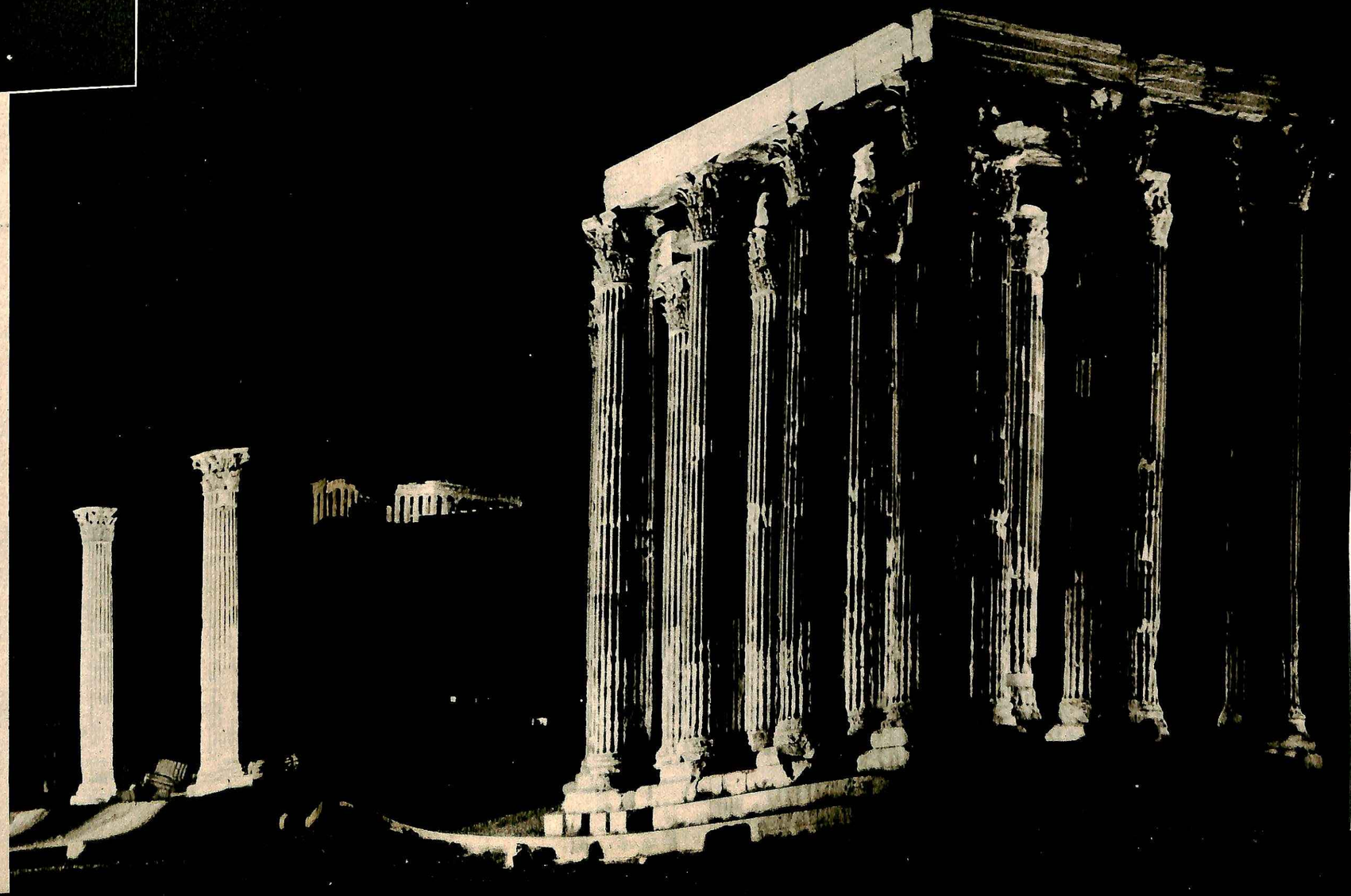

Ρὶπ Κίρμπυ 14

Ὁ Ρὶπ Κίρμπυ φθάνει στὶς Νότιες θάλασσες ἀναζητώντας τὴν ἐγγονὴ καὶ κληρονόμο τοῦ πολυεκατομμυριούχου Χιοῦ Ἀνταίρ. Ὁ Μπράουν Ἀνταίρ, ἀνεψιὸς τοῦ Χιοῦ τὸν παρακολουθεῖ σκοπεύοντας νὰ σκοτώση τὴ νέα γιὰ νὰ κληρονομήση αὐτός. Ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς ἔρευνες ὁ Ρὶπ ἀνακαλύπτει τὸν «Ταξιδιώτη», τὸ ἱστιοφόρο στὸ ὁποῖο ἔχει περάσει ὅλη τὴ ζωή της ἡ Σάρι, ταξιδεύοντας. Ἡ Σάρι δὲν θέλει νὰ δεχθῆ τὴν κληρονομιά. Ἀλλὰ ὁ Μπράουν φθάνει μ' ἕνα πειρατικό, τὸ «Κοράκι» καὶ ἐπιτίθεται. Ἀρχίζει μιὰ σκληρὴ καταδίωξη. Τὸ πολυβόλο τοῦ πειρατικοῦ θερίζει τὸν «Ταξιδιώτη». Ἡ μάχη εἶναι ἄνιση. Τὸ πλήρωμα ἐγκαταλείπει τὸν «Ταξιδιώτη» ποὺ βυθίζεται. Οἱ ναυαγοὶ σώζονται σ' ἕνα ἐρημονήσι, ὅπου φθάνει κατὰ σύμπτωση καὶ τὸ «Κοράκι» σὲ λίγο γιὰ νὰ πάρη νερό.

Χιοῦμορ

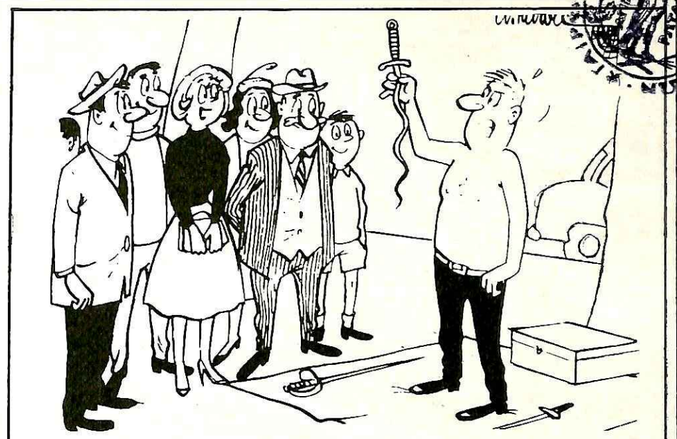

—Δὲν σᾶς εἶπα νὰ μὴ μὲ κάνετε νὰ γελάω;

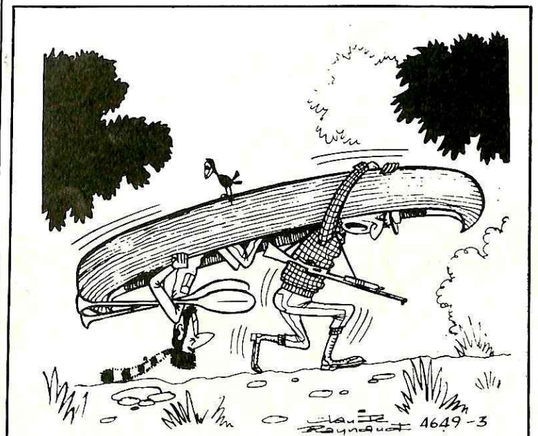

—Δὲν βόζεις καὶ σὺ κανένα χέρι;

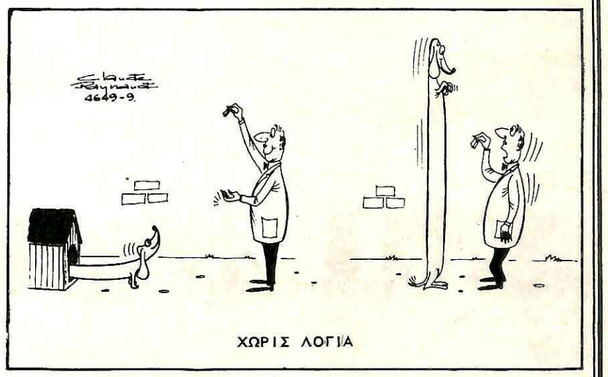

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

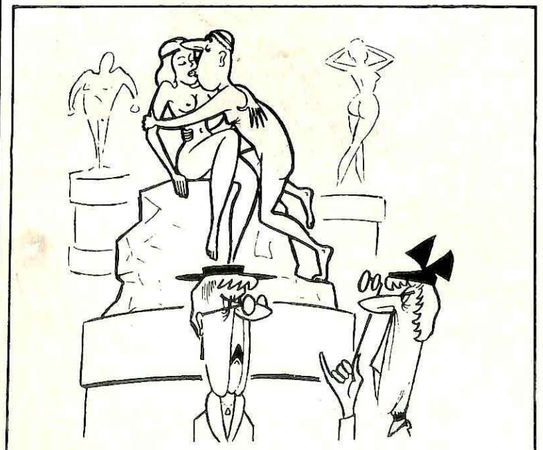

—Ἐλπίζω νὰ ἦταν παντρεμένοι.

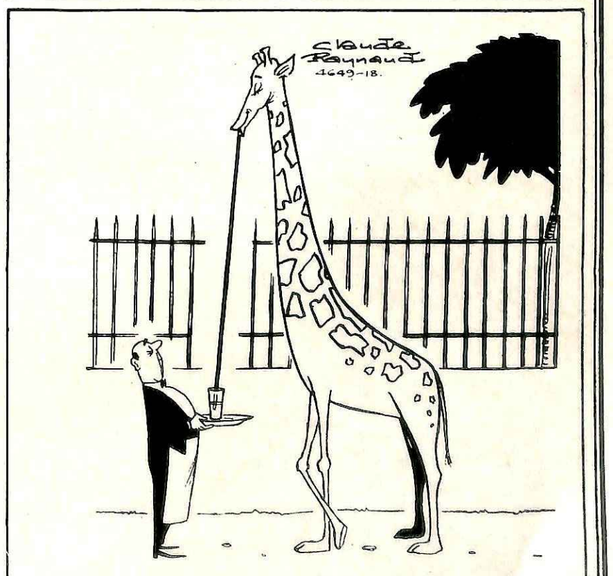

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

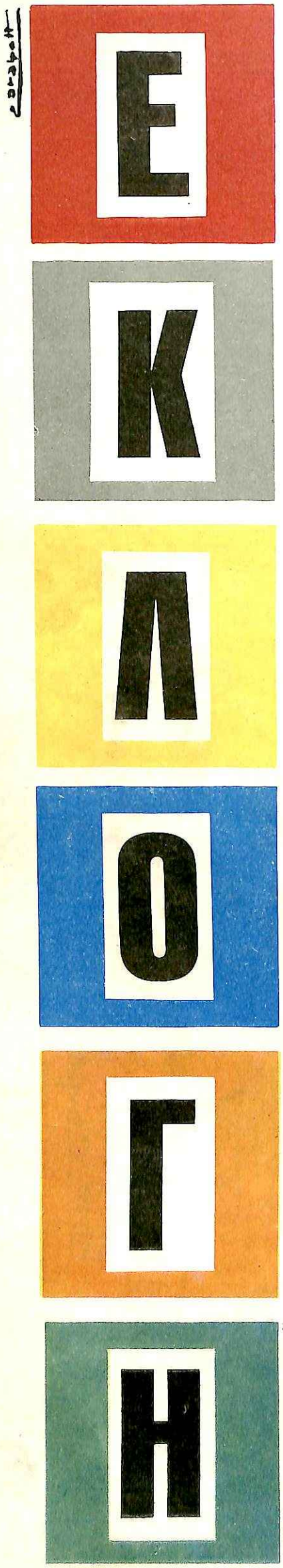

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Ἡ Ἐκλογή μέ τίς 144 σελίδες της, μορφώνει, διασκεδάζει, ξεκουράζει, ἐνημερώνει

Ἡ Ἐκλογή διαβάζεται ὁπουδήποτε μέ εὐχαρίστησι καί ἐνδιαφέρον.

Τό σχῆμα της σᾶς ἐπιτρέπει νά τήν πέρνετε εὔκολα μαζί σας σέ ἐκδρομές καί ταξείδια

Τά ἐπιστημονικά, ἱστορικά, καλλιτεχνικά, ἐγκυκλοπαιδικά καί ἐπίκαιρα ἄρθρα της εἶναι γραμμένα ἀπό τούς πιό γνωστούς, Ἕλληνες καί Ξένους, ἐπιστήμονες, λογοτέχνες καί ἀρθογράφους.

Ἡ Ἐκλογή εἶναι πλούσια σέ ἀνέκδοτα καί παιγνίδια.

Περιέχει πάντοτε ἕνα μυθιστόρημα.

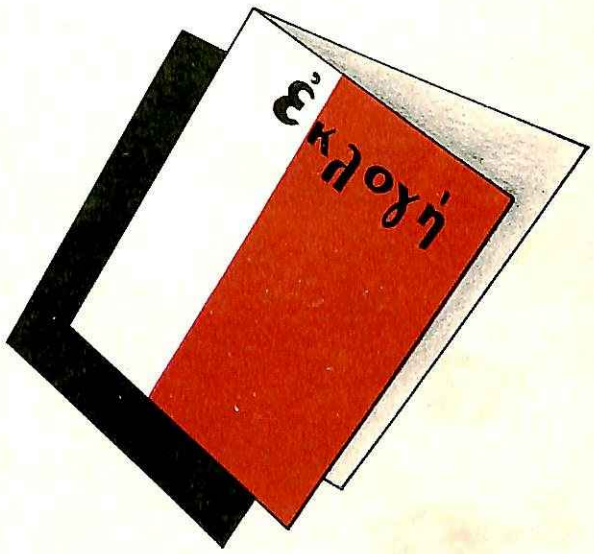

Τιμή τεύχους δρχ. 8

Συνδρομές:
ἐσωτερικοῦ ἐτησία δρχ. 96
ἐσωτερικοῦ ἐξάμηνος δρχ. 48
ἐξωτερικοῦ ἐτησία $ 4.50 ἤ £ 1.60

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΕΚΛΟΓΗ
ὁδός Σωκράτους 57 Ἀθῆναι - Τηλ. 527-081

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ **ΕΚΛΟΓΗ**